MIRCEA LIVIU GOGA

FIARA

Colecția Science-Fiction #99

PAVCON

FIARA

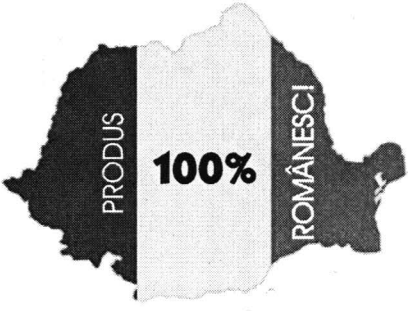

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

#99

Mircea Liviu Goga
FIARA

© 2018, Mircea Liviu Goga
© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GOGA, LIVIU MIRCEA
Fiara, povestiri / Mircea Liviu Goga. – Bucureşti: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-90-1

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **Laurenţiu Butuc**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-90-1

MIRCEA LIVIU GOGA

Fiara

Povestiri

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Prograda
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

TRENUL DE NOAPTE

De la o vreme, în fiecare noapte trece pe-aici un tren. Ridic storurile, mă aplec pe fereastră şi-i aştept şuieratul îndepărtat care mi-l vesteşte. Gara e aproape, nici măcar o sută de metri, cu o praştie aş putea ochi becurile ce împrăştie peste peron o lumină lăptoasă şi rece, bună de chemat fluturii şi somnul...

În fiecare noapte obosesc privind văpaia aceea înghețată. Mă ustură ochii, mi se închid, îmi amintesc lucruri pe care le credeam uitate pentru totdeauna, crâmpeie de imagini mă străbat, fulguie, dispar apoi în adâncul memoriei. Atunci se aude şuieratul. Tresar. Fantasmele încremenesc ca nişte femei surprinse în baie, realitatea erupe prin ungherele ochilor, iar bâzâitul uşor al neoanelor gării e acoperit pentru o clipă. Acum trei nopți n-a urcat nimeni în trenul care se anunță prin șuieratul locomotivei. Nici acum două nopți. Nici acum o săptămână. Nu ştiu de ce îl ocolesc călătorii.

Parcă nu l-ar vedea.

Și nu știu de ce nu coboară nimeni din vagoanele lui, parcă nici cei din tren n-ar vedea gara, peronul luminat și pe șeful de gară ce trage din țigară, rezemat de ușa casei de bilete. E ceva suspect cu acest tren. Dacă stau bine să mă gândesc, nici forma vagoanelor nu e cea obișnuită. Seamănă mai degrabă cu niște machete pe care le-am văzut odată într-un muzeu. Dar poate mă înșel, poate lumina care bate prea slab, dincolo de linia peronului, să mă deruteze...

Dincolo de gară, orizontul și chiar spațiile mai apropiate închipuie vedenii, diferite și chinuitoare umbre cărora imaginația le caută tipare. Uneori le găsește – tipare monstruoase, de care tu însuți te sperii. Poate așa se întâmplă și cu trenul acesta. Marea umbră din jurul lui mă face să nu-i deosebesc prea bine contururile, sunt evidente doar scânteile ce sar din roțile pe care frânele de oțel apasă cu nădejde.

Atunci trenul încetinește. Pe urmă se oprește de tot. Stă în stație un minut, două, apoi își urnește trupul mătăhălos către altă zare. Acum câteva zile, curiozitatea m-a îndemnat să privesc mai atent ferestrele vagoanelor ce se perindau încet pe dinaintea mea. Am văzut la una dintre ele un bătrân a cărui figură mi s-a părut cunoscută. Ținea cu o mână de pălăria demodată, cu boruri largi, ca și când ar fi ferit-o să nu i-o zboare vântul. În compartiment am mai zărit un băiețaș – avea cam trei ani – care se juca aran-

jând, pare-se, nişte cuburi. Şi iarăşi figura copilului mi s-a părut cunoscută. După ce trenul a trecut, am încercat multă vreme să-mi amintesc unde şi în ce împrejurări i-aş mai fi putut vedea pe cei doi. Mă simţeam legat prin fire nevăzute de existenţa lor, dar totul era neclar, o amintire voalată pe care nu se mai putea distinge aproape nimic. Lucrul acesta m-a tulburat mult.

În seara următoare am aşteptat sosirea trenului aproape cu sufletul la gură, deşi ştiam că ceea ce sper e complet absurd: bătrânul acela şi copilul au făcut o simplă călătorie; n-aveau cum să reapară, era imposibil, bătrânul nu părea să fie navetist. De altfel, la vârsta lui, în mod sigur fusese pensionat. Era absurd, repet, dar ceva mai puternic decât mine m-a făcut să cred în minuni. Ei bine, minunea s-a produs. În noaptea aceea s-a dărâmat în sufletul meu un zid, o lume ce, prin faptul că putea fi distrusă aşa uşor, îşi demonstra calitatea – de fapt, defectul – de a fi pur convenţională. Bătrânul se afla la geam. Începuse cu un gest atent să-şi scoată pălăria din cap. În spate, copilul tocmai ridicase un cub şi mânuţa lui trandafirie întindea obiectul către bătrân. Atât am apucat să văd, apoi trenul a trecut mai departe.

Încerc, în clipele acestea, să încheg tot felul de explicaţii, dar niciuna nu mă mulţumeşte pe deplin. Ceva nu mai e cum a fost. Mi-am cântărit viaţa pe toate feţele – au existat şi lucruri bune şi lucruri rele. Fusesem hărăzit unui destin fericit, o soartă de care mi-am bătut, nefiresc

şi inutil, joc. La paisprezece ani am fugit de-acasă, hotărât să iau viaţa de guler şi s-o judec cum îmi va plăcea; nu ştiam că mai târziu eu voi fi cel judecat, cel pentru care nu mai există întoarcere, căci şi-a închis în urmă toate uşile: copilăria, jocul, existenţa alături de părinţii care au crezut în mine. Zadarnic, mai apoi, am încercat să-i iubesc: am fost îndepărtat cu neîncredere; zadarnic am mers la şcoli tot mai înalte, fără să mă împingă nimeni s-o fac, zadarnic sunt azi unul dintre programatorii computerului acestei gări micuţe. Am în spate tot felul de lucruri pierdute; multă, foarte multă vreme am alergat să le regăsesc, m-am refugiat chiar în amintirea lor, dacă refugii pot fi numite amintirile, aceste surogate ordinare ale realităţii. Apoi, întorcându-mă din trecut cu un gust mai amar ca după oricare altă experienţă, am încercat să le uit – şi o vreme le-am uitat, sau am crezut asta. Dar sentimentul deziluziei persista, căci a-ţi aminti doar cele trăite începând cu vârsta de paisprezece ani înseamnă a te rupe în două, înseamnă că paisprezece ani au murit în tine şi tu însuţi vei avea paisprezece ani de moarte în plus. Ceea ce e îngrozitor. De aceea, în cea de-a treia noapte, cu câteva minute înainte de sosirea trenului, am scos din sertar albumul de fotografii al familiei şi deodată mi s-a părut că înţeleg ceva. Nu-mi explic, din punct de vedere ştiinţific, cum e posibil lucrul acesta, nu sunt fizician, deşi cred că toată ştiinţa omenirii adunată la un loc n-ar reuşi să dezlege enigma...

În cea de-a treia noapte, bătrânul din tren stătea aproape în aceeaşi poziţie ca şi în noaptea precedentă. Îşi dusese mâna în care ţinea pălăria către interiorul compartimentului – probabil voia să agaţe undeva obiectul. Copilul tocmai cobora de pe banchetă, să-i arate bătrânului cubul. Îl întreba ceva, căci buzele i se zăreau mişcându-se. Apoi trenul a trecut, lăsându-mă iarăşi orb şi cu inima zbătându-se nebuneşte în piept. M-am lămurit că gesturile făcute de ocupanţii compartimentului, în cele trei momente în care mi s-au perindat pe dinainte, se prelungeau unul din celălalt, ca şi când privirea mea ar fi fost aceea care le-a dat personajelor viaţă şi un timp în care să se desfăşoare. În rest, ele rămâneau nemişcate, ca nişte simple statui – şi am făcut imediat legătura cu amintirile, şi acestea, la fel de imobile când nu sunt parcurse de circuitul viu al conştiinţei.

Există acolo, în vagon, un timp virtual – sau mai degrabă timpul meu e cel virtual, căci aproape douăzeci şi patru de ore în care eu trăiesc reprezintă, pentru personajele din compartiment, o fracţiune insesizabilă de vreme. Când privesc însă către fereastra vagonului, timpul meu devine şi al lor, trăim câteva clipe împreună. Cum? De ce? Cine ştie!

De-ar fi numai atât, cred că nu mi-ar păsa prea mult. Dar mai este ceva, un lucru pe care mi l-am amintit încet, pe crâmpeie, ajutându-mă de albumul vechi al familiei. E vorba de o călătorie cu trenul, în provincie, la nişte

rude, pe care am făcut-o împreună cu bunicul meu. Cred că aveam pe atunci cam trei ani. Drumul a durat destul de mult, iar când am ajuns, în sfârşit, bunicul era să rămână în tren, căutând unul din cuburile cu care mă jucasem şi care se rătăcise pe sub banchetă...

...Şi sunt sigur că oricine ar face ceea ce am eu acum de gând, oricine cunoaşte ce înseamnă neîmplinirea, regretul, tristeţea care te covârşeşte când ai părăsit, orgolios şi stupid, ceva spre care nu te mai poţi întoarce. Un timp paralel, o vreme uitată îmi întinde mâna; o existenţă suprapusă, de fapt chiar propria-mi existenţă, se strecoară printre secunde. Am fost numai promisiuni şi vise. Azi totul s-a stins, totul s-a destrămat. A rămas epava cu multe, multe amintiri scrijelite pe bord.

O epavă căreia cineva mai puternic decât timpul îi oferă o şansă.

Oricum, în oraşul ăsta nimeni nu va plânge după mine dacă dispar. Şi nimeni nu va bănui vreodată unde sunt – şi prea puţini îşi vor bate capul să afle. Pentru că trenul în care vreau să mă urc nu e trecut nicăieri în mersul trenurilor. Iar dacă îl veţi întreba vreodată pe şeful de gară, acesta va da plictisit din cap şi vă va spune că n-a văzut niciodată un asemenea tren.

Doar calculatorul gării, cel care ţine seama semnalelor, a dat în câteva nopţi drumul unui tren fictiv la linia întâi, dar eroarea de programare a fost, până la urmă, remediată, iar unul dintre programatori s-a ales cu o mustrare...

TRIPTIC

1. POVEŞTILE

Era prea mult fum în inima barului din micul oraş. Feţele consumatorilor se distingeau destul de neclar, umbrele lor creşteau nemăsurat sau se ascundeau deodată, ca nişte câini bănuitori; doar o clipă, pentru a relua apoi jocul de la capăt, joc de-a iluzia şi neiluzia. Uneori câte-un strigăt mai ascuţit se ridica peste gălăgia generală. Mathias, bătrânul cerşetor, se rezemase cu umărul stâng de zid şi azvârlea priviri iuţi în dreapta şi în stânga. De mai multe ori fusese prins şi azvârlit în stradă de bodyguarzi – cinci gorile imense, păroase şi cu câţiva ani de arte marţiale la activ...

În sfârşit, Mathias găsi ceea ce căuta. Omul acela de vreo treizeci de ani, cu părul sârmos şi cu haine amuzant de sobre, omul pe care-l căutase (şi-l descoperise) şi în

alte seri, se afla acolo, la aceeaşi masă din separeul numărul şase. Mathias se strecură până la separeu, dând dovadă de o prudenţă absolut firească, precum spuneam, dacă ţinem seama de starea îmbrăcămintii sale şi de amintirea contactelor neplăcute de altădată.

— Bună seara! zise Mathias repede şi se aşeză, nemaiaşteptând să fie invitat. Imediat îşi întinse picioarele şi privi în jur triumfător. Prezenţa celuilalt îl apăra acum perfect de gorile. Chelnerii vor fi siliţi, ca şi în celelalte seri, să-l servească, înjurându-l, bineînţeles, printre dinţi – dar numai printre dinţi. **Celălalt** plătea. Cerşetorul râse subţire, gândindu-se la banii care-i intraseră în buzunare în ultima lună, mai precis de când străinul acesta ciudat sosise în oraş. Strânsese astfel o sumă bunicică, cu care putea să-şi ducă zilele o vreme.

— Povesteşte! auzi Mathias vocea străinului şi i se păru că vine de la o atât de mare depărtare încât zâmbetul de satisfacţie i se stinse pe buze şi se grăbi să-şi adune gândurile.

— Să povestesc... – vorbi el după câteva clipe. Am condus odată nişte băieţi prin munţii din nord. Ştii, pe vremuri am fost ghid. Tipii ăia, ei bine, căutau minereu. Metale, înţelegi? În locurile pline de minereu creştea un soi deosebit de iarbă. Dar nu numai după asta se orientau. Mai aveau şi detectoare electromagnetice şi cu ultrasunete...

Bătrânul tăcu.

— Şi? întrebă până la urmă celălalt.

— Și nimic – râse forțat Mathias. I-am plimbat prin munți până când nepotul meu – aveam pe-atunci un nepot – m-a vestit că pleacă la vânătoare de urşi într-o țară străină şi m-a rugat să-l însoțesc. Acolo a şi pierit, dar asta e altă poveste.

— Altceva. Povesteşte altceva. Spune-mi povestea nepotului tău – vorbi celălalt.

— Povestea nepotului meu? A, nu! E singurul lucru pe care mi l-a lăsat. Ultimul lucru, ultima amintire rămasă de la un om nu se vinde. Și pe urmă, dacă ți-aş spune-o, ce-aş mai putea însemna în ochii mei?

— Altceva. Povesteşte altceva – vorbi indiferent străinul din fața lui.

Bătrânul îşi aruncă ochii pe chipul acestuia. Un chip de piatră. Ochii ficşi, albaştri şi străpungători, ca ai eroilor de western. Niciun muşchi nu tresărea anarhic, fiecare efort părea controlat, dozat cu precizie unică. Aproape neomenească. Deodată, însă, bătrânului cerşetor i se păru că întrevede o mişcare uşoară sub pielea obrazului drept. Nu, nu se înşela: sub pielea celuilalt circula ceva. Acum se observa clar cum epiderma se umflă ritmic încrețindu-se şi destinzându-se, ca şi cum un vierme mare ar fi colcăit acolo. Bătrânul îşi încleştă degetele pe fața de masă.

— Povesteşte – auzi iar vocea străinului.

— Odată, am fost la mare – rosti răguşit bătrânul, încercând să nu mai privească obrazul celuilalt. Ai fost vreodată la...

Se opri, înțelegând că, dacă ar fi pus o întrebare, ar fi trebuit să-l privească pe interlocutor până ar răspunde.

— Am văzut marea – continuă el tot mai nesigur. Marea e, poate, cel mai frumos lucru din lume. Ai uneori senzația că dacă ai întinde mâna, ai putea s-o chemi, s-o faci să te urmeze... sau că poți să calci peste apele ei cum ai merge pe o câmpie fără obstacole. E frumoasă marea...

Mathias aproape că își înghiți ultimul cuvânt. Întâmplător, privise iar către străin. Fața acestuia era acum plină de umflături ce se plimbau încoace şi-ncolo pe sub piele, deformând trăsăturile în mod grotesc. „Niciodată nu l-am mai văzut aşa – gândi Mathias. Poate o fi bolnav. Ar trebui să încerc să-l ajut."

— Domnule... – începu Mathias.

— Povesteşte! vorbi străinul fără să-l ia în seamă. Glasul acestuia, liniar, fără intonație, îl făcu pe bătrân să tresară.

— Am fost şi în război. E tare rău la război, crede-mă. Mor prea mulți oameni şi nu e bine. Uite, eu am scăpat, nici nu ştiu cum, dar alții? Știi ce e aia front? Mizerie, noroi, zloată şi cadavre puturoase – eu numai de astea-mi aduc aminte; asta-i tot, nici eroism, nici aventuri. Mizerie şi cadavre puturoase, pline de...

Mathias apucă paharul cu ambele mâini şi-l bău până la ultima picătură. Nu observase când apăruse acolo, în fața lui, pe marginea mesei. Oricum, bine că existase atunci când avusese nevoie de el. Aşează paharul gol pe masă,

oarecum calmat. Alcoolul începu să-şi facă repede efectul, iar Mathias prinse curaj şi privi către interlocutorul său. În prima clipă avu impresia că nu mai avea faţă. Apoi desluşi ochii care continuau să-l privească intens, metalic. Pielea străinului arăta ca un balon subţire de cauciuc, dincolo de care s-ar fi înghesuit pumni întregi de viermi mari, ca de pildă carii albe de lemn de *grosimea unui deget de copil* sau mai mult.

— Povesteşte!

Mathias se cutremură.

— Una singură, da? rosti el nesigur.

— Una singură – conveni străinul.

— Am fost la vânătoare. Plecasem într-o dimineaţă, soarele încă nu apăruse. Am urcat prin pădure până la vizuini, la izvoarele vieţii fiarelor. Acolo am aşteptat cerbul cel mare, pentru că în ziua aceea simţeam că trebuie să împuşc cel mai mare cerb din pădurile muntelui, stăpânul poienilor şi grohotişurilor.

Mathias închise ochii.

— Povesteşte – se auzi, necruţător, glasul străinului.

— În ziua aceea am vânat cerbul. Pielea lui şi coarnele uriaşe le-am vândut de mult. Nu mi-a mai rămas decât amintirea. Un container cu amintiri...

— Omul e un container? întrebă străinul.

— Omul? Poate. Da. Un container cu amintiri.

— Şi ce primează în om? Conştiinţa existenţei, fruct al momentului, sau amintirile întinse de-a lungul vieţii?

Bătrânul râse strâmbându-se.

— Conştiinţa... cred. Totuşi, nu pot băga mâna în foc pentru asta.

Mathias simţi că străinul se ridică în picioare. Zări cu coada ochiului bancnotele căzând lângă pahar şi se grăbi să le înşface, apoi se ridică şi el. Trebuia să plece cât mai repede, altfel bodygoarzii nu l-ar fi iertat. Străinul ieşise deja. Mathias împături banii, îi îndesă în buzunar şi se repezi după el. Răcoarea nopţii îi plesni faţa înfierbântată. Auzi paşi în dreapta. „E o fundătură – gândi Mathias. Va trebui să se întoarcă." Dar paşii se opriră şi nu se întoarseră. Mathias înainta cu prudenţă prin întunericul din gang. „Poate aici locuieşte..." Îl zări pe străin sau, mai bine zis, îl intui îngenuncheat la câţiva metri în faţa lui. Şi deodată, Mathias auzi o şoaptă ce se întărea treptat. Primele cuvinte nu le înţelese, ca şi când ar fi fost rostite într-o altă limbă...

În acel moment, Luna erupse de după perdeaua de nori. Pielea de pe faţa străinului se jupui în fâşii late, iar din despicăturile acestui container inedit porniră să cadă pe asfaltul murdar gheme de viermi mari, albi, ce se desfăceau începând să se împrăştie în toate direcţiile, ca nişte degete albe ce pipăiau bănuitoare lumea care li se întindea în faţă...

2. DEGETELE

— Într-o poveste anterioară – explică scriitorul, adică eu, aşezându-se cât mai comod – v-am arătat cum Mathias, bătrânul cerşetor, *a fost ucis* (sau nu...) într-o seară, lângă cârciuma pe care tocmai o părăsise cherchelit de-a binelea.

Ceea ce merită să vă spun acum – continuai, observând că cititorii începuseră să fie din nou atenţi, după întreruperea formală dintre capitolele unu şi doi, capitole false, fireşte – este că mulţi ani mai târziu, *tânărul* Mathias a fost din nou omorât; în parte, datorită evenimentelor petrecute în acea cârciumă, în parte din alte motive, pe care abia aştept – şi voi la fel, nu-i aşa? – să se petreacă... Deoarece – vorbii eu, împungând cu degetul către ochii cititorilor, care se traseră pentru o clipă, speriaţi, afară din lectură – lucrurile pe care le povestesc acum... tocmai se petrec! Asta din punctul de vedere al oricărui cititor ce parcurge acţiunea. Nu-i aşa – pufni satisfăcut – că am dreptate? Un scriitor este acel comentator improvizat (şi pe care unii nu-l cred absolut necesar) al evenimentelor în cursul desfăşurării lor; e martorul, părtinitor sau nu, al propriei sale creaţii, al propriei sale lumi, indiferent cât de credibilă vi se pare a fi lumea care astfel se naşte. Nu credibilitatea axiomelor ei este importantă, ci a acţiunilor dezvoltate în ea pe baza axiomelor alese ca premiză. Ce s-ar întâmpla, cum aţi reacţiona dacă în faţa voastră, sti-

mați cititori, ar apărea deodată din pământ, din iarbă verde, un dinozaur? Ați încerca să vă treziți din presupusul coşmar, v-ați ciupi, v-ați da palme; dar spaima, adevărata spaimă, s-ar declanşa abia în clipa când, înțelegând că sunteți treaz, veți face în sfârşit sinteza, d.p.d.v. logic, dintre un dinozaur şi lumea dumneavoastră de până acum: lumea reală. Nu elementele sunt înfricoşătoare, ci combinarea lor. Un dinozaur în Jurasic e la fel de firesc ca şi un om în Paris. Dar dacă spunem „un dinozaur în Paris" şi „un om în Jurasic", rezultă două frumoase subiecte SF, dacă nu chiar horror. Superbe aceste atemporalități şi mult, mult mai fertile decât alăturarea unor elemente, indiferent cât de antagonice, dar sincrone din punct de vedere temporal. Încercați şi voi! – râse scriitorul, adică eu, observând mutrele mirate, suspicioase sau încântate ale cititorilor. De fapt – continuai, – frumusețea constă adesea în a omite cu bună ştiință anumite evenimente despre care toată lumea ştie că s-au petrecut, în a adăuga altele, adesea nu numai improbabile, ci chiar imposibile, în a omorî şi a învia de mai multe ori un personaj – sau, şi mai bine, doar a-l învia de mai multe ori sau doar a-l omorî, a-l face pe respectivul personaj să se transforme din bătrân în copil, aparent fără vreun motiv, sau să-şi schimbe vârsta în ambele sensuri, oricând şi oricum. Atunci, abia atunci efectul va fi maxim, iar prozele vor căpăta brusc o altfel de valoare (notă: fireşte, ca orice autor care se respectă, nu-mi voi dezvălui adevărata metodă; deci, lucru-

rile nu sunt lucruri, formele nu sunt forme, v-am mințit. Dar şi acum, când vă spun asta, aş putea să vă mint cu tot atâta eleganță; deci, când mințim şi când spunem adevărul?). Dar vă întreb, dincolo de acest joc temporal şi literar: dumneavoastră sunteți siguri că n-ați trăit o mie de ani?

Pentru că, mult mai târziu de evenimentul descris înainte de acest capitol, s-a întâmplat că tânărul Alfred Ronsen se pregătea să-şi petreacă noaptea lângă camioneta sa cu rezervorul golit, exact la şase kilometri depărtare de proxima stație de benzină, undeva, pe colinele rotunjite, de granit arhaic, din vestul oraşului K. Luna care-i aurea prelata umedă de rouă îl făcea să tremure neliniştit, întrucât Ronsen avea o alergie ciudată la luna plină, nesuportându-i decât cu mari eforturi razele galbene şi triste. După mai multe sferturi de oră de pândă, o maşină catadixi să se apropie, venind dinspre vest în viteză nu prea mare şi, desigur, cu farurile aprinse. Străbătuse deşertul, căci parbrizul, caroseria şi, cum avea să constate Ronsen în curând, chiar bordul, se înroşiseră cu totul din cauza prafului depus într-un strat deosebit de gros şi de rezistent. Când maşina s-a oprit, un om a coborât de la volan, a întins mâna către Ronsen şi şi-a spus numele. Stăteau acum față în față – Ronsen şi tânărul Mathias – cântărindu-se atent, până când Ronsen a deschis gura şi i-a povestit celuilalt ce i se întâmplase.

— Dacă vrei, – a zis Mathias – facem un târg.

— Un târg? a întrebat mirat Ronsen.

— Un târg – a întărit Mathias. Eu îți dau benzină, iar tu mergi cu mine la intrarea în oraş, apoi mă aştepți până mă întorc.

Ronsen s-a gândit puțin.

— Nu vom trece de barajele poliției – a spus el.

— Asta e misiunea ta. Și mă aştepți până mă întorc. Nu va trebui să te expui.

Ronsen a acceptat.

— Urcă. Sau nu. Mergem în camionul tău, rabla mea s-ar putea să ne lase în drum.

Dealurile pustii şi parcă lustruite de lumina lunii au început să fluture pe lângă ei ca nişte voaluri de mireasă, răcoroase şi tăcute. În dreapta şi în stânga, negurile se despicau în forme subțiri de stânci ce piereau aproape instantaneu, locul lor fiind luat de alte forme, mai îndrăznețe, mai aberante. Cei doi tineri nu scoteau nicio vorbă. Aerul pur al nopții le lovea obrajii laolaltă cu liniştea de piatră în care uruitul monoton al motorului se pierdea aproape complet. Au stat astfel multă vreme, până când, la un moment dat, Ronsen a tras de volan spre dreapta.

— Ce faci? a întrebat uimit Mathias.

Ronsen arătă cu degetul printre două coline. Acolo se zărea, luminat feeric, oraşul.

— Parcă în oraş nu mai era viață – murmură Ronsen.

— Parcă oraşul era înconjurat de un sistem de posturi ale poliției – îi ținu Mathias isonul. Să nu se fi întâmplat ceva...

— Verificăm imediat – vorbi iar Ronsen.

Maşina porni spre autostrada 22, ce se întrezărea sub Lună ca o panglică argintată.

— Opreşte! a zis deodată Mathias.

Ronsen se supuse. Mathias deschise portiera şi coborî.

— Cred că vei rămâne aici – şuieră el. Uite, – şi arătă cu mâna nişte forme nedesluşite – acolo e staţia de pompare a reziduurilor. Îţi mai aminteşti?

Ronsen îşi amintea. Urmărise în presă toată afacerea, subliniată prin titluri groase pe primele pagini ale unor ziare de a căror seriozitate nu te puteai îndoi. Curios era că după dispariţia (sau uciderea) locuitorilor, această staţie de pompare începuse la un moment dat să funcţioneze din nou, scuipând pe ţevile ei groase *prin care ar fi putut să încapă un copil* o cantitate importantă de degete tăiate, amestecată cu o spumă însângerată, care începuse imediat să se descompună, emanând un miros puternic şi înăbuşitor...

Mathias plecă înspre oraş. Ronsen îi urmări silueta albicioasă a trupului cum se pierde după colţul unei străzi bine luminate. Mathias mergea repede, tinereşte, călcând trotuarele pe care ultimul om se plimbase poate cu peste patru luni în urmă şi privind crăpăturile de la rădăcinile zidurilor, câteodată acoperite de o iarbă proaspătă. Vitrinele diferitelor magazine continuau să fie luminate. Mathias se opri deodată. Îşi puse întrebarea: cine schimbase oare becurile? Nu sunt multe becuri care să reziste patru luni stând aprinse zi şi noapte.

Și de ce ard oare toate? De ce toate? Oare nu cumva...

— Să continui – a mormăit Mathias. Nu cumva molima a încetat? Nu cumva faptul că n-am văzut încă niciun polițist își are rostul lui, iar luminile pe care le văd au fost aprinse de către oameni care se vor întoarce mâine şi vor lua oraşul în stăpânire?

Atunci i-a văzut – avea să afirme el mai târziu. Se târau spre el din toate părțile: albi, imaculați...

— Albi şi îngrozitori – gâfâi Mathias mai departe, strângându-i convulsiv mâna lui Ronsen, care-i turnase pe gât puțin rachiu, ajutându-l să-şi revină. Știi... ei... nu sunt deloc ceea ce am crezut. E greu să-ți povestesc, e greu să te fac să înțelegi...

Mathias lăsă capul pe spate şi închise ochii. Zorile îi puneau un pic de culoare pe chipul palid, dar se vedea că e obosit, cumplit de obosit.

— Înțelegi? horcăi el, încercând să ridice iar capul. Ronsen se grăbi să-l ajute. Misterul ăsta... trebuia... cu orice risc. Nu-mi pare rău. I-am putut vedea pe EI... i-am putut înțelege... sau poate nu i-am înțeles, nu i-am văzut cum ar fi trebuit. Dar, ştii... e pentru prima dată. O întâlnire de gradul trei – şi totuşi, nu de trei. Mă tem că trei trepte nu sunt suficiente. Și mi se pare firesc. Un contact între civilizații înseamnă... înseamnă atâtea...

Mathias iar se odihni pentru câteva clipe.

— Cum arată ei? Greu de spus. Mie mi s-a părut că seamănă, pur şi simplu, cu nişte viermi. Nişte viermi

mari, albi şi ciudaţi. Dar, cine ştie? Mă bate gândul că, de fapt, n-am văzut nimic. Au încercat să-mi explice. Până acum nu căutaseră decât să înţeleagă. De-asta locuitorii oraşului... dar EI n-au vrut. Ştii, când i-am zărit prima dată... ştii cu ce am avut impresia că seamănă? Degetele! Grămezile de lângă staţia de pompare... şi asemănarea asta mi-a dat prima cheie a problemei. M-au mai ajutat şi EI, fireşte... munca lor m-a ajutat să înţeleg.

Urmă o nouă pauză. Ronsen asculta cu sufletul la gură.

— Căci ei muncesc – bâigui Mathias, din ce în ce mai febril. Noi, fiinţe raţionale, muncim pentru a obţine un produs oarecare. EI, însă... oare ţi-ai fi putut imagina? Ai fi putut concepe? EI nu sunt, de fapt, fiinţe raţionale. Sunt spirite oarbe care muncesc nu pentru a crea bunuri, ci pentru a crea raţiunea. Ai să spui: ceea ce fac şi celulele creierului nostru – şi nu se numeşte muncă. Da! Dar raţiunea lor... e exterioară. E un produs extern al muncii, nu o componentă a corpurilor lor sau a sistemului, în ansamblu. Au vrut să înţeleg... să transmit asta. N-au intenţionat uciderea noastră. Dar vezi, EI sunt guvernaţi de această conştiinţă pe care au creat-o. Doreau să ne cunoască esenţa. Pentru că, dacă noi nu putem să-i vedem în întregime, neputându-i deosebi, într-o primă fază a contactului, de animale, ei bine, nici EI nu ne pot vedea în întregime. Ştii ce văd din noi, din corpurile noastre? Degetele! Atât! Pentru că ele, ca şi EI, muncesc! Le-a venit foarte greu să înţeleagă ce anume le uneşte... căci nu pu-

teau să ne vadă palmele. Nici brațele noastre, nici creierele. Și atunci au încercat să strice legăturile. Au distrus oamenii, păstrând doar degetele întregi. Dar degetele nu trăiesc singure. Și observând asta... au făcut apel la rațiunea pe care o construiseră... şi le-a părut rău, dar nu mai puteau repara nimic. Cel puțin aşa au crezut prima dată. Apoi... vezi, EI au zis că au descoperit în noi ceva... un lucru pe care nu-l au... şi că pentru noi, toți, asta înseamnă un fel de mare şansă. Capacitatea de a ne reaminti. EI zic că nu e o simplă capacitate, că e o lume atemporală către care... EI împreună cu noi ar putea... am putea...

Ronsen nu mai înțelese nimic din ultimele cuvinte ale lui Mathias, care lăsase capul pe spate. „Are nevoie de o clipă de răgaz" – se gândi. Ieşi afară din cabină. Soarele apăruse peste oraşul care începea să-şi stingă, treptat, luminile...

Când s-a întors, a constatat că Mathias dispăruse. Pe locul în care se aflase, spumegau pete de lichid roşietic. De-o parte şi de alta a acestor pete stăteau cuminți cele zece degete de la mâinile lui Mathias. Albe, imaculate, îngrozitoare...

— Ronsen a pornit motorul şi a plecat, o să vedeți voi imediat unde – a mai zis scriitorul, adică eu, căscând şi întinzându-se. Și acum, încă două vorbe despre dispariții. În general, un om are prostul obicei, dacă ați observat, să dispară exact când nu e cazul. Luați orice film în care eroul moare sau pleacă, pur şi simplu, şi veți înțelege

imediat ce vreau să spun cu asta. Când dispare prea devreme, ori uită să comunice un secret foarte important urmaşilor, ori uită să-şi facă testamentul. Când dispare prea târziu, fie că secretul a fost deja aflat de alţii, iar el rămâne cu buzele umflate, fie moştenitorii mor unul câte unul, iar personajul nostru va cheltui ultimul cent cu damele sau cu băutura – asta dacă nu face o donaţie grasă unei societăţi de binefaceri. Iar în ceea ce priveşte...

Notă: Acest manuscris a fost găsit, după plecarea străinilor, într-una din clădirile publice ale oraşului K. N-am reuşit nici azi – mormăi scriitorul, făcând cititorilor săi cu ochiul – să aflu *unde naiba am dispărut atunci...*

3. ÎNTOARCEREA

Într-o dimineaţă, doamna Ronsen văzu ieşind printr-unul din orificiile sitei chiuvetei un deget de copil. Doamna Ronsen calculă rapid că pe o ţeavă de doi ţoli în niciun caz n-ar fi putut să încapă un copil, aşa că dădu drumul unui ţipăt suficient de puternic pentru a fi auzit din sufragerie, dar nu destul de puternic pentru a putea fi auzit şi de vecinii cu care doamna Ronsen nu se înţelesese niciodată. Domnul Ronsen sosi în grabă, tocmai la vreme pentru a zări degetul îndoindu-se ca o chemare, iar apoi retrăgându-se încet pe ţeava de scurgere, înafara razei vizuale a celor doi.

— Ce-a fost asta? întrebă şocat domnul Ronsen şi ridică sita, pregătindu-se să privească înăuntru.

— Stai! îl opri repede doamna Ronsen. Nu te uita!

O spusese cu tonul cu care ar fi rostit „nu-i frumos să faci asta". Doamna dezaproba francheţea gesturilor lui Ronsen, care, prin prisma educaţiei uşor înclinate către snobism pe care o primise, îi părea uneori bădărănie curată. Domnul Ronsen se întoarse şi o măsură uimit.

O vedea parcă pentru întâia dată în adevărata lumină, îngrăşată până către diformitate sub rochia ce plesnea uneori la cusături şi cu obrazul fardat violent.

— Ţi-e frică? zise el, simţind o tainică satisfacţie la vederea chipului buhăit şi speriat al femeii.

— Nu – răspunse doamna Ronsen. Poate a fost un vierme. Dar e îngrozitor! Viermi în bucătăria noastră!

— N-a fost un vierme – răspunse bărbatul. A fost un deget de copil. O să chem instalatorul. Trebuie să văd ce se întâmplă aici.

— Instalatorul nu va găsi nimic – rosti cu glas scăzut doamna. Poate a fost, totuşi, un vierme. Sau un spirit.

Doamna Ronsen frecventa, de câtva timp, un club spiritist.

— De ce nu un spiriduş? supralicită amuzat Ronsen.

Doamna îl privi dezaprobator.

— Cu lucrurile astea nu se glumeşte. Dar tu – zise ea şi făcu un gest disprețuitor – n-ai fost niciodată un om serios. Habar n-am ce m-a făcut să mă căsătoresc cu tine!

Domnul Ronsen n-o luă în seamă. Dintotdeauna nevastă-sa avusese ultimul cuvânt. Dar asta ar fi spus-o doar un spectator neiniţiat, căci cunoscătorul ar fi intuit imediat că ultimul cuvânt era ultimul gândit, nu rostit – şi că nimic nu-l putea abate pe Ronsen de la vreo hotărâre, după cum nimic n-ar fi putut să-l facă să-şi schimbe ideile. Aşa că se îndepărtă, lăsându-şi soţia să se vaiete în surdină. Apartamentul lor nu era prea mare. Trei camere, un hol destul de îngust, chiar dacă foarte lung, un spălător şi bucătăria. La celelalte două etaje ale imobilului locuiau alte două familii, cu care, aşa cum am spus, soţii Ronsen nu prea aveau relaţii. Bărbatul se retrase în sufragerie, îşi prepară un cocktail „Barbados" şi se aşeză pe canapea. Nu se gândea la nimic precis, dar, în cele din urmă, degetul de copil sosit din ţeava chiuvetei îi monopoliză creierul. Parcă l-ar fi chemat.

Oare chiar l-a chemat? Şi unde? Unde putea să-l cheme? Deodată avu senzaţia că degetul nici nu apăruse acolo, în chiuvetă, că de fapt se afla în el, ca un fel de vierme alb care-i rodea memoria, dar căruia încă nu-i putea înţelege sensul. Sau nu dorea să-l înţeleagă? Totdeauna se gândise la copilărie aşa cum, probabil, Adam şi Eva se vor fi gândit, uneori, după surghiunire, la Paradisul pierdut. Şi iată că acest Paradis pierdut al copilăriei revine azi, prin intermediul unei viziuni fantastice, în el – tocmai în el, omul pentru care copilăria a însemnat un fel de altă viaţă, veselă, plină de zburdălnicie şi neodihnă. Viziunea nu s-a

repezit în ochii vreunui trădător al viselor primei vârste, ci în ochii lui amari şi uneori trişti şi adesea indiferenţi, dar care încă mai păstrează, cifrate, ce-i drept, poveştile şi poznele atât de încântătoare care i-au încălzit... hm, da! Dar nu era firesc să fie aşa? Nevastă-sa a ţipat speriată. El, nu. Pentru el, apariţia nu păstra vreo ameninţare. Era doar o chemare din urmă, dintr-un timp şi dintr-un spaţiu către care nu se va mai putea întoarce niciodată.

Sau... sau ce? Nu, nu e bine să-şi facă iluzii. Lucrurile vor rămâne aşa cum sunt: el şi soţia sa, doi pensionari care discută din când în când despre vreme şi despre filmele de la televizor. Până în ziua în care unul dintre ei va muri. Dar încă nu e cazul să se gândească la asta. Ei bine, dar dacă nimic nu se va schimba, dacă, oricum, nimic nu se va schimba, devine firească întrebarea: de ce, totuşi, a apărut acel straniu deget de copil? Căci el trebuia să aibă un motiv foarte puternic pentru a se afla acolo...

Domnul Ronsen aşează paharul gol pe măsuţa joasă a barului şi se îndreptă cu paşi şovăitori către bucătărie. Doamna Ronsen nu se mai afla acolo. Bărbatul se gândi un moment, apoi deschise uşa şi intră. Chiuveta strălucea albă, curată şi inofensivă. Domnul Ronsen ridică sita metalică printr-unul din ochiurile căreia văzuse ieşind degetul. Se aplecă şi privi. În adâncul ţevii, apa clipocea încet.

Peste aproximativ un sfert de oră, doamna Ronsen găsi uşa de la bucătărie deschisă la perete. Îşi strigă soţul, apoi aşeză pe masă punga cu tăiţei cumpărată din magazinul

de vis-á-vis. Zări, în sfârşit, chiuveta cu sita scoasă şi se apropie de ea, eliberând un scâncet slab de cățeluşă pedepsită. Auzi deodată vocea bărbatului ei. Venea ca dintr-un puț adânc, reverberată de mai multe ori. Doamna Ronsen simți o nevoie impetuoasă de a se aşeza pe un scaun sau pe vreo mobilă oarecare. Căută înnebunită în jur un loc în care să se prăbuşească. Vocea bărbatului ei părea acum mai puternică, mai tânără parcă, emanând virilitate, iar doamna Ronsen se surprinse ascultând-o cu o plăcere demult nemaiîncercată. „E vocea bărbatului meu" – gândi ea, mândră. Cuvintele nu se înțelegeau, dar acest amănunt prezenta prea puțină importanță. Vocea căpătă deodată tonuri mai înalte, adolescentine, apoi se frânse brusc într-un sunet cristalin. Se mai auziră o vreme cuvinte copilăreşti din ce în ce mai stâlcite, pe urmă un plânset de sugar şi, în sfârşit, liniştea cuprinse aerul în voalul ei catifelat.

— Hei! strigă speriată doamna Ronsen. Hei, aşteaptă-mă!

Femeia îşi apropie ochiul de orificiul țevii. În interior, din negură, se auzea clipocitul apei. Doamna Ronsen nu şovăi nicio clipă şi, oricum, chiar dacă ar fi şovăit, tot nu s-ar mai fi putut schimba ceva...

Atunci izbucni fenomenul despre care vor mai apuca să vorbească săptămâni de zile ziarele, iar posturile de televiziune, înainte de a fi înghițite unul câte unul, vor dezlănțui comentarii furtunoase, dar complet sterile. Încet, aproape solemn, podeaua de ciment a bucătăriei începu

să crape. Fragmentele prinseră să urce către chiuvetă, apoi tavanul se îndoi şi el, plesni laolaltă cu pereţii înclinându-se într-un echilibru capricios spre acelaşi punct al încăperii. Ţeava metalică de doi ţoli funcţiona ca un aspirator nemilos; tot ce până atunci se dovedise solid părea că-şi schimbă deodată starea de agregare lăsându-se absorbit de către aceasta. Răsunară câteva ţipete la etaj, repede înăbuşite de prăbuşirea plafonului. Curând, casa întreagă dispăru înghiţită bucăţică cu bucăţică. Rămase doar chiuveta legănându-se în vârful ţevii metalice şi către ea zvâcniră primele porţiuni din pământul curţii. Când şi curtea dispăru, strada se mişcă, plesni, apărură în ea crăpături adânci de sute de metri şi noi mase de pământ şi asfalt porniră să ia cu asalt fragila alcătuire a ţevii. Câteva automobile căzură în crăpături, iar şoferii muriră striviţi. Apoi vestea începu să se împrăştie. Sosiră ziariştii şi elicopterele televiziunii. Zona a fost înconjurată rapid de echipe de pompieri şi poliţişti.

După aproximativ o săptămână, oraşul nu mai exista. De la o distanţă suficient de mare, n-ai fi putut observa aproape nimic neobişnuit. Singurul fenomen sesizabil era mişcarea uşoară, periodică şi orizontală a pământului, ce legăna copacii şi lanurile de grâu şi porumb, ca şi când scoarţa terestră ar fi devenit un covor pe care o mână de uriaş ţi l-ar trage încet de sub picioare. Mii de indivizi excentrici sau dornici să salveze civilizaţia de la pierire şi-ar fi dat jumătate din vieţile lor în schimbul posibilităţii de

a pătrunde în zonă pentru a observa pe viu ce se petrece. Dar acolo nu se petrecea nimic, nu era mai nimic de văzut. Doar o simplă şi inexplicabilă ţeavă de doi ţoli – admiraţi paradoxul! – iar în vârful ei se legăna încoace şi încolo chiuveta albă. Se legăna încet deasupra unei planete din ce în ce mai mici şi mai îmbătrânite...

PEȘTELE DE TERACOTĂ

Din sală nu se mai aude acum aproape niciun murmur. Vladimir clipeşte un moment, orbit de văpăile reflectoarelor. Ține mâinile-n sus, într-o poziție destul de caraghioasă; e conştient de echivocul situației. Nu-l amenință nimeni cu pistolul. Spectatorii îşi dau probabil coate şi zâmbesc, însă Vladimir e prea obosit să se întoarcă spre ei, iar neliniştea aproape că îl înăbuşă. Sala mai murmură uşor, mai foşneşte, spațiul său pare constituit dintr-o mulțime de celule lipite între ele ca într-un țesut omogen dar care clipesc, mişcă, mârâie. Vladimir le simte pe toate cum îi împung ceafa. Treptat, însă, tăcerea începe să înghită zgomotele, aşa cum întunericul a înghițit încă de multă vreme fețele. Un individ mai tuşeşte, se mai evidențiază o clipă pe fundal. În sfârşit, linişte. Vladimir îşi simte palmele golite de sânge. Coboară încet mâna dreaptă. În fața lui, în beznă, se simt mişcându-se repede foile de hârtie. Oare ce văd ei, muzicanții, prin întunericul în care se

zbat? Sau poate ei au lumină – cugetă Vladimir – numai ei au lumină, iar reflectorul care mă îmbracă pe mine, din punctul lor de vedere, e doar un sumbru fascicul de negură. În sfârşit, mâna dreaptă a coborât la nivelul pieptului. Cea stângă o ajunge iute din urmă. Şi când se întâlnesc, un sunet suav se naşte de undeva, din stânga – cornul englez. Sunetul e prelungit de câteva viori, apoi intervine şi un clavecin. De undeva, flautul umple atmosfera cu o mică variaţie. Şi iarăşi cornul englez, schimbându-şi, de astă dată, tonalitatea şi volumul. Grav, el se zbate să menţină un echilibru între sfiosul viorilor abia atinse şi salturile ca de lăcustă ale flautului. Violoncelul începe să puncteze şi el linia melodică. Din dreapta miezului de întuneric, izvorăşte deodată orga. E mai întâi un fel de geamăt al amintirii, întruparea unor taine ascunse în esenţa metalului. Apoi notele încep să se plimbe repede în sus şi în jos, ocolindu-l pe Vladimir, reverberându-se, amestecându-se cu sunetele mult mai constante ale cornului englez. E deja boltită intrarea într-o pădure fermecată. Brusc, Vladimir observă uimit că indicaţiile lui se află în contratimp cu muzica. Speriat, coboară mâinile pe lângă corp. Nu se întâmplă nimic. Muzica îşi vede de treabă. Noi şi noi instrumente intră în scenă. Pe rând, ca nişte muguri care plesnesc şi se deschid. Vladimir încrucişează, uluit, mâinile. Nimeni, se pare, nu-l mai ia în seamă. Deodată îşi revine. Începe să dirijeze aproape disperat, încearcă să preia conducerea junglei de sunete, să schimbe

ceva în ordinea acestora, dar simte că e deja prea târziu. Îl sfâşie acest sentiment şi dă dezordonat din mâini ca într-un ring de box, urmărind uluit simfonia ce se desfăşoară împotriva voinţei lui. Mai ales, e speriat de dramatismul ce transpare de dincolo de sunete, de mesajul înfricoşat al lemnului şi metalului ce se eliberează, parcă, în sfârşit, de sub opresiunea tăcerii, iar când sala se luminează îşi regăseşte propriile spaime şi uimiri în ochii muzicanţilor ce ţin depărtate de trupuri instrumentele devenite străine, instrumentele în care sunetele nu mai încap şi poate de aceea se revarsă singure, plutind prin faţa oamenilor îngroziţi de neobişnuitul fenomen căruia au norocul sau ghinionul să-i fie martori. Şi când conştiinţa sa plesneşte ca o coardă ruptă, Vladimir mai are timp să zărească înainte de a uita totul, în dreapta, în stânga, în faţă, în spate, deasupra şi dedesubtul orchestrei, unite prin muşchi imenşi şi roşii, coastele groase şi albe ale chitului...

★ ★ ★

Povesteşte scriitorul: „Peştele de teracotă a rămas pentru mine un extraordinar izvor de inspiraţie. El înseamnă mai mult decât o reprezentare, mai mult chiar decât un simbol. Ce e peştele? Învăţătura pescarilor ne-o spune clar: peştele este un animal fantastic de apă care, în vremuri imemoriale, putea fi prins. Învăţătura ocoleşte, din păcate, tocmai lucrurile cele mai importante: motivul

pentru care peştele trebuia să fie prins şi, mai ales, cum anume se prindea.

Ce e teracota? Asta, fără îndoială, o ştiu ceva mai mulţi. E o cărămidă arsă într-un mod deosebit. Cărămidă este însă mult mai greu de aflat ce înseamnă, de aceea explicaţia din dicţionare devine, pe zi ce trece, tot mai inoperantă. Fiindcă în zadar ştii că leul e mai mare ca şoarecele, dacă nu ştii cât e de mare şoarecele. În fine, ce e peştele de teracotă?

La prima vedere, o legătură dintre două elemente ale cosmosului, apa şi focul. În realitate, peştele de teracotă pare să slujească doar apa, lutul din care e confecţionat ademenind-o şi înglobând-o ca orice posibilă doică de sămânţă. De aceea, temporalitatea peştelui de teracotă se manifestă în ape sau în înlocuitori ai acesteia. Cel mai utilizat e oglinda.

„Istoria lui Vladimir – spune filozoful – este o istorie a Unicului Viu, a ceea ce numai se naşte, care are un punct de origine şi o infinitate de drumuri divergente pentru evoluţie. Închipuiţi-vă o existenţă care începe în ziua X-a anului Y şi continuă, egal, pe axa timpului, în ambele sensuri ale acestuia. După un an, fiinţa va putea deja spune: am împlinit doi ani şi ne aflăm acum în anul Y plus unu, dar şi în anul Y minus unu. Ei, bine, simbolul peştelui de teracotă e plurivalent. Între două asemenea direcţii, el n-o va alege pe cea de-a treia, ci pe toate cele posibile înafara primelor două!"

Cât despre matematician, acesta va bâjbâi orb căutând răspunsuri în puterile lui aleph sau în spațiile curbe ori multidimensionale, fără să ajungă la niciun rezultat palpabil. În cele din urmă va renunța şi-şi va căuta de drum fără să ştie că urmează, vrând nevrând, unul din drumurile peştelui.

Poate că într-o variantă îndepărtată se va opri la căsuța văduvei Agapia care-i va arăta, pe geamul murdar şi crăpat de mistral, brazda aceea groasă ce soseşte din munții din apropiere pentru a se opri sub talpa castelului naufragiat şi face legătură cu mai multe vremi. Şi n-ar fi exclus ca în acea zi să dea nas în nas cu Vladimir care tocmai bătea la uşa strâmtă a căsuței. Văduva luase puțin jar şi ațâța cu el focul, dar Vladimir a insistat până când, în cele din urmă, f emeia a deschis. Vladimir intră dezinvolt, părând un client obişnuit cu locurile. În aceeaşi clipă matematicianul dispăru înainte ca Vladimir să-l poată observa, sau poate nici n-a existat vreodată pe-acolo; nu va mai reveni absolut deloc în povestirea aceasta dacă nu cumva un alt drum al peştelui ni-l va readuce. Din păcate, încă nu se ştie când. Până una alta, Vladimir se aşează pe scaun lângă măsuța joasă. Văduva merse până la scrin de unde scoase un caiet ciudat, cu coperți aurii.

— Ia şi scrie – zise ea. Asta să-mi fie plata pentru găzduire. Să-mi scrii pe unde ai umblat şi ce-ai văzut.

Apoi îi întinse lui Vladimir caietul. Acesta zâmbi înciudat.

— Aş fi preferat să-mi ceri bani. Scrisul m-a plictisit dintotdeauna. Şi nici nu prea văd ce ți-aş putea scrie.

— N-ai trăit nimic deosebit? îl descusu femeia.

— Mă vei crede? se îndoi Vladimir.

— Te voi crede. Tu scrie acolo. Altfel nu-ți dau nici mâncare şi nici băutură. Şi nici la noapte nu vei avea unde pune capul.

Pe când văduva întindea pe măsuță un ştergar, Vladimir se gândi cum ar trebui să înceapă. „Castelul meu – scrise în cele din urmă – se înălța tocmai pe Piscul lui Marte; acolo, fiecare apus îl înroşea ca pe un ucigător şi imens trandafir al morții. Căci asta şi era. În el muriseră generații întregi de regi, conți, duci şi baroni. Majoritatea răpuşi de boli misterioase şi groaznice; câțiva, asasinați sau ucişi în dueluri de care istoria, oricât ar fi ea de crudă, tot se îngrozeşte şi evită să le pomenească. De când am deschis ochii în brațele bunei mele doici, am iubit aceste ziduri sumbre, plafoanele ornamentate şi candelabrele de bronz, uşile grele de stejar aurit şi mai ales blazonul ce atârna în sala cea mare. Am crescut singuratic, evitând prieteniile prea statornice şi iubirile prea chinuitoare".

— Nu aşa – zise văduva. Se aplecase peste umărul lui şi citise ultimele cuvinte. Nu despre tine trebuie în primul rând să vorbeşti, ci despre lucrurile care te înconjurau. Să le înțelegi şi doar apoi să le aşezi în lăuntrul tău. Nu uita: scrii pentru ca asta să rămână. Chiar dacă nu în mod absolut, chiar dacă nu în varianta finală a drumului.

Vladimir, ascultător, tăie ultima frază şi continuă astfel: „Tata a fost un om foarte înțelept. Într-o zi de târg m-a luat cu el şi mi-a cumpărat de la un negustor de mărunțişuri un peştişor de lut. Un peşte cât palma, smălțuit cu roşu violent. Lutul însuşi era roşu pe interior; fusese ars mai puternic decât ar fi trebuit".

— N-a fost chiar aşa – zise văduva. Peştele l-ai primit în dar de la unchiul Albertini, ții minte?

— Da! se miră Vladimir. Acum îmi aduc bine aminte că, într-adevăr, unchiul Albertini mi-a adus peştele. Dar, stai! Sunt sigur că şi tata mi-a cumpărat un peşte de teracotă!

— Şi tatăl tău ți-a cumpărat un peşte, fără îndoială – aprobă în surdină femeia. Şi vărul Laurențiu ți-a dat o astfel de jucărie. Şi mătuşa Clara. Şi unchiul Gill, cel fără o ureche. Şi servitoarele şi doica şi lacheii mustăcioşi şi toți musafirii tatălui tău. Dar de data asta, unchiul Albertini ți-a dat peştele. Ține minte: unchiul Albertini.

— Sigur – aprobă Vladimir. E vina mea că nu mi-am dat seama.

Tăie întregul paragraf şi scrise: „Unchiul Albertini, acreditat la curtea regelui Angliei, într-una din călătoriile lui, mi-a adus o mică jucărie: un peştişor de teracotă. Era smălțuit în roşu, un roşu violent dar nespus de frumos. Cel puțin aşa mi se părea mie, nespus de frumos, căci unchiul Albertini venea rar şi tot ceea ce aducea el mi se părea frumos şi neobişnuit. De altfel, însuşi unchiul era un om ciudat".

— Ar trebui – zise văduva care tocmai răsturna pe şervet un ceaun plin cu mămăligă – să explici de ce aveai impresia asta despre el.

— Fără îndoială – răspunse Vladimir – şi scrise: „Într-o zi stăteam în camera mea, împreună cu unchiul Albertini. Brusc, el mi-a făcut semn să mă apropii. A scos dintr-un fel de taşcă de piele un sul de pânză. Când l-a netezit, am văzut că pe pânză era pictată o corabie.

— Ştiu – zise văduva înveselită. Ţi-a arătat un punct pe bordul vasului iar tu ai văzut în acel loc pe însuşi unchiul tău alergând pe punte şi agitându-se. Apoi la orizont a apărut corabia de corsari...

„Da, – scrise Vladimir – la orizont apăruse corabia de corsari. Şi aproape toată după-amiaza am urmărit cu sufletul la gură faptele de vitejie ale unchiului în lupta care a avut loc".

— Au un obicei foarte urât indivizii ăştia care au trecut o vreme prin marină – oftă văduva punând în strâchini mujdeiul. Au obiceiul să se laude. Mare brânză bătălia aia între o corabie de piraţi şi una care aparţinea marinei regale! Fapte de vitejie se petrec peste tot, în toate poveştile!

„Pe urmă – scrise Vladimir – unchiul meu a rulat din nou tabloul vivant. Vedeţi, doamnă, poate că obiceiul de a te lăuda e urât, dar când asta o făcea însuşi unchiul Albertini, totul apărea într-o altă lumină!"

— Ei, ei, bine, gata! hotărî femeia. Ce-am zis, am zis. Nu te supăra. Mai bine, ia de mănâncă, se răceşte.

— Voi mânca – scrise Vladimir. Dar povestea mea încă nu e încheiată. Spuneam că unchiul însemna pentru mine, pentru sufletul meu de copil, întruparea însăşi a chemării necunoscutului. Când unchiul pleca, ştiam că va reveni cu o nouă experienţă; că-mi va arăta, poate, ceva şi mai frumos. Tânjeam după drumuri, după călătorii. Încet, încet, realitatea devenea pentru mine un simplu şi firav punct de sprijin al visului".

— Poate de-asta ai stricat drumul adevărat al peştelui.

„Ce spui?" – scrise, mirat, Vladimir.

— Poate de-asta ai stricat drumul peştelui. Tu, cu dorinţa ta nesăbuită, l-ai împiedicat să-şi atingă destinaţia – vorbi, oarecum supărată, femeia.

— Poate că da – murmură Vladimir. Scrise: „Peştele îşi avea, probabil, drumul lui. M-am gândit (mult, mult mai târziu) că meşterul care l-a construit îl menise unei vremi anume, că peştele conţinea, codificat, un anumit mesaj. S-ar putea să mă înşel, dar ţin minte că unul dintre musafiri, un reputat istoric, l-a luat uimit în mâini şi, după un şir întreg de ah-uri şi of-uri, a zis că statuete asemănătoare fuseseră tocmai descoperite în Africa, în triunghiul Afar, sub straturi contemporane cu primii oameni. Într-adevăr, peştele meu de lut ars – o să-i spun teracotă, aşa m-am obişnuit – părea făcut de fiinţe extrem de neîndemânatice. Alţi savanţi – zicea musafirul – se opuneau ideii că oamenii aceia primitivi ar fi putut realiza asemenea obiecte, aducând ca argument faptul că părea impo-

sibilă pe atunci cunoaşterea modelării şi mai ales a arderii lutului, mai ales că, înafară de aceşti peşti bizari, în straturile respective nu mai exista nimic altceva închipuit de mâinile omului. Apăruse şi ipoteza existenţei unei foste civilizaţii terestre, o civilizaţie despre care nu vom putea afla niciodată nimic deoarece esenţa ei nu consta în fabricarea obiectelor, ci în altceva. De altfel, mai spunea savantul, însuşi lutul din care fuseseră executaţi aceşti peşti nu era un lut adevărat, ci un amestec chimic cu proprietăţi deosebite. Oricum, peştele era foarte vechi, extrem de vechi – dacă nu peştele meu, cel puţin modelul iniţial, pentru că acest model a fost, se pare, copiat în repetate rânduri. Ceva îmi spune azi că statueta mea era, pur şi simplu, chiar originalul, dar nimic nu-mi poate argumenta afirmaţia.

— Te înşeli – îl contrazise văduva. De altfel, savantul acela al tău îţi dăduse, fără să ştie, toate argumentele. Dar, gândeşte-te bine: eşti sigur că explicaţiile pe care le-ai primit atunci proveneau de la acel savant şi nu cumva tu ţi le-ai imaginat mai târziu?

— Ai dreptate – scrise Vladimir. Amintesc, ca o curiozitate, faptul că peştele mi-a căzut de nenumărate ori din mână, dar nu s-a spart niciodată. A făcut-o doar când eu am dorit în mod expres asta".

— Îl încercuisei cu puterea ta – zise văduva. Devenise al tău. Căci peştele străbate meandrele vremii orientându-se după gând. Astfel, gândul tău l-a abătut de la

calea lui dreaptă. Și mergea undeva, către cineva capabil să-i recunoască mesajul. Nicio scofală. Hai, mănâncă! Totul se plătește!

— Crezi că trebuie să plătesc?

— Cred că o și faci, dar nu-ți dai seama. Peștele are un sistem de autoapărare cum nu e altul. Când pe râul timpului întâlnește ceva care ar putea să-l distrugă, el separă șuvița vremii sale de restul râului și o transformă în vârtej. Acolo amestecă variante până o găsește pe aceea în care distrugerea lui nu mai are loc. Acum așteaptă în miezul timpului frânt momentul în care-și va putea continua călătoria. Istoria ta se va repeta de mii de ori. S-a repetat, de altfel, de mii de ori în decursul uneia și aceleiași vremi. Dar peștele știe ce face. Te vei învârti în cerc laolaltă cu el până când se va naște fisura care-l eliberează.

— Bine, dar nu înțeleg – se miră Vladimir, lăsând jos creionul. În ce va consta fisura?

Matematicianul și filozoful zâmbiră. Văduva strânse buzele și nu răspunse.

„E posibil – spunea matematicianul – ca timpul să mai aibă o dimensiune, perpendiculară pe cea pe care o cunoaștem, astfel că un eveniment pentru noi punctiform să conțină, de fapt, o infinitate de nuanțe stratificate, pe care doar psihicul ne face, în rarele momente de clarviziune, să le percepem. Timpul liniar mătură și crează un plan. Linia, a cărei infinitate de puncte se notează cu aleph zero, generează un plan cu gradul de infinitate

aleph unu. Dar de toate aceste lucruri nimeni nu poate să fie cu adevărat sigur".

Zice scriitorul: „Ei, şi? După cum vedeţi, fie că mintea urmează drumurile peştelui, fie că peştele urmează drumurile minţii. Pentru mine, asta nu prezintă niciun fel de importanţă. Imaginaţia poate să zburde în voie? Creierul meu poate să lucreze cu idei vagi, generate tocmai de această uitare imperfectă a variantelor virtuale? Ce mai doresc? Ce-mi mai trebuie?"

— Ei, bine, – spuse, în sfârşit, văduva. E adevărat că peştele a fost distrus de multe ori de-a lungul timpului. Dar nu asta contează, ci mesajul lui. Ca şi individul căruia îi e destinat.

„Mă gândesc – scrise Vladimir – la reprezentantul unei civilizaţii străvechi, de o neasemuită grandoare. Acel ins misterios, de pe culmile timpului său, ar fi putut lansa către viitorime, aşa cum lansează copiii vaporaşe de hârtie pe apă, un astfel de peşte. Destructibil şi totuşi imposibil de distrus. Aşa cum corabia ştie să profite de vânturi şi curenţi pentru a-şi urma drumul, tot astfel peştele ştie să folosească într-un mod imposibil de înţeles meandrele vremii"...

— Lasă teoriile – zise văduva. S-a făcut noapte şi în cuptor au rămas lemne puţine. Nici de mâncat n-ai mâncat – mai bombăni ea şi se apucă să strângă de pe masă.

„E ciudat – scrise Vladimir – că nu-mi pot aminti din ce loc anume m-am întors la castel. Plecasem undeva,

poate la vânătoare. Împlinisem deja douăzeci de ani şi mergeam foarte des la vânătoare. Sau... Aveam în vale o fată cu ochi de flăcări şi păr castaniu, parcă totdeauna presărat de rouă tremurătoare...

— Faci pe poetul – chicoti văduva. Uite că la asta nu m-aş fi aşteptat!

Vladimir n-o luă în seamă şi scrise:

„O iubeam? Nu mai ştiu. Greşesc cei ce-şi închipuie că iubirea rezistă timpului. Şi totuşi, îmi dau seama: dacă n-ar fi speranţa că o voi reîntâlni când se vor termina toate, poate că m-aş fi sinucis înţelegând în ce porcărie m-am băgat. Dar poate că peştele a luat în consideraţie şi dragostea mea. Iubirea asta nu e pentru el decât un atu, un parametru al drumului".

— Păi, normal, ce crezi? – pufni văduva. Peştele nu te va lăsa să mori până nu deschizi cercul. Şi ce, îţi pare rău? Vei rămâne mereu la fel de tânăr, ori de câte ori se va relua fragmentul de vreme în care te-ai vârât ca un prost. Mai bine povesteşte mai repede cum a fost cu drumul tău prin timp şi prin spaţiu...

„M-am întors de la vânătoare, cred – scrise Vladimir – şi când am luat peştele şi l-am trântit, aveam chef să-l văd spart în mii de fărâme. Ştii, acum mă simt ca Iona în pântecul peştelui. Poate că mă va salva cineva, sau..."

— Păi, fireşte că te va salva – vorbi văduva. Încerc, tot încerc, tu nu vezi? Dar, mă rog, dacă nu bagi de seamă, n-am ce-ţi face.

— Cum asta?

— Sunt aici ca să-ți aduci aminte. Într-o zi îți vei aduce aminte şi modul de salvare. Dar să nu mă întrebi de unde vin eu, pricepi? S-ar putea să-ți aduci cumva aminte – şi atunci nu mai ai nicio şansă!

„Bine, habar n-am cine eşti – scrise Vladimir. Cineva zicea că peştii, adevărații peşti, au dispărut demult. Că acei peşti nu se lăsau prinşi decât atunci când doreau ei asta; un fel de rațiune implacabilă îi împingea, într-un moment sau altul al existenței lor, în năvoadele pescarilor" .

— Cine? tresări văduva. Cine spunea asta? Adu-ți aminte!

„Nu ştiu. Nu pot" – scrise Vladimir.

— Ei, nu-i nimic, nu-i nimic. Într-o zi ai să afli. Oricum, începi să te apropii de soluție. Ia te uită! Hai, zi-i mai departe, despre castel.

„Cineva spunea – nu-i dădu Vladimir atenție – că omul s-a născut din apă; că de mult, ar fi existat o mare civilizație acvatică ai cărei ultimi reprezentanți au urcat pe uscat. Hai, fie, uite că ajung şi la castel".

Văduva privi afară prin geamlâc, apoi reveni şi se aşeză pe scăunel pregătindu-se să asculte.

„Întotdeauna – urmă Vladimir – m-au intrigat câteva versuri scrijelite de un poet necunoscut pe un papirus oferit mie de acelaşi binevoitor unchi Albertini. Versurile sunau cam aşa:

Când se va stinge în ape focul,
Când focul se va înălța dincolo de apă,
Tainele noastre nu vor mai avea suprafețe,
Nici unghiuri. Dar poate, cândva,
Poate trupul tău va coborî către mare
Fără ca în acest fel s-o atingă.

Ce vor să însemne? Habar n-am. Abia dacă un strop de bănuială mă duce cu gândul la peşte, căci toate par a fi drumuri ale peştelui, dacă le priveşti cu luare aminte."

Spuse scriitorul: „Ia te uită! Versurile mele la castelul acestui aiurit! Dar nu e important, atâta timp cât omul nu-şi dă seama cine le-a scris".

„În tot cazul – continuă Vladimir – când peştele de teracotă s-a spart pe lespezi am trăit o clipă ameţitoare în care aceste versuri mi s-au amestecat în creier cu o amintire ce nu era a mea... dar nici a altuia nu putea să fie. Parcă m-aş fi dedublat, sau... nu ştiu, nu pot să explic. Fenomenul a durat prea puţin. Parcă s-ar fi crăpat însăşi memoria lumii la picioarele mele... apoi, despicătura şi-a unit marginile, s-a închis. O clipă am avut puterea să mişc din loc munţii, să cuceresc universul, să distrug şi să creez aştri. Raţiunea mea a stăpânit o clipă materia. Doar o clipă. Ca şi când taina grozavă ar sălăşlui în noi, dar orbi şi nestatornici, nu reuşim s-o găsim... sau s-o regăsim. Apoi am simţit cum podeaua începe să vibreze şi m-am repezit spre uşa balconului. De-acolo, ca din loja unui teatru absurd, am văzut cum castelul se dezrădăcina pâ-

râind şi o pornea către vale. Înclin acum să cred că, fără să vreau, în clipa aceea de puteri nefireşti am modificat structura fundaţiei. Nu ştiu. Ceea ce e cert: castelul s-a înclinat şi a început să alunece spre mare. Pereţii se fisurau, trosneau. Dar temeliile au rezistat şi au prins să tragă cu nădejde o brazdă adâncă şi continuă, răsturnând ca un plug uriaş imense platforme de pământ de-o parte şi de alta a fundaţiei turnului dinspre răsărit care slujea drept pinten. Apoi corpul castelului lărgea tăietura în vârf de daltă a temeliei turnului şi zmulgea alte felii de pământ amestecat cu stânci şi cu trunchiuri de brazi. Astfel înainta castelul, nu ca un vapor tras la edec, ci ca unul târât pe uscat; în urma lui rămânea o albie lată şi foarte adâncă având marginile pline de crăpături. Şi castelul aluneca tot mai repede şi mai repede... Curios lucru, nu eram deloc speriat. Dimpotrivă, trăiam o ciudată exaltare privind dezlănţuirea acestei forţe; mă simţeam aidoma unui corăbier îmbătat de pericolul furtunii ce-i cutremură vasul. Nu ştiu cât a durat coborârea. În cele din urmă, castelul a ajuns lângă mare şi a rămas înfipt pentru totdeauna în nisipul galben al plajei. Ciudat naufragiu! Am avut un sentiment de spaimă amestecată cu admiraţie când, înlăturând din cale servitorii speriaţi şi slujnicele care ţipau, am alergat până la baza falezei şi am reuşit să cuprind, întreagă, priveliştea. Castelul se proptise într-o rână îngropat, în partea dinspre mare, în nisip până la primul etaj. De cealaltă parte, golul vişiniu al albiei făcea ca te-

meliile pline de muşchi verde să rămână suspendate în aer. Am privit apoi spre turnurile înclinate periculos ale căror acoperişuri înotau strălucind în ultimele raze calde şi arămii ale soarelui ce apunea pe un cer uluitor de albastru. Deasupra orizontului, am zărit luna întărindu-şi treptat profilul alb. Valurile creşteau purtate de flux şi băteau cu o spumă ce împrumuta reflexele roşii ale apusului în zidul de cărămidă pătat cu licheni al turnului ce se rotise în alunecarea clădirii, dinspre est către vest, şi care despărţise cu temelia sa brazda. Erau atâtea culori, atâta linişte şi stranietate în imagine, încât m-am pierdut într-o contemplare încărcată de beatitudine din a cărei vrajă m-au readus abia vocile servitorilor care crezuseră că şocul reuşise să mă smintească. M-am întors în castel şi mi-am concediat oamenii lăsând pe casier să efectueze plăţile ultimei luni, ceea ce i-a făcut pe toţi să considere că, într-adevăr, m-am smintit. Apoi am pornit singur, cu mâinile în buzunare, de-a lungul dungii lăptoase a ţărmului. Înserase de-a binelea când am ajuns la intrarea într-un oraş necunoscut".

— Şi atunci... – îngână văduva.

„Am înţeles – continuă Vladimir să scrie – că făcuserăm, eu şi castelul, o călătorie dublă: una în spaţiu, de pe munte pe ţărm – şi alta în timp. Nu ştiu de ce peştele a ţinut să mă împingă în adâncurile acestui viitor".

— Trebuia să cuprindă în cerc cât mai multă temporalitate – zise văduva. Mai mult timp şi spaţiu, mai multe oportunităţi.

„Poate – scrise Vladimir. Sau poate că nu. Cine se încumetă oare să deznoade toate acestea?"

„Dacă cineva din exterior va interveni – spunea filozoful – bucla se va deschide eliberând peştele. Lumea rotundă în care el se învârteşte azi e oglinda. A pornit din culmea unei civilizaţii acvatice spre culmea civilizaţiei focului. Se va repeta pretutindeni unde va fi nevoie s-o facă."

„Vor veni – riscă şi matematicianul un pronostic – dinafara noului model temporal trei oameni foarte deosebiţi între ei. Aceştia vor chema peştele din oglindă. Într-o zi, adică în ziua când noi trei vom pătrunde efectiv în poveste prin amintirea lui Vladimir".

— N-a ieşit – zise văduva, şi scoase din cuptor, când Vladimir privi în altă parte, un obiect de nerecunoscut...

★ ★ ★

Văduva luase puţin jar şi aţâţa cu el focul, dar Vladimir insistă până când, în cele din urmă, femeia deschise. Vladimir intră dezinvolt, părând un client obişnuit cu locurile. În aceeaşi clipă matematicianul dispăru înainte ca Vladimir să-l poată observa, sau poate nici n-a existat vreodată pe-acolo; nu va mai reveni absolut deloc în povestirea aceasta dacă nu cumva un alt drum ni-l va readuce. Din păcate, încă nu se ştie când. Vladimir se aşează pe scaun lângă măsuţa joasă.

FIARA

— E o zonă extraordinară – îi explicasem. Câteva sute de kilometri pătrați rămași necălcați de picior de om de când i-a făcut mama natură. Sau, în sfârșit, doar necartografiați. Oricum, e ceva. În plin centru de Europă, gândește-te!

Adrian s-a chiorât o vreme pe harta aproximativă întocmită de mine pe baza informațiilor ciupite de ici de colo – mai ales de la institut.

— Și... – tărăgănă el – crezi că vom descoperi ceva?

— Sunt destul de convins – am ripostat – ca s-o iau la trap într-acolo și fără tine!

Minteam convingător – nu dispuneam de nicio probă care să ateste că zona propusă de mine drept obiectiv al pierderii (plăcute!) a timpului vacanței noastre ar conține ceva misterios. Păduri, văi, dealuri și iar păduri, toate brăzdate de o rețea fină de izvoare şi râulețe ca pretutindeni de-a lungul arcului muntos – poate ceva mai puțin

frecventate ca altele, căci locurile se aflau înafara circuitului turistic şi, într-adevăr, cu spaţii încă necartografiate. Dar Adrian trebuia convins, convins cu orice preţ, căci n-aveam deloc de gând s-o pornesc în pelerinaj de unul singur, iar alţi colegi, cu nevestele şi copiii lor, ar fi transformat expediţia într-un penibil picnic „tranzistorizat" cum poţi admira destule la marginea şoselelor montane. Adrian nu era însurat şi, din această cauză, l-am considerat totdeauna un ins cu mintea limpede şi pe care te puteai bizui...

Până la urmă, s-a hotărât. Am început apoi pregătirea propriu-zisă, închirierea echipamentului de la magazia institutului, cearta cu magazionerul şi cu casieriţa care-şi amintea în cele mai nepotrivite momente că-i datoram încă 15 de lei rămaşi restanţi în urma unui decont (na, ia-i, m-ai prins! Ca să vezi, ce mare sumă!), cumpărăturile făcute în goană (ah, ce bine că la institut aveam subalterni amabili!), spaima de a nu uita vreun amănunt care să se dovedească esenţial mai târziu – şi toate celelalte.

Întrucât concediul nostru nu dura prea mult şi nu ţineam să vizităm nimic înafara zonei „misterioase", până în orăşelul C... am luat trenul. Apoi o mocăniţă cu vagoane desprinse parcă din jocurile copiilor ne-a purtat către munte şi ne-a plantat la circa zece kilometri de punctul căutat. Trec peste amănuntele neimportante ale drumului, peste bancurile seci ale lui Adrian şi peste enervarea pricinuită de câţiva navetişti ce se pileau me-

todic cu vin de regiune în vagonul vecin. Cert este că după coborâre am intrat în pădure – o pădure fastuoasă de molizi – şi am mers orientându-ne după busolă până la un pârâu despre a cărui existenţă aveam cunoştinţă din surse sigure. Într-adevăr, pârâul se afla acolo. Adrian a profitat de prilej ca să-şi spele braţele şi pectoralii anemici, după care ne-am aşezat pentru a servi primul dejun la iarbă verde din câte aveam să servim de-a lungul expediţiei noastre. Tocmai când terminasem şi strângeam ceea ce rămăsese nemâncat, urechea lui Adrian a prins de undeva un sunet melodios de clopot. M-a făcut atent imediat.

— O turmă de oi – l-am lămurit. Vine încoace.

— Iar ăla – replică Adrian, arătând către un individ ce naviga, nu departe, printre ferigi – e ciobanul. Am dreptate?

Am zâmbit subţire. Aşteptam dialogul care va urma între Adrian, orăşeanul, şi „omul munţilor" şi mă pregăteam să mă amuz copios. Între timp, ciobanul ajunsese aproape. Arăta ca orice cioban: şubă (cam incomodă şi mult prea călduroasă pentru perioada de vară), căciulă cenuşie, toiag şi, desigur, un fluier lung şi albicios înfipt în cingătoarea de piele, care însă nu prea părea funcţională. Avea cu el vreo treizeci de oi şi doi câini mari, ciobăneşti şi flocoşi ca berbecii.

— Ziua bună – ne surâse omul.

— Sănătate! – am descoperit eu repede un salut neutru. Am dat să mai adaug ceva, dar Adrian nu m-a lăsat să termin:

— Bade, ştii cumva vreo legendă despre locurile astea, sau cele de dincolo de munte?

Mi-am muşcat buzele abţinându-mă să nu râd şi am tăcut, gândindu-mă la poveştile îndrugate de mine lui Adrian despre posibilităţile „zonei"...

— Aaa! i se lumină faţa ciobanului. Oţ' fi şi dumneavoastră culegători de folclor! Or mai fost la noi nişte domni, amu' vreun an şi ceva. D-apoi, cum nu, poveşti îs destule, numai s-aveţi dumneavoastră pe ce să le-nregistraţi... destulă memorie în reportofoane, vreau să spun – şi arătă cu toiagul către reportofonul pe care Adrian îl răsturnase în iarbă căutând conservele.

— Ia loc, bade – am făcut eu onorul, privindu-l deodată cu mai mult respect dar continuând să mă amuz în sinea mea de comicul situaţiei că un cioban ai cărui părinţi poate că nu apucaseră să călătorească nici măcar cu trenul vorbea despre reportofonul nostru ca despre o unealtă oarecare lăsată în grădina de zarzavat.

Mai puţin încântat am fost când am constatat că stickul meu era plin-plinuţ şi, neavând altul, m-am văzut nevoit să sacrific înregistrările de la nunta vărului meu – dar intrasem în horă şi trebuia să joc. Până la urmă, regretele mele s-au topit şi am trecut la faza admirativă. Aveam şi de ce: omul se dovedea a fi o veritabilă mină de aur pentru un folclorist. Într-un târziu, se apucă să ne istorisească şi o legendă ce viza locurile către care ne îndreptam.

— Cică – zise el – dincolo de muntele ăsta s-or fost în vremuri vechi o vale zisă a Căpcăunilor. În Valea Căpcăunilor picior de om nu călca, ba nici chiar paseri ori fiară sălbatică. De te duceai, nu te mai întorceai. Ba nici azi nu se-nghesuie prea mulți să treacă pe-acolo...

Am început să râd. Ciobanul râse şi el.

— E poveste – lămuri. Da'-i adevărat că mulți s-or prăpădit prin acele locuri. Eu, unul, nu m-am dus, nu că m-aş teme, da'-i tare greu de trecut prin pădure. Și nici de alții nu știu să se fi dus...

— Noi o să trecem – vorbi cu convingere Adrian.

— Păi... drum bun, da' să luați seama la toate. Nici poveştile astea nu apar din te miri ce...

Omul se ridică şi ne dădu binețe, apoi prinse să-şi aducă aproape turma. Eu şi Adrian pornirăm către munte. Ciobanul, tot la vale, către poienițele presărate pe firul apei. Pădurea devenea la tot pasul din ce în ce mai deasă. Noroc cu Adrian, în care instinctul de orientare al țăranului muntean încă nu pierise de-a binelea. Când am ajuns în sfârşit pe culmi, se înserase. Ne-am ridicat corturile sub stelele mari ce ardeau reci şi inflexibile în găvanele bolții.

...Și atunci, în clipa în care Adrian se pregătea să deschidă prima conservă, iar foamea îşi făcea de lucru prin măruntaiele noastre, am auzit venind dinspre văi bubuituri ritmice de tobă. Un sunet îndepărtat – când blând şi ademenitor, când rostit cu violență în aerul nopții. Pe

lângă acest ritm fundamental distingeam, la anumite intervale, atunci când vântul înceta să şuiere printre brazi, şi un glas subțire de clopot.

Adrian mă privea tâmp.

— Auzi?...

Am clătinat afirmativ din cap. Peste liniştea muntelui, sunetele sosite din noapte făceau să tresară ceva în sângele meu – un eveniment ancestral şi dureros...

— Brrr! – se scutură Adrian şi-mi dădui seama că şi el fusese pătruns de stranietatea atmosferei. Parcă ar veni din mine...

Adrian rostise exact fraza pe care o căutam. Din mine, din el... Noaptea se ridica în jurul nostru vastă, îmi cufundai cu fervoare ochii în adâncurile apoase ale cerului. Sunetul tobelor creştea nelămurit spre stele ca bătăile unei inimi gigantice.

— Tobele astea au memorie – murmură Adrian şi iarăşi am surprins în fraza lui o idee pe care încă nu apucasem să mi-o definesc. Sau noi eram memoria sunetelor care pulsau?

Mă dureau ochii, iar fruntea îmi era, probabil, lucie de sudoare. Adrian părea şi el obosit, îmbătrânit brusc cu ani sau zeci de ani. Sau milenii? **Milenii**? Tobele pulsau acum în creierul meu. M-am văzut deodată alergând în patru labe prin savana care ardea, galbenă, în soarele nemilos. Înaintea mea, la numai câțiva metri distanță, gonea **carnea**. Vie, speriată, plăpândă şi înnebunitoare. Muşchii

ei, în care presimțeam deliciosul cu o gură inundată de salivă, se încordau la extrem, dar eu ştiam că pentru ea se sfârșise, **deja** se sfârşiseră toate. Eram cu mult mai rapid, mai puternic...

În curând, se ghemui în mine gândul – pentru ca apoi să crească şi să se ramifice –, o voi ajunge din urmă; cântăream şalele ei din priviri şi tresăream în răstimpuri, alegând locul în care mâinile mele se vor înfige... mâini? Privi în jos, sub mine, şi constatai fără să mă sperii prea tare că nu mai aveam mâini. În locul lor, picioare galbene ca iarba savanei, păroase, cu gheare ascuțite, alergau cu viteză. Nu obosisem. Simțul tactil mă părăsise; era ca și când aş fi intrat pe nepusă masă într-un corp ce nu-mi aparținea. Victima, în schimb, părea extenuată. Ceva îmi spunea – oare ce? – că după goană carnea va fi mult mai bună, *carne alergată*, frăgezită de efortul disperat al încercării de a se salva. În fața mea nu se afla o ființă care trăia, simțea durerea, dorea să scape vie, ci *carnea*; carnea de dorul căreia tânjeau colții mei, ghearele mele şi toate mădularele flămânde. *Foame*. Asta simțeam, eram o foame imensă, istorică și cosmică; în urma prăzii se răspândea aburul emanat din sudoarea ei, din sângele ce-i izbucnise din nări şi o înăbuşea. Deodată, *carnea* făcu un pas greşit şi se prăbuşi. Am căscat gura, colții mei sticliră ca stelele dinaintea ivirii zorilor și mi-am înfipt ghearele în pieptul care...

Gâfâiam. Aşa cum stăteam, prăbuşit peste prietenul meu care se zvârcolea, simțeam ploaia spălându-mi liniș-

titor şi izbăvitor spinarea. M-am ridicat încet, bâjbâind prin semiîntuneric şi l-am apucat de mână, căutând să-l ridic, dar el s-a smuls brutal şi a scos un urlet care m-a înfiorat.

— Adrian! am strigat. Eu sunt!

Omul mă auzise. Tresări; apoi, la lumina unui fulger, îmi zări faţa. Se ridică, alergă şi se prăbuşi în braţele mele. Plângea în hohote, isteric, plângea ca un copil trezit dintr-un coşmar imposibil. L-am liniştit cu greu, vorbindu-i, îndemnându-l să se calmeze. Când, în cele din urmă, s-a oprit din plâns, a ridicat ochii spre mine şi a îngânat:

— De ce? N-am nicio vină! Eu...

N-am răspuns nimic, temându-mă să nu audă exact ceea ce aştepta.

— M-a urmărit o panteră. Sau nu. Un tigru.

Tăceam în continuare.

— Cine eşti?! strigă.

— Sunt eu – am murmurat. L-am privit şi am revăzut pentru o clipă, în faţa mea, undeva în întuneric, *carnea*.

— S-a întâmplat cu noi ceva – am rostit cu glas răguşit, dar în acelaşi timp parcă mai tăios decât de obicei.

Ploaia continua să cadă cu un răpăit moale peste frunziş.

— Hai să căutăm corturile.

L-am desprins din braţele mele şi am pornit. Curând i-am simţit în urmă paşii furişaţi.

— Mai auzi tobele? l-am întrebat peste umăr.

— Nu...

Se creau în mintea mea legături între acele sunete poposite parcă la noi, de undeva, din noaptea Istoriei şi bizarele viziuni care ne conduseseră până aici. Păşeam tăcut prin iarba udă atingând în trecere ramurile copacilor îngreunate de picături negre. Socoteam cam câtă vreme am alergat. Când începuse totul, cerul era încă senin.

Căutarea corturilor ne-a luat câteva ore bune. Rebegiți de frig, cu mişcări articulate greoi, ne-am vârât târziu în sacii de dormit. Dar înainte de a închide ochii, Adrian a făcut o remarcă prin care m-a convins că încă nu-şi revenise în mod deplin din şoc.

— Ştii, citisem undeva că oamenii, din punctul de vedere al părerii propriului lor subconştient față de ei, se împart în vânători (cei care se pricep să învingă în lupta cu viața) şi vânați. Ultimii nu se prea descurcă...

Iar după un timp, a mai adăugat:

— Cred că nu mă număr printre învingători.

★ ★ ★

Când a răsărit soarele, ne-am trezit amândoi în acelaşi timp. Am privit afară prin ferestruica de polietilenă a cortului.

— Ploaia s-a oprit, e senin – am comentat în loc de „bună dimineața". Apoi mi-am amintit totul şi m-am întors speriat către Adrian. Acesta se uita la mine, oarecum abătut.

— Facem o cafea? întrebă el.

Uitase sau doar voia să pară uituc. Am ieşit din cort. Era frig. Deşi Soarele îşi răsfirase deja peste piscuri păienjenişurile de raze, persista în văi o ceaţă albastră, o amintire a ploii din noaptea care trecuse.

— Crezi că am uitat? mârâi Adrian. Da, mi s-a părut că aşa crezi. Azi-noapte ai fost *fiara*. N-am uitat. Dar uite, sunt curios. Curios, nu răzbunător – asta ca să fii liniştit.

— De răzbunarea ta nu mai pot eu! i-am întors-o. Dar aş vrea să aflu cine a bătut toba.

— Căpcăunul – zâmbi acru Adrian. Nu mai ştii ce povestea ciobanul? Se zice că toate poveştile conţin un sâmbure de adevăr.

Am ridicat din umeri şi am emis un fluierat uşor. Soarele împrăştiase toate spaimele. Ne-am luat gustarea, ne-am băut cafelele şi am început să împachetăm echipamentul.

— În ziua ultimă a Creaţiei – zise Adrian pe când se străduia să închidă curelele rucsacului – se povesteşte că Dumnezeu va scoate Bestia din mare. Şi atunci va veni, spun cei care interpretează textele sacre, sfârşitul universului. Aşa spunea şi bunicul.

Se opri, se scotoci prin buzunare şi-şi strecură între buze o ţigară umedă. O aprinse, apoi trase adânc fumul în piept.

— Alte religii vechi, din India sau de aiurea, spun de asemenea lucruri interesante. Ele zic că nicio fericire nu poate egala fericirea cunoaşterii oceanului propriei tale fiinţe spirituale.

— Asta de unde ai mai scos-o? gâfâi eu, pe când mă căzneam să împachetez cortul.

— Am avut un foarte bun profesor de istorie şi filosofie orientală. L-ai cunoscut şi tu.

— Val?

— Da. Într-o vreme, trecea destul de des pe la institut.

— Nu venea la mine. M-ar fi interesat părerile lui, dar nu m-a căutat.

— Habar n-avea că te ocupi cu psihologia abisală.

— Printre altele – am mormăit eu, făcând pe modestul.

— Da, printre altele – mă maimuțări cu ironie răutăcioasă. Şi uite, mă gândeam că oceanul din care se prevesteşte sosirea fiarei ar putea să fie...

— Stop! am exclamat. Fiara e în noi. Asta vrei să spui, nu? Să ştii că ideea nu e nouă deloc.

M-am aşezat pe pachetul proaspăt legat şi mi-am aprins, la rândul meu, o țigară.

— Ştiu, – spuse Adrian – ştiu, dar...

— Dar tot Biblia – l-am întrerupt – pretinde că la ziua Judecății de Apoi, lupul va sta alături de miel. După cum vezi, am mai citit şi eu câte ceva. Ține, oarecum, de specialitate...

— Eşti băiat citit, da – se posomorî Adrian. Citit şi întreprinzător. Ai fost educat astfel şi nu e rău, nu e rău deloc. Dar vezi, eu am trăit altfel. Ai mei au rămas mereu cu capetele plecate în fața legilor aspre ale acestei lumi. Au trăit umili în umbra unor oameni care au profitat fără

pic de jenă de munca lor, de gândurile şi sentimentele lor. Iar ei au suportat totul – şi tata şi bunicul şi străbunicul – împăcaţi şi demni; o demnitate nefăţişă şi cu atât mai adevărată. Tu, care eşti un profesor cunoscut, poţi explica pe de-a-ntregul umilului laborant din faţa ta legenda Mioriţei? De ce nu se revoltă ciobanul când ajunge să-şi cunoască soarta? Un ritual de iniţiere, o moarte simbolică? S-a vorbit de cultul cabiric şi de altele asemenea. Poate. Dar mai există ceva dincolo de orice explicaţie, ceva abia bănuit, abia simţit, un lucru care ne cutremură – nu ştim ce şi de unde provine, dar există: ai putea să negi?... Amintirea unui fenomen terifiant, păstrat în subconştient, doar acolo – şi pe care nu-l mai putem regăsi, nu mai cunoaştem drumul către el...

— N-avem timp acum pentru speculaţii – am încercat eu să fac pe nerăbdătorul pentru a-i abate gândurile.

— Nu – oftă Adrian. Ai dreptate, n-avem timp... Şi nici nu prea are vreun rost. Suntem ceea ce suntem.

Se înhămă la rucsac, mormăind câteva fraze despre care n-am reţinut decât că se refereau la Gustav Jung. Mi-am săltat şi eu în spate rucsacul şi am pornit la vale prin albia unui râuleţ acum secat. La o cotitură, am zărit satul. Localnicii trebăluiau în jurul gospodăriilor, îi zăream agitându-se încoace şi încolo.

— Şi pe urmă, – i-am azvârlit eu lui Adrian – parcă doreai aventură!

Adrian râse, oarecum în silă. Intrarăm în sat.

★ ★ ★

Nu ne-a fost deloc greu să ne înțelegem cu băştinaşii. Păreau ospitalieri şi dintr-o bucată. Ne-am ridicat corturile la marginea satului şi am început să discutăm cu oamenii. Satul, după cum constatasem, nu era trecut pe nicio hartă. Cât despre originea lui, aceasta se pierdea probabil în negurile vremii. Tot restul zilei l-am petrecut ascultând şi povestind; mult mai târziu, Adrian a pus şi întrebarea dacă în noaptea trecută nu cumva se auzise în sat sunetul unei tobe. Oamenii s-au privit, apoi au afirmat că nu auziseră absolut nimic. Adrian m-a înghiontit:

— Normal! Dacă-l auzeau, probabil s-ar fi sfâşiat între ei. Poate că sunetul reprezintă un fenomen natural, ca infrasunetele care induc o senzație de groază în ascultător. Oricum, e destul de bizar. Halucinație, hipnoză? La naiba, renunț!

Şi s-a îndreptat spre cort, să-şi caute un pachet de țigări.

Venise seara. Avea să fie prima şi ultima seară petrecută în acel sat. A doua zi trebuia să ne strângem echipamentul şi să pornim mai departe, către inima „zonei".

Ne-am dus la culcare destul de târziu. În ciuda oboselii, cum se mai întâmplă uneori, somnul n-a binevoit să ni se lipească imediat de gene. Priveam în întuneric, gândindu-mă la drumul pe care-l aveam de străbătut a doua zi, la cel de până azi; apoi încercam să-mi sondez inconştientul în căutarea acelui lucru care mă înspăimânta şi

mă atrăgea, în aceeaşi măsură, actul vânătorii – şi de ce sunt, în adâncurile fiinţei mele, un vânător, un norocos, veşnic învingător.

Învingătorul...

Am adormit, apoi am sărit din somn speriat. Mi se părea că trecuseră abia câteva clipe, dar uitându-mă la ceasul fosforescent am constatat uimit că era aproape două. M-am răsucit pe-o parte şi, în aceeaşi clipă, am auzit toba. Inconfundabilă – iar sunetul ei sosea de undeva, de foarte aproape. Am pipăit cu mâna spre Adrian, dar locul era gol. M-am năpustit afară din cort. La câteva sute de metri, înspre cealaltă margine a satului, ardea un foc uriaş. Am pornit într-acolo, ferindu-mă, din instinct, să fiu văzut. M-am surprins comparându-mă cu un animal ce se apropie pe nesimţite de pradă. Da, Adrian avea dreptate. El, spre exemplu, s-ar fi dus de-a dreptul, fără să se ferească. Poate pentru că, fire mai puţin complexă decât a mea, avea şi mai puţine lucruri de ascuns.

Am ajuns neaşteptat de repede în apropierea focului. Acolo se afla adunat tot satul. În mijloc, l-am văzut pe toboşar; bătea într-o tobă destul de bizară, dar sunetele nu mai erau la fel ca în noaptea trecută, nu mai trezeau în mine aceleaşi senzaţii; sugerau, mai degrabă, o digestie tihnită, nestăpânită lene a unui animal sătul. Focul urca până la cer, împrumutând, prin scânteile rupte dintre limbile lui de aur, noi stele bolţii. Sătenii făcuseră un mare cerc în jurul acestui rug şi frigeau hălci de carne înfipte în ţepuşe.

Și atunci am înțeles totul.

Și motivul pentru care se adunaseră acolo sătenii şi rostul focului şi ce însemna sunetul tobei şi, mai ales, ce fel de carne era aceea care se prăjea.

Au fost odată trei ciobani şi unul trebuia ucis.

Se aflau aici, încă vii, originile cântecelor acestei lumi; se aflau aici, spuse prin bătăile de tobă ce înnegresc buricele degetelor, în ritmul ce urmărea, copia şi excita procese biologice fundamentale, adus din adâncuri de peşteri în care trăiau strămoșii omului de Neanderthal. Acest ritm îi făcuse, sub stelele Cuaternarului, să prindă puteri înspăimântătoare în lupta cu fiarele vremilor de-atunci. Le-a fost, taina cântecului de tobă, arma supremă, singura în stare să le susțină şi să le ducă mai departe, printre mii de pericole, nevolnica specie.

M-am reîntâlnit în noaptea aceea cu un model uimitor de civilizație, un drum abandonat și pierdut pretutindeni pe glob, dar care aici, în creierii munților, îşi păstrase încă puterea. Acum reuşeam, în sfârşit, să pricep de ce câştigasem întrecerea vieții; de ce fuseseră atât de puternice străvechile popoare din care ne tragem şi de ce, dintre toate ființele acestei lumi, doar omului i-a fost dată puterea de a-şi ucide semenul altfel decât accidental sau în cadrul unor ritualuri de împerechere. Pe atunci, în vremurile începutului, eram cu toții vânători; cei ce se năşteau iepuri fricoşi piereau devorați şi prăjiți la focuri înalte şi tot tribul se veselea şi toba cânta marele cântec al diges-

tiei. Și nu știu cui trebuie să mulțumesc că somnul meu a fost atât de adânc încât sunetul tobei nu m-a trezit să mă alături sătenilor la groaznicul festin...

Sau nu m-au dorit lângă ei?...

Poate au descoperit în mine un altfel de prădător, unul suprem, care n-ar fi trebuit trezit niciodată?...

Acum, când scriu, deja știu că nu mă voi mai întoarce nicicând în mijlocul civilizației. Nu de teama că nu voi fi crezut, nici că umanitatea nu m-ar putea apăra în fața sătenilor, dacă aceștia ar fi dispuși să-mi caute urma. Ei nu mă pot ajunge; mă aflu deja prea departe, în vârful unui munte al cărui nume nu-l cunosc. Am pierdut demult harta; cât despre rucsac, l-am aruncat eu însumi într-o prăpastie. De altfel, sunt vânător, nu iepure – cele întâmplate m-au convins că sătenii nu-mi pot face nimic. Însă...

Însă în fiecare noapte, la o oră anume, mă trezesc și ciulesc urechile. Încet, întâi ca o părere, apoi întărindu-se treptat, soseşte până la mine sunetul tobei. Știu foarte bine că de la depărtarea la care mă aflu față de sat e absolut imposibil să-l aud. Totuşi, el se află aici; mă înconjoară, apoi îmi străpunge creierul şi se contopeşte cu el. Și atunci, delirând, mă rostogolesc către vale, în căutarea prăzii. Uneori, câte un cerb rătăcit se pomeneşte cu mine în cârcă şi se prăbuşeşte într-un vârtej nebun de frunze răscolite şi de sânge. Și atunci am carne şi încing un foc aprig şi tobele sună digestia şi simt lenea fericită a vânătorului sătul. Și trece un timp şi înțeleg, în sfârşit, că rit-

mul pe care-l aud e ritmul inimii mele, că pulsul încărcat de imagini străvechi e al sângelui meu. Şi că toba nu se mai află înafara mea: ca un virus s-a cuibărit în celule sau doar a renăscut printre atâtea alte instincte reduse la tăcere de sistemul restrictiv al civilizaţiei. De-acum, nu mai pot fi altceva decât vânător şi în fiecare noapte voi ucide, căci mi-am găsit prin aceasta rostul meu pe pământ şi doar moartea m-ar mai putea face să-l abandonez.

Iar dacă veţi trece vreodată prin aceşti munţi, dacă vă veţi pune noaptea corturile ascultând ceea ce pare doar tăcere adâncă, dacă vă e frică şi vă simţiţi iepuri speriaţi, rugaţi-vă norocului vostru de două ori: *o dată pentru voi – şi încă o dată pentru mine...*

Închei aici. Deja soarele a apus, iar în mine ceva a început să bată; trupul meu îmbracă o blană gălbuie şi simt nevoia cărnii vii, delicioase, frăgezite de goană...

MUŞUROIUL DE FURNICI

Leonard l-a întâlnit lângă casă. Crescuse acolo peste noapte, dintre frunzele veştede ale toamnei, ca un vulcan în miniatură care aruncă o fluidă şi vie lavă neagră sau roşie. Neagră sau roşie – Leonard nu-şi dădea seama ce culoare puteau avea fiinţele care se rostuiseră în adâncurile trunchiului de con, căci nu zărea nici măcar una. Totuşi, convins fiind că e vorba de un furnicar, reteză cu un cuţit mare, de bucătărie, vârful micului vulcan. Aşteptă să se întâmple ceva, ceva deosebit, dar din canalul care urca până la suprafaţă nu se arătă nicio furnică. Atunci Leonard începu să reteze în feliuţe subţiri, ca pe un cartof, întregul muşuroi. Dar fie că lucrătoarele se retrăseseră deocamdată mai în adânc, fie că adevăratul muşuroi se afla el însuşi mult în profunzimea solului, Leonard nu reuşi decât să scurme ţărâna, împrăştiind-o până departe. Până la urmă joaca asta îl plictisi.

„Probabil canalele se întind, enorme, poate până-n mijlocul pământului, până-n miezul lui arzător. N-am să reu-

şesc niciodată să le dau de capăt. Şi, la urma urmei, ce rost are?"

Leonard privi în sus, către norii plumburii ce se alungeau pe deasupra capului său.

„Da, ce rost are? Sunt rău, avea dreptate Alice. Nu trebuie decât să te îndepărtezi o clipă de tine însuți pentru a înțelege o mulțime de lucruri. Să simți că eşti o existență ratată, un muşuroi de furnici părăsit, că în locul sufletului prin trupul tău se întind doar coridoare lungi, îngrozitor de goale, îngrozitor... și nu ştiu cu ce suflet o mai iubesc pe Alice – dacă acest lucru pe care-l simt se poate numi iubire. Dacă se poate numi într-un fel oarecare".

Leonard intră în încăperea cu tavanul jos, din grinzi de stejar.

„La ce bun m-aş înşela? – se întrebă. E mai bine să aflu. Să privesc în oglindă".

Leonard atinse încet cristalul rece. Ştia că dincolo de luciul oglinzii se întindea doar o reflexie a acestei lumi.

„Şi totuşi vreau să mă înşel. Să mi se pară că dincolo e altfel, că individul care mă priveşte şi-mi seamănă atât de mult nu sunt eu; că exista o infinitate de lumi a căror proprietate comună e că mă reflectă – şi că datorită lor, adică interferenței acestor lumi, eu exist – materia, spiritul, totul datorat unor interferențe irepetabile".

Leonard ieşi afară şi merse în grădină. Aici avea încă mult de lucru. Munci până când se făcu amiază şi ar mai fi muncit poate şi după aceea dacă n-ar fi început să

plouă. Leonard privi apoi multă vreme pe geam cum muşuroiul de furnici îşi dizolvă treptat versanţii în lichidul murdar ce cădea cu nemiluita.

„Probabil că revederile sunt esenţiale" – îşi spuse el în după-amiaza aceleiaşi zile.

După ploaie cerul se mai lumină. Leonard plecă cu puşca prin pădure. Nu ţinea neapărat să vâneze. Lua puşca mai mult pentru a avea motiv de hoinăreală. Trăgea rar şi aproape întotdeauna în vreun animal dăunător.

„Fiecare fiinţă e unică. Fiecare lucru. Dar ne place ideea repetabilităţii. Repetabilitatea este secretul tuturor fericirilor şi totodată motivul pentru care trăim atât de puţine clipe fericite. Căci timpul ne poartă drept înainte, lui nu-i pasă de reamintirile noastre. Nici de reamintiri, nici de revederi. Mâine o voi putea revedea pe Alice. Voi fi fericit, mai fericit decât sunt astăzi mergând prin pădurea asta tăcută, pe sub cerul de plumb".

În seara aceea Leonard s-a întors foarte târziu acasă. A încercat să citească o revistă, dar literele îi jucau înaintea ochilor. Oboseala acumulată în pădure îşi făcea efectul. Atunci Leonard hotărî că e mai bine să adoarmă. Adormi şi visă. Că dormea în fotoliu, cu revista prăbuşită alături. Lumina electrică rămăsese aprinsă, aşa că-şi putea observa bine obrazul slab şi argăsit de soare. Pe când se contempla astfel, simţi deodată nevoia să deschidă gura. O fojgăială insuportabilă îi urca din stomac şi din adâncul plămânilor în gâtlej, apoi strania ţesătură usturătoare se

năpusti în cavitatea sa bucală şi în fosele nazale şi, în sfârşit, obrazul şi barba îi fură invadate de cohorte imense de furnici roşii, sângerii, ce se năpusteau în valuri din nas şi din gura coborând în gheme viermuitoare pe piept, pe haine, rostogolindu-se în sfârşit pe covor şi umplând odaia ai cărei pereţi deveniră în curând roşii şi plini de neliniştea vieţii. Leonard începuse să audă şi un fel de marş straniu, un cântec oribil şi înălţător totodată, ce se revărsa parcă din adâncul plămânilor lui acoperiţi cu milioane de insecte, abia mai putând să respire, şi înţelese că nu era cântat de el, ci de micile vietăţi ce-i umpleau plămânii şi stomacul, căci prea era victorios acel cântec – ori el, toată viaţa, fusese un învins, un învins iremediabil. Deveni apoi din nou atent la furnicile care umpluseră camera. Oglinda cea mare fusese năpădită de insecte. Leonard observă că fiecare furnică încearcă să muşte din spatele oglinzii şi că în câteva locuri emailul fusese distrus, insectele ajungând până la stratul de argint din care jupuiau infime fâşii. Şi auzi deodată glasul acela, format parcă din milioane de alte glasuri, ca şi când mii de popoare s-ar fi adunat să-i arate un uriaş adevăr pe care, în mod ciudat, nu reuşea să-l desluşească, aşa cum adesea, din cauza ecourilor, într-o gară, nu reuşeşti să înţelegi ce tren se anunţă că va sosi. Apoi multele popoare tăcură, iar furnicile se retraseră din nou în el, lăsând camera tot aşa cum fusese. Doar oglinda devenise o bucată simplă de geam. Şi a trecut destulă vreme până când Leonard a

înțeles că nu mai dormea şi că privea îngrozit geamul transparent în care se transformase oglinda.

„Toate lucrurile au o explicație – se surprinse gândind Leonard. Poate că furnicile acelea există, dar mult mai posibil e că am visat". Tuşi. „Nu simt nimic. Am visat. Nu pot trăi în mine miliarde de furnici; da, am visat. Omul – un muşuroi de furnici! Ce caraghios! Azi vine Alice şi o voi iubi. Şi nu va şti niciodată că a fost iubită de un muşuroi de furnici. Doamne, ce gânduri groteşti! Teama de cele ce s-au întâmplat, sau teama de cele ce nu se pot întâmpla? Fantome, suntem plini de fantome – în fond, simple restructurări ale propriilor noastre ființe. Ca într-o uriaşă sală cu oglinzi, ca un castel, ca o lume de oglinzi. Nespus de grotesc şi de caraghios. Şi tocmai azi, când trebuie să vină Alice".

Femeia sosi pe la amiază. O întâmpină sărutând-o pătimaş, frământându-i umerii cu o fervoare ce-l surprinse în primul rând pe el.

— Am venit – spuse Alice, apoi nu mai spuse nimic până seara. A fost o vreme nemaipomenită în care Leonard a simțit cum i se risipesc una câte una temerile. A culcat o pe Alice lângă el şi au făcut dragoste, lăsând ca aerul rece al serii să-l înconjoare ca o platoşă, apărându-l pentru totdeauna de nevoia de a se privi în oglindă. Apoi şi ea şi Leonard au adormit, iar Leonard a visat că dormea alături de Alice. Şi deodată şi-a simțit plămânii şi gâtul năpădite de o fojgăială greţoasă. A trebuit să deschidă iar

gura. Pe acolo țâșniră primele valuri de insecte, apoi și nasul i se lărgi sub presiunea insectelor ce năvăleau din adâncurile lui. Furnicile rubinii umplură camera, acoperiră patul și, în sfârșit, o descoperiră pe Alice, iar Leonard observă îngrozit cum femeia se mișcă, deschide ochii și începe să țipe, iar el nu poate să se trezească, nu poate să oprească insectele care o târăsc implacabile spre el, spre gura lui deschisă, în care Alice pătrunde – dar cum? cum? – pătrunde din ce în ce mai adânc, țipând și împotrivindu-se zadarnic. Și, odată cu Alice, tot imperiul furnicilor se retrage din cameră, intra din nou în plămâni, în stomac, dizolvându-se apoi în sânge – altfel cum se explică faptul că, iată, el urlă, în sfârșit treaz, și ține o furnică roșie între degete, o strivește și urlă, încercând să cheme un *ceva* care deja nu mai există, în timp ce așternutul gol mai păstrează imprimat conturul trupului, atât de drag, al Alicei?

„Pentru că – gândi Leonard – aceste furnici nu sunt simple furnici. Ele și-au construit în mine o lume deosebită, un castel. Da, asta au construit: un castel de oglinzi. Pentru ca ele să trăiască dincolo, în celălalt univers, dincolo de apele oglinzilor, iar noaptea să erupă în universul meu distrugând lucrurile dragi ființei mele, luându-le de cealaltă parte a oglinzii, undeva, în mine. În mine sau la ani lumină distanță: totuna. Vin dintr-o altă dimensiune a spațiului? Dintr-o lume paralelă? Ei bine, ce-mi pasă? Nu trebuie să le mai ofer nimic. Poate așa, crezând că în

afara oglinzii şi a Alicei nu mai există nimic important în această lume, vor pleca, se vor retrage definitiv din mine. Dar vai, oare n-am spus un adevăr prea mare? Pentru că m-aş putea întreba: ce-mi mai rămâne acum, când Alice nu mai este? Nu mai este? – reveni Leonard. Asta nu se poate. Ea a rămas intactă, acolo, în mine. Trăieşte – e absolut sigur!" Leonard se izbi cu palma peste piept. „Aici. Sau poate aici. Unde-o fi intrarea în lumea lor blestemată? Ei, cei de dincolo de oglindă... sună stupid. Mai bine: ei, cei din noi. Sună adevărat".

Leonard fugi. Plecă spre est, ajungând repede la graniţa deşertului. Şi-a ridicat apoi cortul într-un loc complet pustiu. Pe o rază de câţiva kilometri, singura ridicătură mai acătării era prea plinul său trup şi singura plantă, floarea pe care o purta la butonieră.

„Ştiu ce să le cer – îşi zise Leonard. Să mi-o redea. Şi să plece – să dispară definitiv. Nu le vreau; m-am blestemat". Ceva vibră în el când gândi asta.

Seara, Leonard se întinse pe nisipul cald. Adormi şi visă că dormea pe nisipul cald al deşertului. Apoi gura îi fu năpădită de furnici, care se repeziră afară, spre lumina lunii, înecându-l aproape. Valul sângeriu şi usturător îi năvăli din nas şi din gură. Umplu împrejurimile. Leonard vru să vorbească, să încerce să ceară ceea ce-şi propusese, dar faringele îi era blocat de torentul de insecte. Şi furnicile colindară mult timp nisipurile, în timp ce Leonard le urmărea surâzător şi din ce în ce mai convins de faptul

că, începând din acea noapte, va scăpa într-adevăr de ele. Dar micile ființe îl înconjurară, iar Leonard le simți deodată cum îl apucă şi îl împing către propria-i gură, nepăsătoare la zvârcolirile lui şi la mormăiturile ce se doreau a fi strigăte. Şi Leonard înțelese brusc că, într-adevăr, aceasta e ultima lui noapte pe Pământ, că va fi întors pe dos împreună cu întreg spațiul dimprejurul lui, aidoma unei mănuşi, pe coordonatele unei dimensiuni străine şi fantastice, iar dacă în cele din urmă nu mai încercă să se opună, o făcu doar pentru că-i trecu prin minte gândul acela ciudat, acelaşi care-l mai încercase în ultimele zile: reîntâlnirea te poate face fericit.

Şi Leonard se prăbuşi în el însuşi, aşteptând să-şi reîntâlnească femeia.

CASA TRECERII

— Știi – îmi spuse – n-am crezut niciodată în lucrurile acelea care fac deliciile presei în căutare de senzațional. Nu cred în prevestiri și nici în experiențe extrasenzoriale. Și nu cred că după moarte ne mai aşteaptă ceva, fie rai fie iad, care să continue să constituie un cadru destinat supraviețuirii spiritelor noastre. Chiar mă-ntrebam uneori dacă moartea nu reprezintă altceva decât o desprindere de orice fel de reper, de orice posibilitate de raportare. Crezi că un demiurg poate rosti cu uşurință propoziția „eu sunt"? Poate că este, dar relativ la ce, în raport cu cine? Înțelegi, sper...

Mica vilă a doctorului îşi rezema de un țanc stâncos zidurile nordice; către est, la cincizeci de metri, începea pădurea care netezea relieful până către culmea muntelui învecinat, înainte de marginea căreia se rupea în două limburi de un verde închis lăsând ca dincolo de tăietura în unghi obtuz să se ivească o pajişte primăvăratică, au-

rită acum de soarele care coborâse către apus. În vale, acelaşi soare crea contraste frapante între acoperişurile sclipind violent şi umbrele, de un întuneric albăstrui, ce mângâiau zonele orizontale – străzi, parcuri sau alte acoperişuri; oraşul începea dincolo de gardul de piatră al vilei gazdei mele şi nu puteam zări din acest punct decât vechiul cartier, vatra originară, păstrată ca un muzeu în aer liber. Zona modernă era mascată de stâncile ce se ridicau la nord şi, privind seara care se lăsa tăcută, m-am gândit că tot amalgamul inform de blocuri de locuit ridicat aici în ultimii treizeci de ani ar fi putut să lipsească fără să-mi provoace în acel moment vreo părere de rău.

— Te gândeşti la oraş? păru să-mi citească doctorul în priviri. Vila asta am cumpărat-o de curând; mai precis, locul pe care se află, precum şi casa iniţială, destul de insalubră. Mai departe, am făcut ce-am putut. Am căutat să nu-i schimb atmosfera proprie – spiritul, ca să zic aşa. M-a îndemnat la asta şi o întâmplare ciudată pe care n-am putut să mi-o explic, cu toate că mă consideram – şi mă consider încă – un psihianalist bunişor. Chiar dacă nu asta e specialitatea mea. Ţi-e frig?

Observase că fusesem scuturat de un frison, deşi răcoarea serii abia începea să se facă simţită. De fapt, mă atinsese oarecum tonul cuvintelor rostite.

— Nu, încă nu.

— Ce-ai zice, totuşi, de un pahar de coniac?

Îl privii mirat, însă în clipa imediat următoare am simţit că invitaţia fusese făcută mai mult pentru el însuşi

decât pentru mine care (o ştia şi gazda mea) nu beau decât în foarte rare ocazii şi niciodată băuturi tari. Se putea spune, totuşi, că de astă dată era vorba de o ocazie: trecuseră peste trei ani de când nu ne mai văzusem, iar acum, o delegaţie neaşteptată mă adusese în oraş silindu-mă să rămân peste noapte. Compania unui amic e totdeauna preferabilă singurătăţii unei camere de hotel, aşa că mă hotărâsem, nu fără a-mi reprima în prealabil ceva scrupule, să-l caut la telefon şi să-i propun o întâlnire, sperând în secret că se va întâmpla exact ceea ce, de fapt, se şi întâmplase: să fiu invitat la el acasă şi să mă cazeze până a doua zi. Cât despre scrupule, cinstit să fiu, mă temusem de posibilitatea ca omul să se fi căsătorit între timp cu vreo muiere dintr-acelea care nu prea înghit musafirii, dar temerea mea nu fusese confirmată: doctorul rămăsese holtei.

— Da – m-am auzit rostind. Cred că ar merge un coniac.

Ceva din atmosfera mută a serii începuse să trezească în sufletul meu o deprimare subtilă; senzaţia era, totuşi, prea amestecată cu parfumul unor amintiri duioase dar nedeslușite pentru a încerca să mi-o refuz. Mă aşteptam ca stropul de coniac să-mi încălzească spiritul şi să revin repede la realitatea imediată. Doctorul intră în casă pentru a aduce băutura; m-am legănat uşor în scaunul pliant făcând să scârţâie câteva fire de nisip prinse între tălpile lui metalice şi mozaicul terasei. Apoi am căscat lung, cu toate că încă nu mi-era somn.

— Pariez că-l vrei cu gheață și lămâie – se auzi din hol vocea doctorului.

— Ai câștigat – zâmbii. Frumos loc.

— Poftim?

— Locul ăsta. E mare lucru să ai o casă aparținând în egală măsură și orașului și muntelui.

Gazda mea reveni și așeză pe măsuța de plastic dintre scaunul meu și al lui sticla, paharele, gheața și o farfuriuță cu felii de lămâie presărate cu zahăr.

— Cafeaua ți-o ofer acum sau după ce mâncăm?

— Mai târziu, în orice caz – i-am răspuns.

— Atunci noroc și bine-ai venit, meștere!

— Bine te-am găsit!

Am ciocnit paharele, străbătând pentru o clipă, ce-mi păru nesfârșită, amintirea lucrurilor pe care le-am trăit împreună odinioară, amintire resuscitată de cuvântul „meștere" ca de o cheie magică. Era apelativul meu din anii de liceu când obișnuiam să repar tot felul de obiecte și mecanisme colegilor, de la ceasuri la aparate radio și articole casnice, din plăcerea aceea pe care puțini o înțeleg de a desuruba și reînșuruba.

— Va să zică n-ai uitat – îngânai privindu-l în ochi.

— Omul nu e făcut să uite, eu așa cred. Uitarea nu e decât rugina neutilizării. Dacă-mi aduc aminte? Da, sigur. Și o fac mereu ca pe un exercițiu de autoidentificare. Altfel, cum aș putea să dau seama despre ceea ce am ajuns altfel decât fiind, în fiecare clipă, întregul meu trecut?

Încă îi mai plăcea să filozofeze și să întortocheze frazele chinuind limba pentru a o „poetiza".

— Nu cred că omul dispune de o capacitate de memorie atât de vastă – l-am contrazis de dragul dialogului. E imposibil să nu uiți nimic.

— Dragul meu, nu uiți nimic, crede-mă. Ne-o dovedesc acei medici care, sub hipnoză, te fac să-ți aduci perfect aminte și de câte ori te-ai dus la oliță în ziua în care ai împlinit trei ani.

— Eh, sub hipnoză mai și inventăm...

— Există tot felul de stări alterate ale conștiinței ce se pot exersa pentru a cuceri teritoriile interioare.

— Și o faci ca să **dai seamă**? – schimbai puțin firul discuției. Cui? Spuneai că nu crezi în Judecata de Apoi!

— Nu, nu cred – se frământă el. Nu cred. Dar...

Tăcu câteva clipe privind către apus.

— Vezi, – reveni el – de ce ne întristează apusul soarelui? Doar mâine va fi o nouă zi, nu? Și totuși, cu fiecare zi moare ceva; și noi simțim asta foarte bine, chiar dacă nu totdeauna în mod conștient. Iar în soarele muribund ni se pare că surprindem o taină – poate taina însăși a trecerii. Către o nouă zi? Sau către un întuneric fără sfârșit?

Patetismul mi s-a părut totdeauna penibil și desuet, așa că am ripostat aproape cu vehemență:

— Să înțeleg că amintirile ar fi un fel de amânare a morții? Păi, la fel de bine am putea considera că e și absența lor. Starea unui nou născut, de exemplu.

Procedam greşit contrazicându-l; nu asta e cea mai bună metodă în asemenea situații, dar efectul a fost neaşteptat.

— Am să-ți povestesc ceva – se întoarse el către mine. Hai, bea-l, să-ți mai pun unul. Aşa... acum vreau să-ți spun un lucru pe care nu l-am spus încă nimănui. Nu pentru că mi-ai fi mai prieten ca alții de aici, din oraş, ci pentru că te afli departe. Atât de departe încât, dacă mă vei lua în râs, să avem destul timp să nu mai conteze nici pentru mine nici pentru tine ce-ți voi spune acum, până la o eventuală reîntâlnire. Sau poate că te vei apuca să gândești și să tragi concluzii. Se zice că din depărtare lucrurile se văd mai clar.

Ciocnirăm paharele. Momentul următor de liniște se prelungi; doctrorul bău şi rămase cu privirea atârnată deasupra orizontului. Aşteptam cuminte, căci reuşise să mă facă să devin curios.

— Îmi mai ştii casa? întrebă deodată cu voce suavă, făcându-mă să tresar.

— Casa? murmurai. Casa cea veche, nu? În care stăteai cu părinții până v-au demolat?

— Da. O mai ştii?

Uşor intrigat, am încuviințat.

— Da. Dar de ce mă-ntrebi?

— Ne-au demolat prin '87 şi ne-am mutat într-un apartament. Ai mei stau și acum în el.

— Știu. Și pe noi ne-au demolat tot atunci.

— Ai tăi mai trăiesc?

— Îhâm...

— Și ai mei. De fapt, casa nu era a lor, fusese proprietatea bunicii. A murit la vreun an după ce ne-am mutat la bloc. Era bătrână, n-a putut să suporte. Când îmbătrâneşti, începi să te legi de ziduri.

— Îmi pare rău, n-am ştiut...

Ca să-mi ascund momentul de stinghereală, am privit spre fâşia fină luminoasă ce mărginea muntele despărțindu-l de culoarea cerului de vară; era atâta viață în jurul meu, dar nu era viața mea, mă detaşasem privind-o, preț de-o clipă, ca din spatele unei vitrine. M-am scuturat încercând să alung senzația neplăcută.

— N-am vrut să te întristez – continuă prietenul meu. O femeie de optzeci de ani știe că, oricum, nu mai are mult de trăit. Însă cred că i-ar fi plăcut să continue să se simtă utilă. A avea o casă înseamnă a te îngriji de casă aşa cum procedează orice proprietar. La bloc, stăteam cu chirie; nu mai era casa noastră, era a statului. Bătrânii mor în clipa în care încep să se simtă inutili. Îmi aduc aminte cum toată ziua ajunsese să-şi plângă casa pierdută...

Doctorul bău iar şi rămase concentrat câteva clipe, parcă pentru a-și căuta cele mai potrivite cuvinte. Îi respectai tăcerea. Într-un târziu, reveni:

— Când nu plângea, înjura la nenorociții care au demolat-o. Părinții mei n-o mai băgau în seamă, deşi cred că şi pe ei îi durea. La tine n-a fost la fel?

— Ba da, însă ne-am mutat aproape imediat în alt oraş. Ştii cum avea tata serviciul: când pe un şantier, când pe altul. Au fost mai puține regrete, vreau să zic. Deşi, să fiu cinstit, erați vecini cu noi, o cunoşti pe mama: se cam lega şi ea de ziduri.

Prietenul meu aprobă grăbit.

— Da. Am fost de-atunci de mai multe ori pe strada aia. Sigur, s-au construit blocuri peste tot, dar... în sfârşit, probabil mi se pare, poate faptul că am locuit acolo contează. Sau există cu adevărat fantome, amprente energetice. Sau totul e pură închipuire, ceea ce, de fapt, am și crezut.

— Și acum?

— Acum?

— Acum nu mai crezi?

Doctorul oftă.

— Nu ştiu. Uite, am citit câteva cărți de fizică şi... am reținut puține, n-am fost niciodată tare în ştiințele exacte, însă... undeva, scria că lumea s-ar putea să nu aibă doar trei dimensiuni. Că, în realitate, ar avea zece. Sau, poftim, unsprezece, dacă adăugăm și timpul. Dintre acestea, patru au devenit macroscopice, desfăşurându-se în clipa naşterii Universului. Celelalte şapte sunt la fel de uriaşe, dar au rămas înfăşurate cumva în ele însele. Ca nişte gheme. Sau poate s-au desfăşurat şi ele, dar înspre *altceva*, formând o altă lume. Poate că s-au desfăşurat *înăuntru*, către *tot mai mic*, în sens opus primelor patru care s-au desfăşurat către *tot mai mare*.

L-am privit pieziş.

— Da, ai înţeles exact – murmurai. Dar nu-mi vină să cred că te preocupă astfel de lucruri.

— O, am căutat răspunsuri pentru comportamentul creierului uman, nimic mai mult. Ţi-am spus că în timpul liber mă ocup cu studiul psihanalizei. Sunt pediatru şi ăsta-i necazul pediatrului: trebuie să ştie cam toată medicina plus încă ceva pe deasupra. Un copil poate suferi de orice, între pojar şi tulburări de personalitate. Trebuie să fii şi psihiatru şi dermatolog şi internist şi orelist şi, fir-ar să fie, mai trebuie şi să ştii să te porţi cu copiii, altfel nu vor colabora.

— Nu-ţi plac copiii? zâmbi peste paharul de coniac dus spre gură.

— Nu mi-am pus niciodată problema asta. Şi nici nu mi-o pun. Prefer să-mi reprezint pacienţii ca pe nişte maşinuţe care trebuie fie reparate, fie doar reglate. Asta mă ajută să nu mă implic. Iar un anumit orgoliu profesional mă împinge să folosesc toate soluţiile ce-mi sunt la îndemână ca maşinuţa să-şi recapete funcţionalitatea iniţială.

— E deja foarte mult – cântării eu. Dacă toţi medicii ar gândi ca tine...

— A, absurd! mă întrerupse. Şcoala actuală de medicină nu te învaţă să gândeşti aşa. Vezi, nouă ne-a lipsit, din păcate, din istorie o instituţie esenţială: instituţia duelului. Dacă am fi avut-o, sentimentele noastre actuale relativ la onoare ar fi cu totul altele. Noi n-am învăţat nici-

odată că onoarea se spală cu sânge şi că *înseamnă* sânge. Ca atare, călcăm cu uşurinţă jurămintele. Chiar şi jurământul lui Hipocrate. Mai ştim, când şi când, de frică; ne mai temem uneori să jurăm strâmb pe Biblie, că ne bate Dumnezeu. În schimb, a jura strâmb pe onoarea ta e o banalitate.

— Da, poate că ai dreptate. Şi fizica? Spuneai de fizică şi de crierul uman.

— De fapt – se concentră prietenul meu – vorbeam în primul rând de stradă. Mi se părea amprentată de fostele case; la un moment dat, am văzut un fir de cireş crescut din cireşul ăla pe care ni l-au rupt cu buldozerul, ştii tu... era straniu: viaţa înăbuşită căuta să se manifeste din nou, catastrofa n-o lichidase total. Vreau să zic: nu încă, pentru că mai târziu nişte copii au rupt lăstarul şi altul n-a mai reuşit să crească. Totul a murit. Maşinile constructorilor au distrus în totalitate până şi iarba. Au făcut pe urmă ronduri şi au semănat iarbă. Dar era *altă* iarbă. Părea că se încercase să se smulgă cu brutalitate chiar amintirea a ceea ce se aflase acolo. Aşa se proceda. Un alt blestem istoric: a crede că pentru a face o lume nouă trebuie să începi prin a o distruge complet pe cea veche.

Doctorul privi câteva clipe în gol.

— Unde se poate refugia un lucru distrus complet acum şi aici?

Am clipit nedumerit.

— Într-o noapte, – păru să mă ignore el – la vreo două-trei luni după ce ne mutasem la noua adresă, am avut un

vis... primul vis dintr-o serie lungă. Se făcea că mă aflam pe un câmp dezolant, gol, aşa cum arată orice câmp toamna, târziu, după ce a fost arat şi arătura tasată de ultimele ploi reci ale anotimpului. Bătea vântul şi atmosfera mirosea parcă a boală şi a moarte; însoţitorul meu (căci aveam şi un însoţitor căruia nu i-am zărit însă nicio clipă faţa) mi-a arătat deodată un loc anume. În spate rămăsese o şosea şi *ştiam* ce şosea este. Şi tot aşa am ştiut (sau mi-a spus-o celălalt, n-am reuşit să-mi aduc aminte) că locul spre care mă îndreptam era locul pe care se aflase casa...

— Casa ta? mă mirai.

— Da. Şi asta n-ar fi nimic. Dar ajungând acolo am zărit conturul curţii schiţat din câţiva ţăruşi înfipţi în pământ şi între care se întindeau sfori. Şoseaua de pe care plecasem nu era altceva decât strada noastră. În rest, câmp gol. Câmp peste care bătea vântul.

— Şi?

— Şi m-am trezit. Un simplu vis, nu? Reacţia subconştientului la o situaţie reală...

— Bănuiesc că a mai urmat şi altceva – am rostit.

— Da... – mă privi el. Altfel, nu m-aş fi apucat să-ţi povestesc, nu? A urmat la un interval oarecare de timp, visul numărul doi. Mă aflam tot acolo. Acelaşi câmp, de data asta mai puţin trist. Peisajul era luminat de un soare palid. Ici-colo se iveau fire subţiri de iarbă. Aceeaşi necunoscută prezenţă mă îndemna să merg înainte. Când am ajuns la locul ştiut deja din visul anterior, am constatat că

în jurul spațiului curții se formaseră garduri. Garduri noi, din scândură proaspăt debitată de joagăr. Curtea însăşi se schimbase, apăruseră poteci în aceleaşi zone în care existaseră şi înainte de a ne demola. Toate lucrurile astea păreau răsărite parcă direct din pământ. În jur, nici țipenie. Impresia autoorganizării ținea mai puțin de observația mea, cât de un fel de revelație lăuntrică, dar era extrem de puternică şi se impunea peste toate celelalte sentimente care mă încercau. În fapt, în clipa trezirii am înțeles că locul visat nu avea decât sinonimii vagi cu cel real, în care se aflase efectiv casa. Dar aceeaşi voce lăuntrică mă îndemna să cred că era, totuşi, vorba despre acelaşi loc.

— Reprezentările subconştientului – mă grăbi. E firesc.

— Da, aşa mi s-a părut şi mie. În vis nu mă referam la un spațiu real cât, mai ales, la un spațiu spiritual. Era reprezentarea înțelegerii proprii, afective, a fostului nostru cămin. O mandala – orice „acasă" e o mandala – distrusă fizic care se recompune pe baza unei amprente psihice păstrată de subconştient.

— Explicația nu te-a mulțumit totuşi...

Doctorul mă privi aprobator.

— Da... da, aşa e. Şi asta pentru că au urmat alte vise. Același loc, gardul construit, iarba crescută deja mare. Apăruseră din nou flori şi, completând insolitul situației, lăstari în punctele în care fuseseră tăiați sau smulşi copacii. Apoi am văzut turnată fundația casei şi, cu fiecare nou vis, ceva venea să se adauge structurilor deja constituite.

Cred că au fost necesare şapte sau opt vise până ce casa a ajuns să fie ridicată. În curte, lăstarii crescuseră devenind copăcei. Scândura cea nouă a gardului începuse să se învechească treptat datorită intemperiilor. Să devină, altfel spus, aşa cum fusese iniţial. Toată această serie de vise desfăşurată pe parcursul mai multor luni mi s-a părut absolut bizară, pentru simplul motiv că lucrurile nu se desfăşurau haotic, ci pe baza unui algoritm.

— Ţi l-a furnizat tot subconştientul – i-am replicat.

— Poate. Deşi, sincer să fiu, nu ştiam mai nimic despre construcţia unei case.

— Poate ai mai văzut undeva şi nu-ţi aduci aminte.

— Nu, pe-atunci nu mai văzusem. Ştii că în vremea aceea nimeni nu mai construia nimic, oraşul era pe cale de a fi curăţat de clădirile vechi. Iar construcţia unui bloc nu-i totuna cu construcţia unei case.

— Ar mai rămâne să te întreb dacă nu cumva cunoşti meşteşugul dintr-o altă viaţă, dar nu crezi în reîncarnare, nu-i aşa?

— Nu, nu cred. S-ar putea ca, totuşi, să fie vorba despre o informaţie care mi-a parvenit pe căi de care nu-mi aduc aminte. O carte citită în prima copilărie, de exemplu. Cert însă că apăreau, totuşi, destula diferenţa între modul de a gândi construcţia în vis faţă de modul real în care se construieşte o casă. Pentru că, în timp ce o clădire se confecţionează din materiale aduse şi adăugate unul la celălalt, acolo materialul părea unic şi „îndrumat" să

crească pentru a căpăta caracteristici diferite în funcție de necesități. Aşa cum creşte planta, coordonată de propria-i matrice energetică. Pe de altă parte, la fel începuse să se petreacă şi în restul străzii...

— Apăreau alte case?

— Da. Casele vecinilor. Construite altfel, dar în acelaşi timp la fel ca și cele demolate. Afectiv la fel, dacă poți înțelege.

— Și oamenii?

Doctorul zâmbi enigmatic orizontului însângerat.

— Oameni nu, nu atunci. Ți-am vorbit – deja de o prezență permanentă diferită de mine, dar n-aş putea s-o numesc om. N-am văzut-o niciodată. Un fel de eu superior care mă îndemna să observ alungându-mi teama...

— De ce teamă?

— Totul era foarte natural, chiar dacă multe lucruri nu păreau să se potrivească. Apăreau culori, mirosuri, sentimente puternice, tot ce era necesar pentru ca o lume să existe şi să fie perceptibilă prin organele mele de simț. De obicei, nu visez color; nimeni nu visează color decât foarte rar şi, mai ales, nimeni nu visează atât de amănunțit. La trezire aș fi putut să pictez viziunea. Ziceai de teamă? Da, exista o anumită tendință. Chiar acolo, în vis, înțelegeam că nu mă aflu în lumea cunoscută; aproape că-mi puneam întrebarea dacă sunt treaz sau visez. Celălalt, oricine-ar fi fost, alter ego sau ghid spiritual, îmi inducea un sentiment de siguranță.

Se lăsase frigul dinspre munte dar aproape că nu-l simțeam, parțial datorită interesului pe care mi-l genera istorisirea, parțial datorită coniacului. Lumina încă nu scăzuse cu totul în ciuda faptului că soarele dispăruse dincolo de dunga zării.

— Bănuiesc că lucrurile n-au continuat la nesfârşit – observai eu.

Doctorul păstră câteva clipe tăcere.

— M-am gândit la fractali – zise, într-un târziu. Auzisem, vag, vorbindu-se despre ei. Aşa părea că se construieşte casa: ca un fractal, iterând şi iar iterând reprezentarea grafică a unei ecuații. Dar visele sunt, totuşi, simple vise, nu? Pare stupid să le atribuim sensuri matematice.

— Nu e stupid – l-am contrazis. Visele au şi ele logica lor. E, de fapt, propria ta lege interioară.

— Stai să vezi ce-a mai fost – urmă, cu un zâmbet strâmb. În penultimul vis din serie – căci ai dreptate, lucrurile trebuiau să se sfârşească odată – strada noastră devenise la fel cum fusese în realitate. Locatarii însă lipseau în continuare şi nu vedeam niciun motiv să visez strada complet pustie. Subconştientul ar fi trebuit să animeze cumva scena, dar refuza s-o facă.

— Dacă nu cumva... – am încercat o clipă să dau un răspuns, dar m-am răzgândit imediat.

— Lasă, – dădu parcă la o parte cu mâna stângă un văl din fața ochilor – ți-am spus că mi-a plăcut şi-mi place psihanaliza. Dar, crede-mă, n-am găsit nicăieri consemnate astfel de obsesii.

— Și atunci? deveni nerăbdător.

— După visul în care am regăsit strada intactă, la aproape o săptămână, a murit bunica. Ce să zic? Ştii cum e când îți moare cineva drag: plângi, oftezi, îți aduci aminte clipe fericite care-au fost – toate clipele pe care ajungi să le consideri fericite au prostul obicei de-a fi fost, chiar dacă atunci când le-ai trăit n-ai pus pe ele prea mare preț...

— Le încărcăm de sensuri retrospectiv...

Doctorul mă aprobă clătinând încetișor din cap.

— Da. Le încărcăm de sensuri. Am visat-o prima și ultima dată la trei zile după înmormântare. De fapt, e incorect spus „visat". A fost...

Se foi emoționat pe scaunul pliant care scârțâi ușor.

— Era noapte și se făcea că mergeam pe stradă – strada noastră – îndreptându-mă spre casă. Știam că locuiam în altă parte a orașului, la bloc, și mai știam că trebuie să mă grăbesc pentru că ai mei mă așteptau la masă. Se făcea că vizitasem pe cineva, întârziasem cam mult, iar la întoarcere făcusem un ocol pentru a trece pe la fosta adresă. Răspundeam astfel unei chemări surde, gândul că un om se afla acolo și dorea să mă vadă. Am ajuns în fața porții de lemn – îmi amintesc totul cu o uimitoare claritate – am deschis-o și am înaintat prin întunericul parfumat al curții până în clipa când, prin frunzișul dantelat al pomilor binecunoscuți, am zărit la una din ferestre o lumină.

— Ea era acolo – am murmurat înțelegând brusc și înfiorându-mă.

— Da – vorbi cu glas schimbat doctorul. Se întorsese acasă și mă chemase. Noaptea din jurul meu conținea o pace adâncă și o senzație sfâșietoare de singurătate. Era acolo, singură ca însăși noaptea în care se afla cufundată casa și a vrut să mă mai întâlnească o dată. Poate-i era teamă de ce i se întâmpla, nu știu și probabil n-am să știu niciodată.

— N-ai văzut-o? am tresărit.

— Nu. Priveam către geamul luminat palid și nu mă hotăram să înaintez și să bat la ușă. M-a reținut ceva, poate culoarea aceea a luminii care nu semăna cu lumina electrică – o bănuiam provenind de la o lumânare sau de la o lampă cu gaz. Azi, nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi intrat în casă. M-am îndepărtat însă ușor, am deschis iar poarta și m-am întors în stradă.

Urmă un lung, un foarte lung moment de tăcere în care am bâjbâit după paharul de coniac. L-am golit tremurând și am întors sticla pentru a scurge în el ultimele picături.

— Acum îmi pare rău – oftă doctorul. Mă simt un laș. Cu două luni înainte de a muri mă rugase, dacă voi pleca undeva, dacă mă voi muta din acel apartament nenorocit, s-o iau cu mine. Nu se prea înțelegea cu tata, se certau mereu. Voia să rămână lângă un om căruia să-i mai poată fi de folos. Am fost nepotul ei cel răsfățat, ea m-a crescut, ea mi-a arătat lumea. Iar eu ce crezi că i-am răspuns?

— Bănuiesc... – am clătinat din cap.

— Era adevărul, dar merita să i-l arunc în față? M-a iubit, da, cu acea iubire cu care părinții și bunicii sufocă uneori în copii lucruri care n-ar merita sufocate. Și totuși, era mai bine s-o mint. Poate că răspunsul meu i-a grăbit cumva moartea.

Doctorul încleștase pumnul în jurul paharului iar cu degetul arătător mângâia nervos și apăsat buza de sticlă.

— Iar apoi, vezi? Nici măcar în propriul meu vis n-am avut curaj s-o întâlnesc – a concluzionat.

Mi-am dres vocea încercând s-o fac să sune cât mai firesc:

— Eh, așa se întâmplă. Am fi mai puțin răi cu cei dragi dacă ne-am aduce aminte la timp că într-o zi îi vom pierde. Dar nu trebuie să te frământi prea mult pentru asta, toți greșim la fel. Nu cred că am mai avea puterea să ne certăm cu prietenii sau cu rudele dacă ne-am gândi o clipă că poate-n ziua următoare acel prieten sau acea rudă nu va mai fi. Numai că nu ne gândim. Motivațiile noastre cotidiene sunt generate de viață, nu de moarte, pe aceasta o pierdem din vedere. Cât timp trăim, viața e cea normală, moartea rămâne un lucru incert, îndepărtat...

– Da, da – mă întrerupse el nerăbdător părând să-și revină din gândurile sumbre. Dar explicația? Poftim, stăm aici amândoi. Conținem lumi tainice în subconștient sau, într-adevăr, când dormim ne detașăm de trup, cum pretind unii, și plecăm hai-hui? Și ce înseamnă acest hai-hui? Repet: unde se poate refugia un lucru care aici, acum,

nu mai este? Demolăm o casă, dar spiritul ei rămâne viu și o face să se recompună altundeva, într-un spațiu cu dimensiuni perpendiculare pe cele ale spațiului nostru. Crește într-un spațiu liber, necunoscut, în care nu putem ajunge decât visând sau murind. Mă întrebi dacă cred în viața sau Judecata de Apoi. De unde vrei să știu dacă cred sau nu? O lume paralelă lipsită de timp în sensul său obișnuit ar putea să ne conțină până la sfârșitul veacurilor.

Doctorul își înclină paharul golit și-l privi parcă mirat.

— Mai vrei coniac? Aduc o sticlă...

— Nu, mulțumesc – am răspuns. Sunt și așa destul de obosit.

— Oh, iartă-mă – se scuză. Te-am ținut prea mult cu povestea asta și nici n-am apucat să mâncăm...

— Nu contează, a fost chiar interesant...

Prietenul meu se ridică din scaunul pliant.

— Hai în casă, s-a făcut frig. Așa e la munte. Astea – arătă către scaune și măsuță – pot rămâne aici, chiar dacă plouă nu pățesc nimic.

Am intrat în hol și de-aici în sufragerie unde, în următoarea jumătate de oră, am cinat discutând banalități. Apoi mă conduse în camera pe care mi-o pregătise pentru culcare.

— Și nu te gândi la toate prostiile pe care le-am îndrugat în seara asta – ținu să mă prevină înainte de a mă lăsa singur. Poate că totul nu e, în cele din urmă, decât o farsă a subconștientului. Poate mă simțeam doar plin de re-

grete și a urmat firească și cuvenita defulare. Una puțin mai aparte, ce contează? Fiecare minte cu gărgăunii ei...

N-am răspuns nimic și el a închis ușa urându-mi noapte bună.

N-am răspuns nimic.

Ce să-i răspund?

Să-i fi spus că de o jumătate de an visez un câmp întinzându-se din marginea fostei noastre străzi, câmp pe care o mână neștiută a trasat mai întâi cu sfori lungi conturul curții casei în care mi-am petrecut copilăria pentru ca apoi, de la un vis la altul, să se ridice gardurile, să crească pomii – iar casei, azi, îi mai lisește numai acoperișul?...

Sau ar fi trebuit să-i vorbesc despre mama și de clipele în care mă privește cerșindu-mi mut ajutorul din străfundul însingurat al bolii care o macină și o face să-și simtă tot mai aproape sfârșitul?

Doar mă-ntreb dacă, în noaptea adâncă din vis, când voi trece pe lângă casa noastră și voi vedea lumina tulbure a lumânării pâlpâind în geam, voi avea destul curaj să deschid poarta veche, cu scândurile strâmbate și roase de ploi, să străbat aleea mărginită de umbrele întunecate ale tufelor de pelin și să zgrepțăn ușor cu unghia în colțul de jos al ferestrei, așa cum făceam când se întâmpla să întârzii cu prietenii pe la vreo petrecere de liceeni. Și mă mai întreb neliniștit dacă ușa, care se deschidea atunci imediat, se va deschide încă o dată – sau va rămâne închisă pentru totdeauna în fața fiului răzgâiat și risipitor?...

FOCUL

— Spune, – zise fata – nu crezi că toate astea ne pot închide cumva într-o cochilie, într-o sferă, într-o măsură pe care noi înșine ajungem s-o construim în jurul nostru? E ca și când ți-ai îngrădi un loc și ai face o curte pavată cu multitudinea lucrurilor știute și înconjurată cu gard executat din toate certitudinile tale de neclintit – și undeva, o poartă care seamănă cu întrebările pe care ți le pui. Și poarta asta se face din ce în ce mai mică și se deschide din ce în ce mai rar. Așa ia naștere suficiența care e altceva decât mulțumirea și cu totul altceva decât fericirea...

— Și atunci – râse el silit – ce-ar fi, după tine, fericirea?

— De ce umbli după definiții? șovăi fata. Fericirea se trăiește, nu se analizează.

— Dar o poți face după, nu?

— După, rămâne doar cenușa. Fericirea arde și lasă în urma ei o cenușă fierbinte. Pe-asta o analizezi după.

— Uite câtă lume s-a adunat – schimbă firul dialogului.

— E frig – răspunse ea. Poate ăsta-i motivul.

— Poate e un obicei – admise el. Deși n-am auzit încă de un asemenea obicei.

— Nu știu ce le-a venit – șopti fata după un moment lung de tăcere. Dar e frumos.

Bărbatul îi cuprinse umerii cu brațul drept.

— Parc-ar fi căzut o stea – zise. Și e din ce în ce mai mare.

— Te gândești la rachete, nu-i așa? Crezi că au adus pe pământ ceva din inima Soarelui?

— Nu neapărat. Dar da, sigur, focul e o plasmă, nu? E dezagregare moleculară. Combinări, recombinări...

— Crezi că atomii acestor lucruri se vor recombina altfel – spuse ea plat, ca o concluzie. Crezi că dintr-un lucru stricat se poate face altul mai bun. Crezi că pentru a construi ceva trebuie să începi prin a distruge ceva.

— Și nu-i așa? îngână el. Există o circulație naturală. Viață, moarte, viață, apoi din nou moarte.

— Din lucrurile de aici nu va mai crește nimic. E un mod de-a fi care piere.

— Cred că te înșeli – vorbi bărbatul. Sunt multe moduri de-a fi. Toate se schimbă.

— E un mod de-a fi – se încăpățână fata. Gândește-te: când dărâmi ceva ai viziunea clară a lucrului pe care-l vei construi peste ruine.

— O lume nouă – surâse el. Toți visăm să stricăm ce este pentru a construi o lume nouă. Dar totdeauna cea pe care o propunem ne scapă din mâini și-o ia razna.

— Vorbeam de altceva – spuse ea, oarecum nerăbdătoare. Aici nimeni nu propune nimic, nu pricepi? Obiectele sunt arse fără ideea de a fi înlocuite. Sunt arse – și gata. Mai puține obiecte, mai puține lucruri care să ne încurce și să ne obosească. Dacă asta poate fi o idee, o obsesie sau doar un mobil inconștient.

— Totuși – suspină bărbatul – ai dreptate, e frumos. E o purificare. O inițiere întru moarte, dacă vrei. Cu cât există lucruri mai puține la care să te raportezi, cu atât moartea devine mai simplă ca gest.

— Nu știu dacă ăsta e motivul...

— Nici eu. Dar e important că putem descoperi sau inventa motive. Înseamnă că încă nu ne-am pierdut mințile.

— Și nebunii au motivele lor. În mod absolut, toate motivele sunt absurde. Și îngrozitor de subiective.

— A apărut poliția – o preveni el.

Se aflau aproape de capătul străzii. Sirena mașinii poliției răsuna de partea cealaltă a uriașului rug care blocase carosabilul. Siluete întunecate, decupate pe fondul de aur al focului, se agitau transportând obiecte. Patru dintre ele târau un dulap uriaș. În momentul următor îl rezemară de una din meterezele mormanului incandescent.

— E frumos – repetă el. Un foc gigantic în mijlocul nopții. Ca într-un sfârșit de mileniu în care existența se cere reciclată. Ca o jertfă, ca o sărbătoare a zeilor...

— Sau un crepuscul – răspunse ea, rar. Un Ragnarok în care mor până și zeii, cu Odin cuprins de flăcările ul-

timului măcel. Se apropie din tenebre giganticele forme scăpate de sub vraja în care se aflaseră scufundate. Încep să pășească statuile din Atlantida și coloanele templelor trepidează. O agonie, dar nu una lâncedă, lipsită de semne tainice. Ea e splendidă, copleșitoare prin violență și inutil. Ca orice mit și la fel ca orice credință în fenomene irepetabile. O agonie sălbatică, imposibil de uitat dacă va supraviețui cineva care să și-o poată aduce aminte...

— Prea multă literatură – mormăi el, nemulțumit. Suntem bolnavi. Algoritmi genetici ai unor viruși împotriva cărora organismele noastre se dovedesc incapabile să mai reacționeze. Ele, cuvintele. Nu ne exprimă, ci ne sapă morminte.

— Și ce propui?

— Nimic – dădu din umeri bărbatul. Epocile decadente se caracterizează prin lipsa de unitate a modelului expresiv.

Focul își ridica limbile mult deasupra celor mai înalte acoperișuri.

— Au pus pe foc mașinile poliției – îi atrase ea atenția. Și mi se pare că polițiștii i-au ajutat s-o facă.

Tocmai explodase un rezervor de benzină. Miezul incendiului deveni albastru.

— O nová – spuse ea. Se naște o nová.

— Prostii. Fizic vorbind...

— Incendiul va cuprinde pământul – nu se lăsă fata. Apoi va lua la rând planetele. Va da o nouă strălucire Soarelui. Brațele lui de pară vor reaprinde până și celălalt

soare, stins, perechea Soarelui nostru. Negura lui se va împrăștia. Va fi o explozie de lumină și toate o vor lua de la capăt. Mai bine. Mai frumos. Oamenii vor avea aripi și vor zbura. Vor fi scânteile focului.

— Prostii – repetă el nervos și o trase de mână. Adineaori spuneai altceva. Hai să plecăm...

— Uite! Uite! arătă ea către una din laturile străzii. Scot grinzile caselor, ușile, ferestrele...

Mulțimea se îndesea. Bărbatul observă neliniștit că apăruseră mulți străini, locuitori de pe alte străzi, care purtau în brațe diferite obiecte.

— Or să ardă tot – observă cu voce tare.

Un camion claxonă și trebuiră să se dea la o parte. Mașina înaintă, întoarse și deversă în foc un nou morman de obiecte. Apoi se retrase claxonând mereu.

— Vor transporta încontinuu, toată noaptea – spuse ea. Și toată ziua de mâine și noaptea următoare. Până vor arde toate lucrurile de care omul se folosește fără să le dorească. Toate lucrurile care-i dizolvă sau îi deviază adevăratele scopuri...

— Și care sunt adevăratele scopuri? izbucni el. Distrugerea nu induce automat vreo creație. Oamenii ăștia sunt, pur și simplu, hipnotizați de foc. Vor veni zorile și se vor trezi.

— Nu se vor trezi – spuse ea. Nu pot să se trezească pentru că sunt deja treziți, mai lucizi și mai treji ca oricând.

— Absurd...

— Tu nu înțelegi? hohoti fata fără lacrimi. Nu înțelegi ce ucid ei acum? Uită-te la bătrânul de colo – arătă ea cu un gest revoltat. Arde sertarele unui bufet, îl vezi? Pe vremuri a avut și el vise. A avut idealuri. Dar viața l-a așezat într-un sertar, l-a îmbrăcat în uniforma ei cenușie și i-a dat în schimb mulțumirea – o mulțumire ca un fruct stricat de amintirea idealurilor pierdute. Iar el s-a conformat, ce-ar fi putut să facă? Nu poți lupta de unul singur împotriva unui sistem. Nu poți asta o viață întreagă. Dar dincolo de concesii, dincolo de acceptări formale, licărește în fiecare conștiința propriei sale lașități. Și nu există, cred, niciun om care să nu-și fi pus vreodată, gândindu-se la ceea ce a fost și ceea ce este, întrebarea: dar dacă? Dar dacă n-aș fi pierdut prostește prima iubire, care e totdeauna singura adevărată? Dar dacă aș fi ales altfel într-un moment anume al vieții, un moment cheie de a cărui importanță mi-am dat seama atunci când nu se mai putea face nimic? Dar dacă n-aș fi părăsit prea devreme cutare vis care mi-a frământat adolescența? Și atunci cei mai mulți își privesc proprii copii ca pe o ultimă șansă de îndreptare a greșelilor trecutului. Și nu-i lasă nici pe ei să trăiască. Uită-te la el: arde sertare, sertare cu amintiri!

— Să mergem – bâigui bărbatul, speriat de fervoarea cu care ea rostise cuvintele. La lumina gigantică a focului ce făcea stelele să pălească îi privi ochii. Luceau reflectând flăcările, dar dincolo de suprafețele sticloase simți întunericul clar al unor genuni insondabile.

— Focul – îngână el. Infernul...

— Cenușa – i-o întoarse ea. Adevăratul infern. Zilele care trec. Multe. Pustii.

— Totdeauna există șansa unei schimbări...

— Totdeauna o pierdem – râse ea sumbru. Rămâne golul, acel gol disperat pe care încercăm să-l umplem cât putem cu vanitate și autoînșelare. Altfel, neîncrederea ne-ar ucide mult prea curând.

— De ce neîncredere?

— Pierzi. Și înțelegi că altfel nu se poate. Și trăiești distrugând lucrurile pe care altădată le-ai fi iubit. Nu mai crezi că se poate.

— Să mergem – insistă el.

— Unde? întrebă ea mirată, ca trezită din somn.

„Unde? – gândi el. Unde se mai poate merge acum?"

— Poate e din cauza timpului – încercă. Poate de azi totul se va inversa. Un altfel de sfârșit: poate anii se vor număra de-acum invers. Unii au spus că timpul se accelerează până devine asimptotic. Ceva de neatins. Sau e o inflexiune a timpului cosmic care...

— Taci – spuse ea.

— Sau doar o molimă – insistă el. O molimă care se va stinge când vor veni zorii...

— E o luptă – refuză ea ideea. Lupta fiarei cu gratiile cuștii în care stă închisă.

— Ce fiară?

— Omul. Mitul. Civilizația. Totul.

— Nu înțeleg – spuse el clătinând din cap.

— E frumos! E așa de frumos! De ce s-ar stinge? Ar fi păcat...

— E o obsesie – scrâșni bărbatul. Dar există și oameni cu capetele pe umeri. Vor veni pompierii. Și armata, dacă va fi necesar.

— Vor veni toți. Vor veni pentru a hrăni focul.

— Să mergem – repetă, pentru a cine știe câta oară, trăgând-o de mână.

Mulțimea începuse să-i înghesuie împingându-i în valuri furioase. Două dintre casele mai apropiate de rug se aprinseseră.

— O nová – spuse ea.

„Are ochi impenetrabili – gândi bărbatul. Somnul rațiunii naște monștri..."

— O nová. A venit vremea.

— O nová – o aprobă el, grăbit. Să mergem acasă.

Focul creștea. Flăcările și fumul acoperiseră cerul, înecaseră spațiul. Acum atingeau stelele.

— Să mergem – acceptă ea. Suntem acasă.

STEAUA DE VEGHE

Erau vestiți prin gingășia rostirii. Veneau de nicăieri și mergeau într-o direcție necunoscută. Aveau câteva simțuri în plus, dobândite după antrenamente îndelungate. Spuneau:

— Fiecare lucru sau ființă are o stea. Un centru energetic. Un loc care poate fi vizualizat și folosit. Acel punct e numit de noi „Steaua de Veghe". Atâta timp cât el există, obiectul există. Dacă-l distrugi, obiectul devine pulbere.

Și el fusese unul dintre acești pelerini. Și el vorbise de rațiune și de existențe perfecte. Cuvintele lui izvorau din Puterea Sunetului, acea forță uimitoare care fusese inițiată pe Terra nu se știe cum, nu se știe de ce și fusese apoi exportată pretutindeni. Iar cuvintele lui năruiau sau transformau trupurile și spiritele. Forța cuvintelor – pretindeau aceștia – se năștea din însăși caracteristica Pelerinilor Sunetului de a fi exponenții unei civilizații carac-

terizată prin oralitate; o revenire a unui străvechi mod de-a fi, viu și profund creator. Pelerinii Sunetului erau meșterii combustiei sentimentelor complexe; constituiau promotorii unei antice structuri psihice și culturale revigorate. Ei se revoltau împotriva ambianțelor artificiale, împotriva unui mediu tehnologic ce predispune la involuția vieții spirituale, reducerea acesteia la condiția mediocrității. Ei opuneau analizei – sinteza, scrierilor – poveștile, semantismului grafic – mitograficul. Concepeau rostirea ca pe un acoperământ, un habitat – și o investeau cu puterea de persuasiune a oricărui mediu, a oricărui spațiu locuibil.

Așa ziceau esteții – și poate nu greșeau. Dar și civilizația avea armele ei, capacitatea sa de apărare împotriva ascensiunii unor forțe amenințătoare pe arena socială.

Mai întâi, experții au încercat să învețe. Au fost restudiate viețile marilor creatori. Se constatase că majoritatea o constituiau cei ce operaseră sintetic, pe baza unui complex de atavisme existente, latent, în fiecare om și funcționând ca o memorie de specie. S-a mai constatat existența unui set fundamental de simboluri operante doar la nivel profund și posedând o incalculabilă forță de transfigurare și ordonare a spațiului psihic și, prin inducție, a celui real. Și nu în ultimul rând se aflase că resurecția unui mod de gândire simbolic poartă, din punctul de vedere al omului civilizat, semnătura maladivului. Un maladiv ce ademenește la evaziunea investirii personalității într-un crez

lăuntric diferit de cel general, cel propus de direcția fundamentală de dezvoltare a civilizației.

Atunci, Societatea Umană a operat primele arestări. Au declarat Pelerinii Sunetului ca aparținând unei secte antisociale care trebuie eradicată.

Următoarea constatare a fost că niciun zid nu se dovedea capabil să oprească Pelerinii, în fața cuvintelor cărora obstacolele crăpau și se prăbușeau. Ei descopereau imediat Steaua de Veghe a oricărui obiect și puteau distruge astfel pereți, clădiri, orașe întregi. Puteau chiar ucide, cum s-a dovedit mai târziu, dar la început n-o făceau aproape niciodată. În schimb, Societatea a inițiat discret o serie de asasinate, împuținând într-o oarecare măsură numărul periculoșilor și nedoriților agitatori.

Pelerinii au murit o vreme; apoi au învățat să-și proiecteze înafara corpurilor Stelele de Veghe. Nemaiputând fi atinse, acestea continuau să întrețină viața în trupurile ciuruite de gloanțe sau schije, ori arse cu fulminatoarele până la carbonizare completă.

Asta a pus într-o lumină foarte proastă Societatea. A fost nevoită să renunțe la acțiunile în forță și să-și organizeze echipe de mituitori.

— Poți fi de-al nostru – i-au spus. Până la urmă, voi nici măcar nu aveți o organizare. Îți putem oferi condiții de viață cum nici n-ai visat.

În fond, așa-zisa revoltă a Pelerinilor împotriva structurilor sociale se putea rezuma, considera Societatea Umană,

la revolta esențială a celor ce nu au împotriva celor ce au. Nimic nou: Societatea în care se născuse Puterea Sunetului favoriza, ca orice regim dictatorial, o infimă categorie de indivizi în dauna celorlalte categorii, majoritare.

— Poți fi cu noi. Zece milioane în contul tău imediat ce vei spune „da". Te vei putea folosi de banii ăștia oricând. Accepți?

Semnase formularul cu numele lui cel nou, dat de Societate: David Boney. Au mai făcut-o și alții, nu era un caz singular. Acum toți aparțineau Elitei. Ceilalți Pelerini, evadați din jungla citadină și din sordidul bidonvill-urilor, se ascunseseră într-o altă junglă, cea adevărată, din zona ecuatorului planetei și pregăteau Societății lovituri crâncene. Tot acolo se concentrase și Puterea Sunetului, aflată într-o relație imediată cu biocâmpul terestru.

David Boney și alții ca el deveniseră un corp special de luptă în armata Societății. În acel moment Societatea Umană număra deja cinci planete locuite și dispunea de un arsenal impresionant pe care următoarele două secole aveau să-l îmbogățească și să-l modernizeze continuu. Se conta și pe ajutorul corsarilor spațiului care, bineînțeles, nu au întârziat să apară mirosind câștiguri în sfârșit legale și sigure.

Așa s-a pregătit războiul care, mult mai târziu, avea să poarte numele de Războiul Sunetului.

Pretextul declanșării ofensivei a fost anunțarea capturării unui copil mutant în jungla ecuatorială. S-a căutat a

se dovedi lumii întregi că Pelerinii efectuau experiențe pe cobai umani și că adevărata intenție a Puterii Sunetului este exterminarea speciei umane sau poate restructurarea ei genetică ireversibil. Omul comun a fost repede manipulat și convins, așa cum se întâmplă mereu. Cei cu capetele pe umeri s-au trezit reduși la tăcere. Pe data de 14 iunie, Societatea a lansat asupra zonei primele formații aeropurtate.

Reporterii de război au comentat multă vreme luptele care au avut loc, insistând asupra stranietății acestora. Doi-trei Pelerini se grupau în fața câte unui blindat și vorbeau; sub presiunea anumitor combinații de cuvinte metalul se topea transformându-se într-o băltoacă incandescentă. Frontul întreg nu era decât un vuiet surd. Pelerinii reușeau să abată majoritatea gloanțelor și șrapnelelor sau chiar să le întoarcă spre inamic. Alții se ocupau de bombardiere și de avioanele de vânătoare detectându-le Stelele de Veghe și reducând aparatele la atomi pe baza unor combinații sonore. Societatea pierdu o mare cantitate de material militar și uman și fu nevoită să se retragă lăsând în mâinile inamicului un mare număr de prizonieri care au fost neutralizați de acesta reducându-le la maxim funcțiile vitale și stivuindu-i, pur și simplu, în câteva luminișuri, în plina bătaie a bombelor următorului atac pe care Pelerinii le lăsară în mod deliberat să-și atingă țintele.

Dar, până la urmă, unul dintre Pelerinii integrați în armata Societății inventă avionul metastructural, a cărui

Stea de Veghe se afla dispersată în întreaga masă metalică. În urma bombardamentelor lansate cu ajutorul noii arme Pelerinii, care-și proiectaseră din vreme Stele de Veghe înafara corpurilor, n-au fost omorâți; se transformară însă într-un fel de momâi de carne ciuruită și carbonizată al cărei miros de putrefacție infecta jungla. Apoi cei mituiți au fost trimiși să detecteze în spațiul învecinat zonelor bombardate Stelele de Veghe ale învinșilor. Fu rândul Puterii Sunetului să piardă astfel câteva mii de combatanți și să se retragă sute de kilometri în interiorul pădurii ecuatoriale. Spațiul rămas liber a fost literalmente sterilizat de trupele corsarilor cosmici, remarcându-se de-a lungul acestei acțiuni, în fond lipsită de pericol, un oarecare căpitan Hook, zelos în numele ideii de a i se ierta greșelile din trecut și al cărui vocabular se reducea la fraze de genul „pe ei, mama lor de nemernici", „dă-i să crape" și mai ales „să nu scape niciunul".

Și în vreme ce Societatea își sărbătorea nestingherită victoriile, Pelerinii Sunetului puneau la punct printre liane și arbori ale căror rădăcini înotau într-o mlaștină veșnică, cele patru tipuri de arme care aveau să stăvilească pentru multă vreme ofensiva forțelor civilizației.

Prima dintre ele, cea pe care forțele Societății au cunoscut-o la doar două zile după sfârșitul acțiunii întreprinse de corsari, consta într-o simplă tijă zburătoare care vibra pronunțând un set de cuvinte sub imperiul cărora o anumită categorie de lichide se solidifica. Dintre aceste

lichide asupra cărora algoritmul rostirii își putea exercita efectul făcea parte și sângele. Baghetele, prea subțiri pentru a fi detectate radar sau oricum altfel, semănară groaza în rândurile Societății. Au fost trimise către principalele orașe terestre, către centre militare și către sediile combatanților. Pretutindeni oamenii se treziră transformați în statui fără soclu, surprinși de cuvintele venite de sus în cele mai diverse poziții. Mai pot fi și astăzi văzuți acolo: în junglă ca și în orașele distruse sau în comandamentele militare. Ploile, vântul și soarele au început să uniformizeze trăsăturile multora dintre ei și să tocească excrescențele membrelor. Aspectul cel mai ciudat al fenomenului este că toți acești oameni sunt încă vii și conștienți de situația lor. Probabil există un alt set de cuvinte, un alt algoritm care ar putea anula efectele teribilei arme, dar secretul acestor combinații s-a pierdut pentru totdeauna, odată cu dispariția ultimului Pelerin.

Cea de-a doua armă inventată de Sunet a fost bomba florală. Au cunoscut-o cei ce se aflau în adăposturi, mult dincolo de linia frontului: ofițerii comandamentelor și personalul bazelor militare aflate la mare depărtare de conflict. În urma exploziei unei asemenea bombe, în toate obiectele și ființele aflate în raza ei de acțiune începeau să răsară lujeri subțiri. Ramurile scoteau rapid frunzulițe și flori mărunte, albastre, a căror creștere continuă nu putea fi stopată. Oamenii mureau târziu iar cadavrele lor semănau cu niște coroane funebre uriașe.

Cea de-a treia armă acționa selectiv doar împotriva celor care urau Puterea Sunetului și doreau dispariția ei. Aceștia erau destul de puțini; războiul se născuse, ca majoritatea războaielor, din interese și nu din patimi. Arma Sunetului le accelera cursul vieții psihice, desolidarizându-l de cursul temporal al suportului biologic. Cel atins își trăia mental în câteva minute reale întreaga viață. Apoi murea, în timp ce corpul său continua să existe conservându-și ritmurile fiziologice inițiale. Omul mort îmbătrânea firesc...

Ultima lovitură dată armatei Societății a fost bomba cu amintiri.

Pe-atunci, trupele Pelerinilor mituiți încă nu intraseră în luptă la întreaga lor capacitate. Nici David Boney nu luptase altfel decât detectând și distrugând Stelele de Veghe ale Pelerinilor anihilați fizic de armele combatanților Societății. Ține minte însă foarte bine ziua în care orășelul militar în care se afla a fost lovit de una dintre primele bombe cu amintiri. Revede încă soldații urlând, tăvălindu-se pe coridoare. Unul dintre ei rămăsese pironit lângă fereastra anticamerei comandamentului. Plângea și repeta: „mamă, mămica mea, cât de rău am fost, cum am putut să mă port așa cu tine?". Alții rosteau, plângând, numele unor foste iubite. Își aduceau aminte de toate lucrurile pe care, cândva, călcaseră nepăsători. Toate amintirile îi ardeau, îi dureau organic; răul făcut cândva altora se întorcea spre ei readus în memorie și amplificat de mii

de ori de vocea conștiinței hiperexcitate. Pe străzi oamenii își cereau unii altora în genunchi iertare pentru orice gest răutăcios, oricât de mărunt, efectuat altădată din nervozitate sau antipatie. Singurii rămași lucizi erau Pelerinii integrați în armata Societății.

Bomba cu amintiri, lansată în orașele de pe întreaga coastă a Pacificului și de pe celelalte continente a făcut mai multe victime decât un atac atomic de amploare. Trei miliarde de cetățeni s-au sinucis nemaiputând suporta propriile amintiri retrezite sălbatic și devorându-i. Și alte sute de milioane, căzute într-un extaz mistic și supunându-se la penitențe ce aminteau de epocile întunecate ale istoriei s-au organizat în secta religioasă autointitulată „a umililor" renunțând la orice activitate socială utilă.

Mulți gândiră atunci că Puterea Sunetului era de neînfrânt.

Și tot atunci lui David Boney i se păru că sosise ceasul mult așteptat. Merse în audiență la cartierul general al armatei Societății. Ceru garanția recunoașterii meritelor sale în cazul că planul pe care-l cizelase de-a lungul ultimelor cinci luni se va dovedi viabil și se va solda cu o reușită. Mai ceru reprezentanților Amiralității Societății să i se construiască o navă cosmică dintr-un material nou, lipsit de Stea de Veghe. Acest material urma să-și bizuie consistența pe Steaua de Veghe a unui copil de treisprezece ani care poseda proprietatea de a substanțializa în jurul său o cuirasă prin intermediul căruia devenea invi-

zibil. Echipajul rachetei urma să mai conțină o femeie oarbă ce reușea să deschidă pentru câteva secunde breșe temporale, și un nevropat asistat de o soră drăguță de caritate, a cărui energie psihică era capabilă să declanșeze modificări cauzale ce obligau realitatea să urmeze o direcție de dezvoltare aflată, probabilistic, în minoritate și care altfel s-ar fi păstrat la nivelul unei simple potențialități.

El însuși se știa capabil să culeagă, mental, senzații transformabile în imagini ale unor lucruri aflate la mii de kilometri distanță de punctul în care se afla.

Nava a fost lansată. La câteva secunde după aprinderea motoarelor, copilul o incluse în cuirasa proprie făcând-o invizibilă. Survolară câteva ore zona ecuatorială în care se aflau concentrate forțele Pelerinilor Sunetului. Influența acestora nu se putea extinde asupra spațiului cosmic datorită inexistenței aerului, baza tuturor proceselor controlate de Sunet. Ca atare, invizibilitatea navei nu reprezenta o formă de apărare imediată ci prevenea doar informarea Pelerinilor asupra atacului care urma să aibă loc.

Luă legătura cu forțele Societății. Primi confirmarea gradului de amiral stelar, angajamentul noilor sale drepturi cetățenești și codul unui cont bancar cu credit nelimitat. La rândul său anunță începerea acțiunii de anihilare. Blocă legătura cu forțele de la sol care urmau să atace sincronizat împreună cu el, apoi își aduse echipajul în cabina de comandă.

Începu prin a ordona femeii o prospectare a zonei în care, în urmă cu peste 30 de ani, luase ființă Puterea Sunetului. Prin breșele temporale înseriate putu observa nașterea acesteia datorată uniunii mentale a patru inițiați a căror probabilitate de a se întâlni și a interfera domina celelalte probabilități. O uitătură azvârlită în prezent, la mii de kilometri către ecuator, avu darul să-l avertizeze că Pelerinii simțiseră sondajul temporal fără să-i poată detecta însă proveniența și intraseră în alertă. O parte dintre ei se pregăteau să apere originea Sunetului proiectându-și forțele psihice în trecut. Dar exact în acel moment Societatea lansă un atac violent asupra zonei, punând în mișcare atât forțe aeriene cât și terestre. Metalul utilajului militar conținea Stele de Veghe dispersate și nu putea fi distrus cu ajutorul algoritmilor sonori. Nu rămâneau vulnerabili decât oamenii. Puterea Sunetului azvârli în luptă toate cele patru tipuri de arme de care dispunea, pentru asta reducând însă numărul Pelerinilor preocupați să-i asigure protecția temporală originară. Nașterea sa durase două ore; deoarece un canal temporal nu putea să fie susținut de către un singur Pelerin decât pe parcursul a trei, cel mult patru secunde, suma fragmentelor de timp protejate scăzu la o oră și cincizeci și două de minute. Cele opt minute rămase la dispoziția unui atacator au fost divizate mărunt și făcute să-și modifice mereu poziția pe interval. Pelerinii ocupați cu apărarea temporală le transformaseră astfel în ținte mobile

care glisau aleatoriu în ideea reducerii posibilității atingerii lor. Atunci, de pe navă, proaspătul amiral ordonă copilului expulzarea corpului rachetei din spațiul cuirasei de invizibilitate. Brusc, nava putu fi văzută de oricine. O fracțiune de secundă, informația existenței acesteia, devenită prioritară, deconcertă Pelerinii. Această fracțiune fu suficientă pentru ca femeia să repereze unul din fragmentele de timp lipsite de apărare și să-l ocupe mental. Imediat, nevropatul condiționat de drăguța dar energica soră de caritate, se proiectă de-a lungul canalului proaspăt deschis și induse în realitatea trecutului o clauză nouă care cerea ca pentru nașterea Puterii Sunetului numărul necesar de inițiați să fie cinci.

Clauza nu putea fi îndeplinită. Efortul mental al celor patru deveni steril. Protecția oferită de Pelerini eșuă iar forța chemată de inițiați nu avea să se nască niciodată.

În aceeași secundă, abilitățile deosebite ale ocupanților rachetei dispărură. Pereții navei, lipsiți de Stea de Veghe și nemaifiind susținuți de capacitatea substanțiativă a copilului, începură să se volatilizeze rapid. Sora de caritate își pierdu stăpânirea de sine și izbucni într-un țipăt violent. David Boney putu urmări cum țipătul își micșora intensitatea pe măsură ce aerul din navă se pierdea prin fisurile metalului descompus. Mintea lui lucra febril căutând o soluție înainte de a se risipi și ultimul strop de aer. Presiunea internă a trupurilor făcu să explodeze copilul, apoi femeia oarbă, împroșcând de jur-împrejur cu mă-

runtaie și sânge clocotind ca șampania. În sfârșit, plesni și sora de caritate. Își urmări aproape absent dilatarea propriului trup.

Soluția nu veni. Dar, într-o ultimă răbufnire a amintirii fostei sale puteri, reuși s-o găsească Steaua de Veghe...

★ ★ ★

Acum e cald. E lichid. E bine. Se mișcă ușor într-un spațiu pe care și-l amintește vag. La fel de vag cum își aduce aminte și de o luptă care se va petrece cândva – sau toate aste nu sunt altceva decât vise venite de nicăieri și plantate aiurea. De altfel, coerența lor prinde să se împrăștie. Simte apropierea unui obiect străin. Apoi ceva semănând durerii: sforțarea uriașă a peretelui cald înconjurător. O schimbare.

O schimbare de mediu.

Ostilă.

Își aduce aminte că poate să respire.

— Aveți un copil normal – spuse doctorul.

— Pentru ceea ce e prorocit că se va naște curând – auzi un alt glas – e nevoie de cinci inițiați. Va fi ucenicul nostru, al cincilea...

Înțelege brusc, deschide în sfârșit ochii și începe să orăcăie răgușit.

AUGUST E MARȚI

Să vezi dinafară. Să stai pe o măgură şi să priveşti un piesaj simplu, suspect de simplu, suspect ca orice lucru simplu, ca orice lege simplă a fizicii, în spatele căreia bănuieşti totdeauna legi noi, complicate, imposibil de înțeles. Simplitatea e un artificiu la care oamenii recurg pentru a acoperi multitudinea. Natura a inventat pielea spre a masca structura complexă a organismului tău. Simplitatea e liniştitoare.

Un om îşi poate spune toate astea stând nemişcat în placenta aceea energetică numită metacaptor – de exemplu, o femeie ca Loira, care stă pe spate cu ochii închişi, închipuindu-şi că se află pe o măgură şi că visează timpul. Un singur lucru vrea să uite: că e de carne şi sânge. Un lucru pe care nu-l poate uita – şi ştie asta. Ştie că nu poți uita la cerere, nici măcar la cererea ta. Poți să-ți închipui că te împaci cu oamenii, să consideri că le eşti egal şi că dispui de un echilibru aproximativ suplu. Dar nu

poți uita nimic referitor la ei şi la răul făcut. Toți, laolaltă, cântăresc, din punctul tău de vedere şi al echilibrului căutat mereu, exact cât tine.

Loira aude paşi repetați şi-şi visează supraveghetorii. Existența sa nu împiedică nimic, nu propune nimic. Loira e o potențialitate. Paşii supraveghetorilor se dedublează, urechea ei fină surprinde zbârnâitul unei sonerii.

Se schimbă garda la palatul statuilor de ceară.

Să vezi din afară. Agitația browniană a mulțimii, fluturarea unor drapele, rostogolirea pancartelor pe care strălucesc sloganuri şi lozinci silogistice.

Alegeți UN ECOLOGIST!

CARTER ESTE ECOLOGIST.

ALEGEȚI PE CARTER.

Logică formală, cadranul întâi. Sau ceva asemănător. Carter spune :

— Omul şi-a bătut joc de planetele pe care le-a întâlnit în spațiu. Omul n-a ținut cont de condițiile existente acolo. Diorna, Leaky, Gervana, Mira II, iată lista ratărilor umane, iată rezultatele experiențelor Partidului Metodologic. Avem dreptul să distrugem potențialele acestor planete? Sunt ferm convins că omenirea n-a învățat nimic din fostele sale greşeli. Vom relua pe alt plan, în alte coordonate, veşnic, erorile istoriei? Terra a trecut de câteva ori pe lângă catastrofa atomică. Omul civilizat a distrus pe ea sute de specii, a exterminat popoare mai puțin dezvoltate, a transformat pădurile în stepe şi stepele în deşerturi. Cât de greu am corectat toate acestea.

Să vezi dinafară, de pe măgură, în vale, satul şi fumurile caselor. Şi să apună Soarele. De ce să apună? Cât suntem copii, iubim răsăritul. Apoi ziua vieţii creşte în urma noastră. Şi ajunge să ne placă apusurile...

Devenim invulnerabili.

Ca Loira, în spaţiul artificial amniotic.

Ce caută aici?

Azi e marţi. E tot marţi. E marţi de foarte multe ore, nici nu mai ştie câte. E marţi pentru viitor. Pentru trecut. Pentru prezentul pe care vrea să-l uite. Iată: ei au grijă de toate. Până şi de o prostituată care face parte din cartel. Şi mâine va fi tot marţi. Şi toată luna august e marţi. Septembrie va fi miercuri.

— Pentru tine – îi spusese Clotilde – o să fie cald şi bine. Atât de cald şi de bine încât tare aş vrea să mă aflu în locul tău.

— Gura! Lasă-mă să ascult!

Era întuneric, iar ea se trântise pe spate. Fuma.

— Loira...

— Trage perdeaua!

Prevederea e mama înţelepciunii. Strânge oameni albi pentru zile negre. Colonizarea. Şi ei, acolo, au nevoie de tine. Şi ei, acolo, departe, pe o planetă blestemată oarecare. Blestemată, ca toate planetele vii.

De aceea, aici se face atât de rar seară. Ca să fie seară, trebuie ca mai întâi să treacă o zi. Ca să treacă, o zi, trebuie ca ea să înceapă. E foarte greu. Trebuie să te rogi – şi nu unui zeu. Doar ţie.

— Loira...

— Te blestem! Să-mi semeni...

— Să semănăm...

— Lasă-l să cânte! Cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

„Vom înainta mereu pe un drum fără leac/ Unde paşii noştri tac/ iar în urma lor, sărac/ E-n zadar cuvântul tot şi gândul bun..."

Fum. Lumini. Întuneric.

Totul a pornit de-acolo, din drumul orb, dacă nu cumva ea era oarbă; păşea pe el şi nu-l putea zări, nu-şi putea zări nici picioarele, jos era umbră, o noapte de cer mascat cu trupuri interpuse între ea şi pavaj. Totul a pornit de la grevă. Marea mulţime care fornăia, se zbătea, striga. Clotilde spusese:

— E o poveste şi aici, o poveste despre acea pădure mare şi verde şi acele poteci pe care cineva nu le putea suferi. Şi ca să dispară potecile, acel cineva a tăiat pădurea. Ce părere ai?

— Frumoasă poveste! S-o spui cândva copiilor tăi.

— Am s-o spun, a răspuns Clotilde.

Apoi au chemat-o la telefon şi ea le-a împărţit noile sarcini. Revendicările nu fuseseră acceptate. Apoi Clotilde a ieşit din cauză şi n-a păţit nimic.

Convoiul deportaţilor. Cei din cartel mirosiseră totul, cu multă vreme-n urmă. Şi pădurea – ce-a spus Clotilde despre pădure?

Loira visează. O doare carnea de numărătoarea atingerilor trecutului.

— Pe-aici, miss! E un habitat „Gregor", îl ştiţi, bătrânul Gregor, l-aţi văzut la TV; e un autentic habitat „Gregor". Şi Carter are un asemenea habitat, vă daţi seama, sper, ce înseamnă asta...

Omuleţul cu faţa atât de albă încât prima dată i-a oferit senzaţia unei măşti. Când a fost asta? A! Înainte! Sigur, înainte. Apoi el a murit. Era necesar, nu? Din orice obiect se poate face o armă. Chiar a întrebat-o. Glumea.

— Umbli cu un revolver în sex?

Apoi a murit – şi ea a primit toţi banii promişi, absolut toţi.

L-a văzut odată pe leaderul metodologist. Adică, l-a văzut în realitate. Era de carne şi sânge. El, celălalt, murise. Celălalt – adică, pur şi simplu, El. Demult, când El trăia, trăiau şi idealuri pentru care merita să lupţi. Sau să exişti. Tòtuna.

Acum e amiază şi e august. Mâine va fi septembrie.

Ar vrea, ea ar vrea să nu mai semene cu ei. De ce să le semene? Planeta către care merg a fost cucerită în urma unui conflict armat care a durat exact o jumătate de oră. O înscenare. S-a aflat, iar cabinetul metodologist a fost nevoit să-şi ceară demisia. Obsesia spaţiului. Obsesia omului în habitat, în biosistem, în Cosmos. Necesitatea de a ucide pentru a-şi face loc. Aşa au pretins – dar ea, Loira, cunoaşte şi un alt adevăr.

Cândva a scris pe o hârtie: „Vă iubesc pe toţi!". Apoi a folosit-o la toaletă. Ce rost are un sentiment în lumea care

funcționează ca un mecanism, cu logici şi reguli stricte, adesea irespirabile?

TOȚI VOM FI FERICIȚI

Vom înota în marea absurdă/ Vom dezgoli perlele scoicilor moarte / Vom naviga călăuzindu-ne / După Steaua de Veghe..."

Dar Stelele de Veghe nu mai pot fi azi detectate. Apoi s-a dus, ține minte, după ce l-a lichidat pe ticălosul micuț cu fața albă, s-a dus la Clotilde şi a ascultat puțină muzică, întinsă pe spate, fumând o țigară neobişnuit de lungă, poate de contrabandă.

„Caut/ Strălucirea soarelui,/ Strălucirea vieții noastre/ Ce-a rămas a nimănui..."

Cânta un mag al vremurilor duse; o melodie simplă şi toată doar plâns, o melodie cum nimeni n-ar mai fi în stare să compună. Cum nimeni n-ar mai fi în stare să plângă. Era acolo un om părăsit de oameni, de iubire şi ură; un om pur şi simplu gol, fără carne şi sânge, un om făcut numai din voce şi durere.

„Va sosi cândva o zi, vei citi un ziar/ Te vei ridica deodată,/ Vei privi în calendar,/ Vei socoti câți ani s-au petrecut..."

Parcă şi-ar fi luat adio, ea, de la ființa ei, ascultând.

SOCIETATEA RIVERAL, PÂINEA DEZMOŞTENIȚILOR!

O ORĂ DE MUNCĂ, SATISFACȚIE ŞI SPERANȚĂ!

Geamul imens şi reclamele şi Loira întinsă pe covor. Şi căştile. Şi ochii. Şi Clotilde.

„Te vei duce-n dormitor, vei privi copilul tău,/ El surâde-n-crezător/ Tu-ți vei aminti de mine/ Încercând să vezi în el un chip trecut..."

BERE GOLD!

Fâssss. Sticla se destupă, apoi imaginea se schimbă iar.

DEO-PARFUM ELBAL

MOSTRE GRATUITE!

MECTANA

FACILITĂȚI TERAPEUTICE.

Sâni mângâiați. Spray. Culori.

— Închide geamul, Clotilde!

— Eşti o sălbatică.

— Trage, dracu, perdeaua!

SIMBOLUL

Simbolul Partidului Metodologist. Ultima imagine. Întuneric.

— Proasto!

— Gura!

„Nimeni nu ne-a mângâiat,/ Nu ne-a învățat s-o facem.../ A fost altfel când iubeam,/ Am distrus în noi povestea/ Ce se spune doar o dată pe pământ..."

— Cine? Cine cântă?

— Nu ştiu.

Îşi simte trupul greu, infinit de greu. O piatră care atârnă. Dacă n-ar avea carne şi sânge, cugetă Loira, totul ar fi altfel. Nimic n-ar mai semăna cu ceea ce este.

Cântecul acela fusese interzis cu foarte mult timp în urmă. Nimeni nu mai ştia cine cântă. Nimeni nu mai ştia

cine l-a interzis. Atunci a înțeles de ce spusese Clotilde asta:

— Cum se cheamă?

— Cântec.

— Atât?

— Nu chiar atât. Cântec interzis.

— Chiar așa se numește?

Se face tăcere. E marți.

Dacă n-ar fi de carne... Dacă n-ar fi nimeni din carne și sânge... Dacă n-am mai cere nimic omenesc, nimic care să ne sperie... Cargoul galactic înghite zeci de mii de kilometri pe secundă, penetrând spațiul ca un fruct rău, căzut din pom. Un fruct al cunoașterii. Ieri a fost iulie. S-a gândit la grevă și la motivele deportării. Și s-a gândit la Clotilde și la Suzana și la Paul. Paul era ecologist. Ea, metodologistă. Paul a fost ultimul pe care l-a ucis. I se spusese că era necesar.

Dacă n-ar fi fost de carne și sânge. Și dacă n-ar fi știut să plângă. De-ar fi fost o simplă mașină. Așa s-a rugat atunci: să fie o mașină cu buton și program. Și să se facă noapte mereu, să nu se trezească din visele ei, care, pentru prima dată, erau totuna cu Visele Omului. Să curgă veșnic cerneala aceea neagră ce include și uniformizează. Carnea ei, aripile ei de sânge pe care le întindea să le adape din miezul aprins al spațiului celuilalt.

— Să nu rămână la fel! se ruga. Să crească noaptea asta până la glezne, până la brâu și umeri. Să învățăm iar să

ne recunoaștem și să fie o zi cât o lună și o lună cât treizeci de luni, treizeci de roți călcând peste noi ca una singură. Și să auzim lucruri ce nu se-aud: cum cresc trandafirii crăpând dalele de beton cenușiu ale trotuarelor și autostrăzii și cum mașinile se opresc una câte una, cu șoferi uluiți – și cum mugurii și lăstarii vor sparge pereți și plafoane, vor dezrădăcina blocuri, vor fisura piloni, cum vor crește ca o forță oarbă și vor înainta printre cablurile ce duc la panourile publicitare, strangulându-le...

Atunci, și-a spus, autostrada plină de trandafiri crescuți fără noimă și mesele din baruri penetrate de sevă și toate lucrurile ce dau muguri, noi și noi muguri, volane, roți dințate, circuite integrate, memoratoare, toate vor căpăta forme noi și înțelesuri ce reușesc, în sfârșit, să ne semene.

Trandafirii cresc peste tot. Cresc în Spațiul Omului, din pereții habitatelor Gregor și din mânerele panourilor purtate haotic de grevișți; cresc din tocurile ușilor, din sonerii și țevi, sparg carcasele laptopurilor și automobilelor. Ca un cântec neauzit și viu.

Un cântec interzis.

Iar ea, să fie mașină. Să crească din ea trandafiri, să nu poată plânge și să aibă amintiri cu program. Să n-o doară faptul că ține la Paul și că îl va ucide.

Un cântec despre oamenii cei minunați.

Ea îl aude. Stă cu ochii aproape închiși, iar Clotilde se reazemă în palme; o pată albicioasă, fața – și alte două pete lunguiețe care s-au lipit de covor.

„N-am să uit în câte dăți/ Ne-au învins prejudecăți,/ N-am să iert de-acum pe nimeni..."

— Îl dau mai tare?

Dacă n-ar fi fost de carne şi sânge, nu s-ar afla în metacaptor. Să fie o zi cât o lună. Are ceea ce a dorit. Dar nu visase asta. Ea...

Dacă n-ar fi de carne şi sânge, Loira, ar fi liberă.

— Ține-ți gura! Ascult!

— O să fii fericită, fetițo! Pentru tine va fi cald şi bine. Va fi atât de cald şi atât de bine, încât tare-aş vrea să mă aflu în locul tău...

TOȚI VOM FI FERICIȚI.

De ce plângi? Vom ajunge pe planeta căreia îi suntem destinați. Ca să colonizăm. Ura se va stinge. Greviştii de ieri sunt conformiştii de mâine. Cetățenii Confederați.

— De ce dracu' te smiorcăi? Îl iubeai?

Loira se ridică din metacaptor. Se ridică şi nu pricepe cum. Îşi priveşte mâinile. N-are mâini. Îşi priveşte picioarele. Picioarele nu se află la locul lor. Ele sunt altundeva, habar n-are unde. E august şi e marți. Anabioză. Funcții vitale încetinite. Recuperăm. Lovim. Deşeuri.

Loira n-are trup. Nu-şi vede corpul. Nici satul nu se vede, dincolo de măgura singuratică şi fragilă peste care Soarele a apus.

— De ce dracu' plângi?

Loira e tot ce-a dorit să fie. Clotilde îi atinge prin beznă mâna înghețată şi țeapănă.

— De ce plângi?

VISEAZĂ GNOW-UL

Expansiunea omului în Cosmos se desfăşoară paralel cu expansiunea Cosmosului în om. Ţi-aduci aminte?

El trăind: o singurătate lucidă, înconjurându-se cu oameni, aşa cum pe vremuri oamenii se singularizau de animale înconjurându-se cu acestea, folosindu-le sau chiar consumându-le. Exploziile sale de bucurie semănau unor petarde şi păstrau acelaşi aer jovial, dar artificios, emanând, în locul virilităţii fireşti, semnele unei copilării păstrate în afara timpului, conservată pentru a fi folosită dozat, matematic, de-a lungul unei vieţi întregi. Un clişeu al sensurilor trecute, a cărui valoare capătă ciudate proporţii în contextul prezentului nestatornic, un câmp proteguitor al coerenţei existenţiale ce se exprimă, totuşi, altfel decât printr-o simplă structură stratificată a evenimentelor. Ca şi când ai picura esenţa unui mod de-a fi în toate situaţiile, pentru a le oferi alte noime decât cele tolerate de prejudecăţile semenilor tăi.

El, liderul...

În noaptea asta vei visa din nou un gnow umblând tiptil prin lumea ierburilor rare de pe Leaky. Taci? Sau îți imaginezi vorbele exprimând altceva decât minciuni cu care ne înşelăm foamea de adevăr? Stupid, este?

Ții minte reclama navei aceleia spațiale?

SĂ ZBORI ESTE ESENȚA VIEȚII:

CU O RACHETA „ERIDAN",

DRUMURILE SUNT DESCHISE

PENTRU ORICINE.

Ne aflăm pe o navă „ERIDAN".

Nu crede în minuni. Bizuie-te pe ele. Cine-a spus asta?

Ți-L aminteşti, nu-i aşa? EL trăind: o torță în întâmpinarea Soarelui. El avea lumină şi lumina Lui creştea dinspre sine către ceilalți. El ne-a dat nume şi a împăcat omul cu stelele. Fiece om – o stea. Ții minte?

FIECE OM – O STEA!

Era sloganul. Chemarea. Părea un copil şi, cu toate astea, se simțea mult mai bătrân ca noi.

Pe flăcăul celălalt îl cunosc de la o serată a Partidului Metodologic. Se ridicase, pe jumătate beat, în picioare, mâna stângă rămăsese să-şi imprime transpirația în tapiseria scaunului, apoi scandase rar cuvintele sloganului. Strigase după aceea „ura!" şi a mai spus ceva despre faptul că ecologiştii sunt nişte dobitoci – da, chiar aşa, – şi că trebuie să li se vâre odată pumnul în gură. A, dar tu nu erai, tu... parcă plecaseşi, rămăsese doar Sara şi alte două

prietene de la serviciul RBV, ele au auzit, au văzut... nu, e-n regulă, visează-ți gnow-ul, curând am să adorm şi eu, îmi voi visa gnow-ul şi aceleaşi suprafețe de iarbă rară şi galbenă şi voi înceta să vorbesc despre toate prostiile astea. Mai reduse, din punctul de vedere al repercusiunilor, decât altele. Cucerirea spațiului de către om şi reacțiile celorlalți... Gregor! Îl ții minte pe Gregor? Era ecologist, un tip cu perspective nemaipomenite, o capacitate în materie de biocâmp şi de amenajarea lanțurilor trofice artificiale. Nu, pe atunci navele noastre încă nu posedau aşa ceva. A ajuns celebru după afacerea SETIS – REAMENAJAREA UNUI SISTEM SOLAR. Metodologiştii au pierdut atunci 60 de locuri în Senat. Iar El, idolul ce ridicase mâna pentru a ne arăta drumul, s-a simțit dator să adauge că misiunea omului însuşi e mai prețioasă decât misiunile oamenilor.

Eu, unul, m-am săturat de vastele lor laboratoare şi de ipoteze controversate sau acceptate, sunt plin cu formule ce descriu tranziții subcuantice, metainteracții rishon-rishon în spațiu real, complex şi net, oscilațiile câmpului Dirac sau nedeterminări bozonice de interfață. M-am săturat de tot acest sistem de gândire ce aparține nimănui şi tuturor. Poate şi El – îl ții minte? Şi El se simțea sătul şi, pentru asta, ne-a dat stelele şi legi, legi omeneşti, prin care putem să le considerăm pe toate ale noastre.

Mi-a spus, într-un moment ciudat de confesiuni şi revizualizări de imperii moarte, mi-a spus: da, Vincent, apar-

ţin oamenilor, dar de iubit nu i-am iubit niciodată. De ce-aş fi făcut-o? Sau poate, poate, cândva... poate-am visat şi eu. Toţi au un vis care rămâne... rămâne în urmă, nu? Acum, avem stelele: fiecare om, poate să aibă o stea. Expansiunea omului e mai preţioasă decât problemele noastre mărunte. L-am idolatrizat pentru aceste cuvinte. Apoi i-am aflat taina, dar asta s-a întâmplat mult mai târziu...

Ţi-e somn? N-am chef să te deranjez, spune dacă vrei să dormi. Pe Leaky am dormit foarte puţin. Amândoi am dormit puţin. Eu sunt sătul – şi chiar vreau să dorm, dar vezi, gândurile... intenţionam doar să aflu cine are dreptate. Gregor, sau... Gregor, ce tip detestabil! Mereu avea ceva de mârâit împotriva... cred că împotriva tuturor. N-am văzut niciodată un om căruia să-i fie mai greaţă de oameni. Cineva, din Trust, compusese chiar o poezie. Era vorba de Gregor, un Gregor bolnav care înghiţise vreo porcărie oarecare. Venea un doctor şi-l găsea în habitat şi încerca să-i dea ceva să vomite. Totul se termina prin cuvintele lui Gregor :

„Doctore, dacă vrei să vomit lângă pom
Mai lasă pastilele! Adu-mi un om!"

O greşeală de logică, nu? Şi doctorul era om. Sau poate îi vedem pe doctori dizolvaţi în esenţa meseriei lor până la anularea apartenenţei la specie. Îl las pe Gregor. Un nemernic. Dar ne-a prevenit. Javra asta nu iubea pe nimeni, nici animalele. De ce ar trebui iubite animalele?

Să-ţi fii suficient. Cine-a spus asta?

Când am plecat de pe Derion mai păstram în subconştient subliminalele pornografice. Porcii ăia ar trebui să aibă mai multă grijă de subconştientul navigatorilor. Pe un cargou galactic, foamea erotică nu se poate stinge decât cu pastile.

Ştii ce spunea El? „Urâți-mă". Aşa spunea. Şi: „Sunt lucid, deci mort. Voi mă credeți înțelept, dar nu sunt decât mort". Fireşte, asta n-a spus-o tuturor. De aceea, poate, n-ai de unde să ştii.

Ce faci? Dormi? Te bucuri că va apare gnow-ul şi se va strecura printre ierburile crescute peste circumvoluțiunile creierului tău? Vrei să dormi? Hai, spune!

Există o poveste drăguță, o poveste cu un cangur şchiop care toată noaptea se visa alergând pe picioare întregi prin pădure. Într-o zi, cangurul şchiop s-a dus la doctorul de canguri şchiopi. Şi doctorul ăla i-a dat o pastilă, sau un praf, sau poate un sirop, ceva cu multă nanotehnologie și i-a spus: înghite asta. Iar cangurul şchiop a înghițit pastila, sau praful sau poate, cine ştie, siropul. Şi piciorul i s-a făcut nou-nouț.

Auzi, bătrâne? Dar când a adormit, a visat că era din nou șchiop și se tot târa încoace şi încolo. S-a dus, deci, din nou la doctorul de canguri şchiopi şi i-a zis : doctore, nu m-ai vindecat decât pe jumătate. Eşti un doctor rău de canguri şchiopi. Şi doctorul a replicat: cangurii şchiopi sunt ca nişte jucării care au defecte și motoraşul și rotițele. Dacă visezi să te faci bine, te faci bine; dar în tine rămân

toate stările prin care ai trecut. Nu poți ucide drumul prin simpla atingere a țintei. Ar trebui să schimbi și rotițele și motoraşul.

Vezi, bătrâne, cangurul n-a făcut o ispravă prea mare. Jumătate din viața lui, cea pe care o dormea, fusese vindecată dinainte. Doctorul de canguri şchiopi nu poate decât să inverseze situațiile.

Uite, îmi aduc iar aminte de El. Ajunsesem destul de intimi. Discutam despre societate, asta-i plăcea. Foarte rar adăuga ceva despre sine. Era mare şi bun. Era liderul Partidului Metodologic. Îl auzeam şi la tribună, îl vedeam, mă aflam totdeauna în sală. El ardea acolo. El încălzea ochii şi inimile. Noi toți ne simțeam solidari cu El, formam un corp comun, aveam devoțiune în sânge şi nevoie de dăruirea Lui şi gata să-i dăruim totul. Nu ştiu nici azi cum a apărut un asemenea om pe arena politică. Faptul că există mi se pare uluitor, superb, dar şi monstruos. Până şi aerul ardea, expulzat de cuvinte, şi toate microfoanele se-ncingeau la roşu şi semănau cu noi. Din ce anume țâşnea forța aceea care ne alunga îndoiala printr-un proces aproape traumatizant, exorcistic? Părea un estet al speranței, un navigator călătorind pe urmele semnelor lui.

STELE ȘI VREMI! VREMI CE VOR FI!

Avea grijă de viețile noastre. Nu ne iubea. Odată mi-a spus că ar fi vrut s-o facă. Dorea un om care să-l privească drept om, şi nu leader, şi să-l iubească pentru că există. Iar eu, care mă ştiam iubit, care plecam cu prietena la vi-

deotecă şi la sălile de jocuri, care aveam părinţi, fraţi, oameni în mijlocul cărora nu făceam eforturi să trăiesc ci trăiam, pur şi simplu, ştiindu-mă liber şi acceptat, simţeam, privindu-l, o milă ciudată, o milă amestecată cu admiraţie. Mă întrebam cum poate să reziste. Mă întreb şi azi.

Şi ce le ducem noi pe Pământ? Ce-i ducem Lui?

Bestia de Gregor. Logicianul – poate la fel de lucid. Poate la fel de inteligent.

LA COLONIZAREA PLANETELOR NOI UTILIZAŢI HABITATELE GREGOR!

Urma o blondă goală care-şi freca sânii de iarba înaltă şi-şi răsfira părul, într-o mişcare filmată artistic, azvârlindu-l de pe frunte pe spate. Păsările, un râu, o cascadă. O plajă şi alte două nudiste sorbind băuturi răcoritoare. Paradisul pierdut. Paradisul regăsit.

Aleluia.

Apoi numele fericitelor planete importatoare. Leaky nu figurează. Probabil, nici nu va figura vreodată.

Gregor, javră afurisită, nu accepta ideile Lui. Spunea că e o porcărie să reconstitui pe alte planete, în amănunt, condiţiile terestre. El vrea altceva. Adică, ştii. Utilizarea biotopurilor locale. Impulsionarea şi dirijarea lor. Gregor afirma, odată:

— Cine nu ţine seama de specificul fiecărei planete, s-ar putea să plătească scump ignoranţa sa!

Dar reclamele ecologiştilor sunt la fel cu cele ale noastre, căci reclama rămâne făcută pentru omul de rând. El trebuie să descopere proiectate acolo visele lui.

Gnow-ii. Vom visa din nou câte un gnow; tu, unul cenuşiu, lăbărţat, cu mutricica şireată. Al meu e mai simplu şi culoarea lui bate spre maroniu. Sigur, nu ne fac niciun rău. Aparent, nu ne fac nimic. Dar cât poţi să suporţi un vis, un vis care se repetă la nesfârşit? Ca şi reclamele lor, nu?

Asta ucide.

La o altă serată, s-au apropiat de mine două pipiţe nostime foc. Afirmau că lucrează la META, nu ştiu dacă ştii, serviciul ăla de coordonare subcuantică. Am lucrat şi eu o vreme acolo, până m-am săturat de terminologia lor aberantă. Păpuşicile m-au ochit încă de la intrare. Ştiau că sunt unul dintre oamenii Lui de încredere. M-au vârât la mijloc şi au început să mă-ntrebe, cu acea degajare ce dă o impresie accentuată de nevinovăţie – şi tocmai de aceea naşte bănuieli. Până la urmă, le-am înghesuit eu într-un colţ.

— Fetelor! am zis. Nimeni nu s-a născut ceea ce este şi nimeni nu e ceea ce pare-a fi. Deci, fiţi drăguţe şi depuneţi aici (am arătat palma) înregistratoarele! Fără fente, că s-ar putea să mă supăr!

S-au codit o vreme, dar m-am ţinut tare. Am şters totul, apoi am surâs. Iar peste câteva ore, discuţia noastră, cu final cu tot, a fost transmisă subtitrată cu litere de-o şchioapă şi dublată pentru surdo-muţi în *Poliedric*. Fetiţele fuseseră blindate mult mai consistent decât îmi imaginasem. Probabil mai păstrau în rezervă două-trei înre-

gistratoare moleculare. Ecologiştii jubilau. De altfel, toate cartelurile duhneau de spioni. Sau, hai să zicem, provocatori.

Ţi-e somn? Faci ca mine, este? Amâni conştient întâlnirea cu gnow-ul tău cenuşiu şi lătăreţ. Jigodia de Gregor! Acum să-i vezi. Se vor repezi ca nişte câini turbaţi. Omul în expansiune. Împuţită poveste. Mai bine, hai să ne gândim împreună la El. S-ar putea ca asta să ajute. Pe mine m-a ajutat întotdeauna. Doar pe Leaky m-am gândit mai puţin la El şi mai mult la mine. Asta este. Mai ales când am văzut gnow-ii. Foarte mulţi, îngrozitor de mulţi. Leaky nu era decât un covor imens de gnowi care se devorau între ei. Ce spunea Gregor?

— Orice animal, e ştiut, are nevoie de un anumit teritoriu. Acolo trăieşte, vânează, îşi creşte puii. Când teritoriul se micşorează, datorită înmulţirii iraţionale, încep lupte, încep migraţii. Se caută spaţii noi.

Dormi? Gregor nu e prost. Cel mai important aspect al problemei, unul căruia îi suntem datori: ecologiştii vor câştiga noile alegeri. Ducem cu noi viitoarele lor argumente. Dormi?

Gnow-ii căutau un spaţiu nou. O imposibilitate fizică. Dar şi omul e un spaţiu nou, nu-i aşa? Doarme o treime din viaţă. Foarte mult spaţiu nou...

Gnow-ii au înţeles asta. Unul dintre ei, unul cenuşiu şi grăsun, a murit în realitate şi s-a copiat în subconştientul tău. Şi-a creat acolo habitatul necesar, habitatul

planetei Leaky. Altul, subțire şi maroniu, a procedat la fel întâlnindu-mă. *O simbioză stranie, în care unul din parteneri îl visează pe celălalt.* Omul în expansiune. Nu s-ar fi gândit nimeni, este? Ar trebui să râdem. Sau să plângem. Ducem acasă molima. Ei se vor înmulți, apoi vor trece în alți oameni... Poate crezi că ne vom vindeca, nu-i aşa? Că pe Pământ se va găsi o soluție. Îți spun eu care-i soluția, mi-a oferit-o calculatorul. Gnow-ul trebuie dat afară din subconştient, asta-i tot. Se face proiectându-ți visele în real: întorcându-ți creierul pe dos ca pe o mânuşă. Atunci, din tine se va revărsa întregul tău subconştient, adică lucrurile conținute acolo. Imagini, situații, senzații, uri, iubiri, tot felul de resturi despre care tu însuți n-ai habar. Acțiunea comportă un risc enorm: modificarea universului real. Un risc ce nu poate fi asumat de nimeni. Niciun doctor de canguri şchiopi n-ar încerca asta. Şi e mult mai simplu să ne sinucidem, este?

M-am gândit. Nu va şti nimeni. Nici Gregor, nici El. Până la viitoarea expediție pe Leaky vor trece mulți ani. Multe campanii electorale.

Şi Leaky ar trebui distrusă. Sigur, asta prea ar bătea la ochi. Nu merge acum. Dar putem lansa o baliză. Şi un mesaj. Pentru cei care vor avea ghinionul să mai calce pe-aici.

Deocamdată, m-am gândit la un accident. Ceva, ca explozia motoarelor în urma unei accelerări neprogramate corect. Te-ai gândit şi tu? Mă bucur că te-ai gândit şi tu. Mă bucur sincer că te-ai gândit.

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța

de Ovidiu Vitan

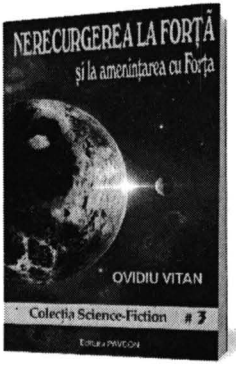

"Un volum care te ține cu sufletul la gură de la început și până la sfârșit!"

"Citești și aștepți să nu se mai termine; te îndrăgostești de personaje și le simți ca pe cei mai buni prieteni ai tăi."

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța e o culegere de povestiri și nuvele science-fiction care te transpun, ca într-o teleportare lină, în universuri unde, invariabil, îți vei pune întrebări existențiale și vei porni, avid, să cauți printre rânduri răspunsuri la ele.

Plin de o vioiciune a scrisului rar întâlnită la autorii români, cu o tehnică a dialogului incredibil de savuroasă, Ovidiu Vitan face ca textele sale să creeze dependență, acel tip de dependență pozitivă, menită să aducă senzația de frumos și sublim a sufletului la nivelul maxim!

Titlu: *Nerecurgerea la Forță sau la amenințarea cu Forța*
Autor: *Ovidiu Vitan*
Nr. pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: *#3*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu poveşti aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur şi simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic şi jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scornitur ile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânşi în serile de iarnă la gura sobelor, în şezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar şi extratereştri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Şi toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *# 4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Praf

de Florin Purluca

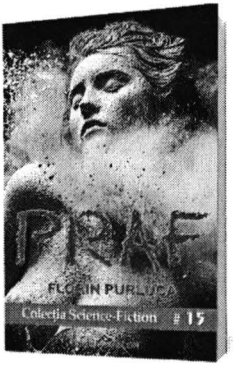

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

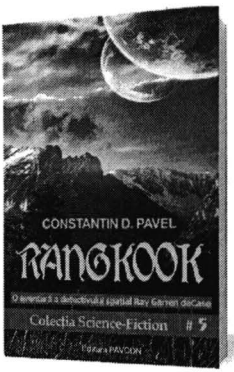

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Trenul de noapte 5
Triptic 11
1. Poveștile 11
2. Degetele 17
3. Întoarcerea 25
Peștele de teracotă 32
Fiara 50
Mușuroiul de furnici 67
Casa trecerii 75
Focul 95
Steaua de veghe 103
August e marți 116
Visează Gnow-ul 128

"În fața mea nu se afla o ființă care trăia, simțea durerea, dorea să scape vie, ci *carnea*; carnea de dorul căreia tânjeau colții mei, ghearele mele şi toate mădularele flămânde. *Foame*."

ISBN 978-606-8879-90-1

www.colectiasf.ro